

Markus Zusak

Hic

kimse sıradan değildir

#ORPPERSEPHONE

"Neden ben?" diye sordum Tanrı'ya. Bir şey söylemedi.
Güldüm ve yıldızları izledim. Yaşamak güzeldi...

Roman

Çeviri: Selim Yeniçeri

HİÇ KİMSE SIRADAN DEĞİLDİR

Markus Zusak

Mayıs 2013

ISBN: 978-605-348-020-4

Yayınevi Sertifika No:12330

Copyright ©MARKUS ZUSAK

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı

aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı:

Ezgi Matbaacılık Tekstil Por. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Sanayi Cd. Altay Sk. No:10 Çobançeşme / Yenibosna / İst.

Matbaa Sertifika No: 12142

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No:8
ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı	: I am The Messenger
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Selim Yeniçeri
Editör	: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi	: Erkan Küçük
Kapak	: Yasin Öksüz
Redaksiyon	: Kerem Yıldız
Son Okuma	: Gamze Büyükkaya

den ben?" diye sordum Tanrı'ya. Bir şey söylemedi.
Güldüm ve yıldızları izledim. Yaşamak güzeldi...

Markus Zusak

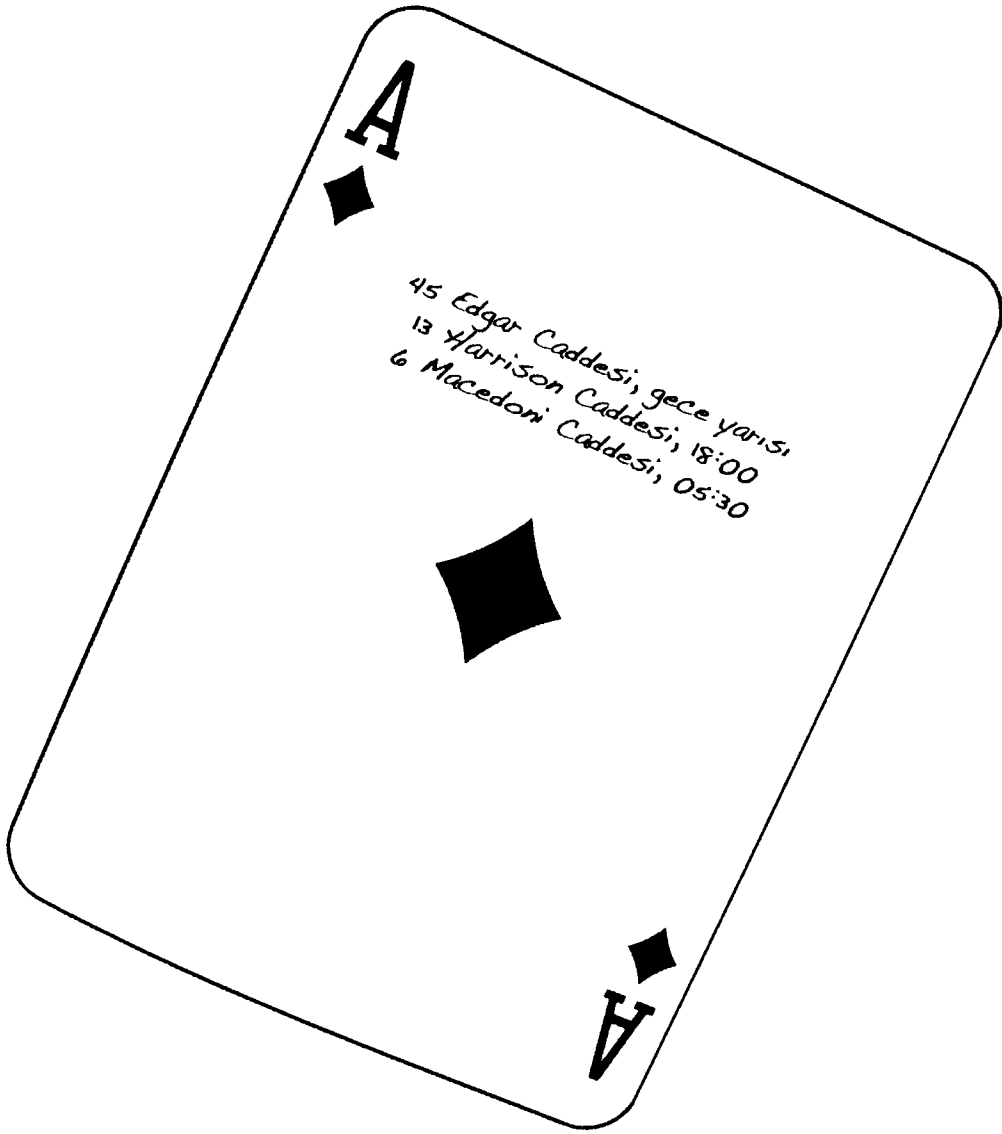
KIIC

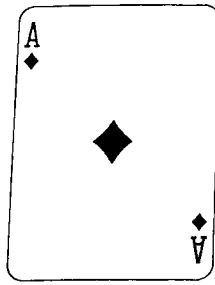
kimse sıradan değildir

BİRİNCİ KISIM

İLK MESAJ

gecikme

Soyguncu işe yaramazın tekiydi.

Biliyordum.

Kendisi de biliyordu.

Bütün banka biliyordu.

En iyi arkadaşım Marvin bile biliyordu ve Marvin işe yaramazlıkta o soyguncudan önde gidiyordu.

Bütün bu olayın en kötü tarafı, Marv'ın arabasının on beş dakika süreli bir park yerinde bekliyor olmasıydı. Hepimiz yüzükoyun yerde yatıyorduk ve park süresinin bitmesi-ne sadece birkaç dakika kalmıştı.

“Şu herif acele etse,” dedim.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Marv. “Rezalet.” Sesi zeminin derinliklerinden geliyor gibiydi. “Bu işe yaramaz sersem yüzünden ceza yiyeceğim. Bir cezayı daha kaldıramam, Ed.”

“Araba buna değmez bile.”

“Ne?”

Marv bana baktı. Olduğu yerde doğrulduğunu hissedebiliyordum. Öfkelenmişti. Marv’ın hoş göremeyeceği tek şey, birinin arabasını kötölemesiydi. Sorusunu tekrarladı.

“Ne dedin sen, Ed?”

“Dedim ki,” diye fısıldadım. “Cezaya değmez bile, Marv.”

“Bak,” dedi, “birçok şeyi hoş görebilirim, Ed, ancak...”

Kulaklarımı kapadım çünkü Marv arabasıyla ilgili konuşmaya başladığında tam anlamıyla baş belası olurdu. Bir çocuk gibi hiç durmadan konuşurdu ve Tanrı aşkına, yirmi yaşını daha yeni bitirmişti.

Ben sözünü kesene dek bir dakika kadar daha devam etti.

“Marv,” dedim. “Araban utanç verici, anladın mı? El freni bile yok; olduğu yerde durması için arka tekerleğine iki tuğla sıkıştırılmış.” Olabildiğince kısık sesle konuşmaya çalışıyordum. “Çoğu zaman kilitlemeye bile ihtiyaç duymuyor, muhtemelen sigortadan para alabilmek için birinin arabasını çalmasını umuyorsun.”

“Sigortalı değil.”

“Aynen.”

“NRMA*’dakiler buna değmeyeceğini söylediler.”

“Bu mantıklı.”

O sırada soyguncu dönüp bize bağırdı: “Kim konuşu-

---

* Ulusal Karayolları ve Motorlu Araçlar İdaresi (ç.n.)

yor orada?!”

Marv umursamadı. O anda arabasını savunmakla meşguldü.

“Ama seni işe götürürken pek memnun görünüyordun, Ed, seni lanet olasıca sefil, sonradan görme.”

“Sonradan görme mi? O da ne demek şimdi?”

“Oradakiler, sesinizi kesin dedim!” diye tekrar bağırdı soyguncu.

“*Acele et o zaman!*” diye gürleyerek karşılık verdi Marv. O anda keyfi kesinlikle yerinde değildi. Kesinlikle.

Bankada yüzükoyun yerde yatıyordu.

Banka soyuluyordu.

Bahar ayı için hava anormal derecede sıcaktı.

Havalandırma bozuktı.

Az önce arabası aşağılanmıştı.

Marv’ın sabrı taşmıştı, aklını kaybetmek üzereydi. Adına ne derseniz deyin canı burnundaydı.

Bankanın eskimiş, tozlu mavi halısının üzerinde dümdüz yatıyor ve hâlâ tartışmayı sürdüren gözlerle birbirimize bakıyorduk. Arkadaşımız Ritchie, Lego masasının yanında, yarı yarıya altında, soyguncu bağırıp çağırarak ve titreyerek içeri girdiğinde etrafa saçılan parçaların arasında yatıyordu. Audrey tam arkamdaydı. Ayağı bacağımın üzerinde duruyor-du ve ağırlığından bacağım uyuşmaya başlamıştı.

Soyguncu silahını tezgâhın arkasındaki zavallı kıza çevirdi. Kızın isim etiketinde “Misha” yazıyordu. Zavallı Mishha. Koltukaltları terden ıslanmış, en fazla otuz yaşında kra-

vatlı bir adamın çantaya para doldurmasını beklerken, o da en az soyguncu kadar titriyordu.

“Şu herif acele etse ya,” dedi Marv.

“Onu zaten söylemiştim,” dedim.

“Ne olmuş? Kendi adıma yorum yapamaz mıyım?”

“Ayağını üzerimden çek,” dedim, Audrey’ye.

“Ne?” diye karşılık verdi.

“Ayağını üzerimden çek, dedim. Bacağım uyuştı.”

Audrey ayağını çekti. İsteksizce.

“Teşekkürler.”

Soyguncu bize dönüp son kez haykırdı: “O konuşan ser-seri kim?”

Marv’la ilgili sorun, en iyi zamanlarında bile sorunlu olmasıydı. Hep kavgacıydı. Pek sempatik olduğu söylenemezdi. Kendinizi sürekli tartışırken bulacağınız türden bir arkadaşta; özellikle de konu lanet olasıca hurda Falcon’una geldiğinde. Ayrıca, havasında olduğunda da olgunluktan tamamen uzak bir baş belasıydı.

“Ed Kennedy, Bayım,” diye seslendi şakacı bir tavrıyla. “Konuşan kişi Ed.”

“Çok teşekkürler!” dedim.

(Adım Ed Kennedy. On dokuz yaşımıdayım. Yaşı tutmayan bir taksi şoförüüyüm. Şehrin varoş mahallelerinde sıkça görebileceğiniz tipik gençlerden biriyim; pek gelecek vaat etmeyenlerden. Bunun yanı sıra, gerektiğinden çok daha fazla kitap okurum ve ayrıca, seks ve vergi ödeme konusunda kesinlikle berbatım. Tanıştığımıza memnun oldum.)

“Öyleyse çeneni kapa, Ed!” diye bağırdı soyguncu. Marv yüzünü buruşturdu. “Yoksa oraya gelip seni kışından vururum!”

Sanki okula dönmüştük ve sadist matematik öğretmenimiz, hiç umursamamasına ve eve gidip televizyonun karşısında bira içerek şişmanlamak için zilin çalmasını sabırsızlıkla beklemesine rağmen sınıfın önünde bağırarak emirler yağıdırıyor gibiydi.

Marv’a baktım. Onu öldürmek istiyordum. “Yirmi yaşındasın, Tanrı aşkına. Bizi öldürtmeye mi çalışıyorsun?”

“Kes sesini, Ed!” Soyguncunun sesi bu kez daha güçlü çıkmıştı.

Daha da kısık sesle fısıldadım. “Vurulursam suçlusu sensin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Sana çeneni kapa dedim, Ed!”

“Her şey kocaman bir şaka, değil mi, Marv?”

“Yetti artık.” Soyguncu tezgâhın arkasındaki kadını unutarak bize doğru yürürken yüzü kıpkırmızıydı. Yanımıza geldiğinde hepimiz ona baktık.

Marv.

Audrey.

Ben.

Ve bizim gibi çaresizce yerde yatan herkes.

Silahın namlusu burnuma dayandı. Kaşındırmıştı ama kaşımadım.

Soyguncu bir bana, bir Marv’a baktı. Yüzündeki naylon çorabın arkasından zencefil rengi sakallarını ve sivilce

izlerini gördüm. Gözleri küçük, kulakları büyüktü. Yerel panayırda üç kez üst üste çirkinlik şampiyonu olmasının hesabını sormak için bankayı soyuyordu muhtemelen.

“Hanginiz Ed bakalım?”

“O,” diye cevap verdim, Marv’ı işaret ederek.

“Ah, hayır, sakın,” diye itiraz etti Marv. Yüzündeki ifadeye baktım, olması gerektiği kadar korkmadığını görebiliyordum. Bu soyguncu ciddi olsa, şimdiye kadar ikimizin de ölmüş olması gerektiğini biliyordu. Kafasına çorap geçirmiş adama baktı. “Dur bir saniye...” Çenesini kaşıdı. “Yüzün bana tanıdık geliyor.”

“Pekâlâ,” diye itiraf ettim. “Ed benim.” Ama soyguncu, o anda Marv’ın söylediklerini dinlemekle meşguldü.

“Marv,” diye fısıldadım, telaşla. “Kes sesini.”

“Kes sesini, Marv,” dedi Audrey.

“Kes sesini, Marv!” diye seslendi Ritchie, salonun diğer ucundan.

“Sen de kimsin?” diye bağırdı soyguncu Ritchie’ye dönerek.

“Adım Ritchie.”

“O zaman asıl sen kes sesini, Ritchie! Bir de sen başlama!”

“Endişelenme,” dedi ses. “Çok teşekkürler.” Bütün arkadaşlarım ukalaydı. Nedenini sormayın. Diğer birçok şey gibi, bu da öyleydi işte.

Soyguncu öfkeden deliye dönmek üzereydi. Sanki derisinden fişkırıyor, yüzündeki çoraptan dışarı taşıyordu. “Bun-

dan kesinlikle sıkıldım artık,” diye hırladı. Sesi dudaklarının arasından yayılan alevler gibiydi.

Ama Marv’ın sesini kesmesi için yeterli değildi.

“Sanırım,” diye devam etti Marv. “Aynı okulda falan okuduk herhalde.”

“Sen gebirmek istiyorsun,” dedi soyguncu, hâlâ öfkeliydi, “değil mi?”

“Şey, aslında,” diye açıkladı Marv. “Sadece arabamın park cezasını ödemeni istiyorum. Süre dolmak üzere ve sen beni hâlâ burada tutuyorsun.”

“Bak bu konuda çok haklısın!” Adam namluyu ona çevirdi.

“O kadar düşmanca davranmaya gerek yok.”

Ah, Tanrım, diye düşündüm. Marv iyice tozuttu. Adam onu gırtlığından vuracak.

Soyguncu bankanın cam kapısından dışarı bakarak hangi arabanın Marv’ın olduğunu anlamaya çalıştı. “Hangisi seninki?” diye sordu, itiraf etmeliyim ki kibar bir tavırla.

“Şurada duran açık mavi Falcon.”

“Şu hurda yığını mı? Bırak cezasını ödemeyi, onun üzerine bile işemem.”

“Hey, dur bir dakika.” Marv yine sinirlenmişti. “Bankayı soyduğuna göre en azından park cezamı ödeyebilirsin, değil mi?”

Bu arada.

Para tezgâhın üzerinde hazırды. Tezgâhın arkasındaki zavallı kız, Misha seslendi. Soyguncu dönüp oraya doğru yü-

rüdü.

“Acele et, sürtük,” diye gürledi, Misha çantayı ona verirken. Sanırım bu bir soygun sırasında zorunluydu. Anlaşılan doğru filmleri izlemişti. Kısa süre sonra elinde çantayla yanımıza döndü.

“Sen!” diye bağırdı bana. Parayı aldığı için cesareti yerine gelmişti. Tam silahıyla bana vuracakken dışarıda bir şey dikkatini çekti.

Daha dikkatli baktı.

Bankanın cam kapılarının dışında.

Boynundan ter damlaları süzüldü.

Zorlukla nefes alıyordu.

Kafasının düşüncelerle dolduğu belliydi, ve...

Kendini dünyaya kapatmıştı.

“Hayır!”

Polis dışarıdaydı ama bankada olup bitenden haberleri yoktu. Haber henüz dışarı ulaşmamıştı. Altın sarısı bir Tora-na’nın şoförüne, yolun karşı tarafındaki fırının önünde çift sıra park etmemesini söylüyorlardı. Araba yoluna devam etti. Polisler de öyle. İşe yaramaz soyguncu elinde para dolu çantayla kalakalmıştı. Arabası gitmişti.

Aklma bir fikir geldi.

Yine döndü.

Bize.

“Sen,” diye emretti, Marv’a. “Anahtarlarını ver.”

“Ne?!”

“Beni duyduğun.”

“O araba bir antika!”

“O bir hurda yığını, Marv,” diye dalga geçtim. “Ona anahtarları ver yoksa seni ben geberteceğim!”

Marv öfkeli bir ifadeyle elini cebine sokarak arabanın anahtarlarını çıkardı.

“Nazik davran,” diye yalvardı.

“Canın cehenneme,” diye karşılık verdi soyguncu.

“Buna gerek yok!” diye seslendi Ritchie Lego masasının altından.

“Sen kapa çeneni!” diye bağırdı soyguncu ve kaçtı.

Sorun şuydu ki, Marv’ın arabasının ilk seferde çalışma olasılığı yüzde beşti.

Soyguncu kapıdan fırlayarak yola doğru ilerledi. Girişin yanında tökezledi, silahı düştü ama almadan yoluna devam etmeye karar verdi. Silahı alıp almamaya karar vermeye çalışırken bir an için yüzünde beliren panik ifadesini görmüştüm. Zamanı olmadığı için silahı bırakıp koşmaya devam etti.

Hepimiz dizlerimizin üzerinde doğrulmuş, arabaya doğru koşuşunu izliyorduk.

“Şuna bakın,” dedi Marv gülmeye başlayarak. Audrey, Marv ve ben izlerken, Ritchie de bize yaklaşıyordu.

Soyguncu durdu ve kapının kilidini açan doğru anahtarı bulmaya çalıştı. O sırada hepimiz adamın beceriksizliğine kahkahalarla gülüyorduk.

Sonunda arabaya binmeyi başardı. Kontağı defalarca çevirdi ama motor çalışmadı.

O sırada.

Asla anlayamayacağım bir nedenle.

Dışarı fırlatarak silahı kaptım. Yolun karşı tarafına geçtiğimde bakışlarımı soyguncuya odaklamıştım. Arabadan çıkmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı.

Ford'un kapısının yanında duruyordum.

Silahın namlusunu iki kaşının arasına doğrultmuştum.

Adam durdu.

İkimiz de duruyorduk.

İnip kaçmaya çalıştı. Yemin ederim, ona doğru bir adım atıp camın parçalandığını duyana kadar tetiği çektiğimi fark etmemiştim.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı Marv yolun karşı tarafından. Bütün dünyası başına yıkılmıştı. “Arabama ateş ediyorsun!”

Sirenler duyuldu.

Soyguncu dizlerinin üzerine çöktü.

“Ben ne aptalım,” dedi.

Onunla hemfikir dim.

Bir an için ona acıdım, çünkü dünyanın en çaresiz adamına bakıyor olma olasılığım yüksekti. Öncelikle, Marv ve benim gibi inanılmayacak kadar aptal insanların içinde bulunduğu bir bankayı soymuştu. Sonra, kaçacağı araba ortadan kaybolmuştu. Ayrıca ikinci bir araba bulmayı becerdiği için özgüveni yerine gelmişken, aslında güney yarımküredeki en kötü arabayı seçmişti. Bir açıdan ona acıyordum. Düşünsenize, ne aşağılanma.

Polisler onu kelepçeleyip götürürken Marv'a döndüm.

“Gördün mü?” diye devam ettim ve daha güçlü, daha zorlayıcı bir sesle tekrarladım: “Gördün mü? Bu sadece arabanın gerçekten ne kadar berbat olduğunu gösteriyor.” Biraz düşünmesine izin vermek için duraksadım. “Biraz düzgün bir araba olsa, bu herif şimdiye kadar kaçmış olurdu, değil mi?”

Marv sonunda itiraf etti. “Sanırım öyle.”

Sırf arabasının bu kadar işe yaramaz olduğunu anlaşılmaması için adamın kaçmış olmasını tercih edeceğini söylemek zordu.

Arabanın koltuklarında ve asfaltın üzerinde cam parçaları vardı. Hangisinin daha paramparça olduğuna karar vermeye çalıştım; pencere mi, yoksa Marv’ın yüzü mü?

“Hey,” dedim, “pencere için üzgünüm, tamam mı?”

“Unut gitsin,” dedi Marv.

Silah elimde yapış yapış olmuştu ve sıcaktı; bir parça erimiş çikolata gibi.

Başka polisler de gelerek sorular sordu.

Karakola gittik. Bize soygunu, neler olduğunu ve silahı nasıl ele geçirdiğimi sordular.

“Yani öylece düşürdü mü?”

“Öyle olduğunu söyledim, değil mi?”

“Bak, evlat,” dedi polis. Başını kâğıtlardan kaldırdı. “Huysuzluk etmene gerek yok.” Aklaşmaya başlamış bıyıkları ve bira göbeği vardı. Polislerin çoğu neden bıyık bırakırdı ki?

“Huysuzluk mu?” diye sordum.

“Evet, huysuzluk.”

Huysuzluk.

Nedense bu kelimeden hoşlanmıştım.

“Özür dilerim,” dedim. “Kaçarken silahımı düşürdüm, ben de peşinden koşarken silahı aldım. Hepsi bu. Adam sefilin tekiydi, tamam mı?”

“Tamam.”

Bir süre sessiz kaldık. Bira göbekli polis memurunun huzursuz olduğu tek an, Marv’ın arabası için tazminat istediği zamandı.

“Mavi Falcon mı?” diye sordu polis.

“Evet, o.”

“Açıkçası, evlat, o araba kesinlikle bir utanç kaynağı.”

“Sana söylemiştim,” dedim.

“Tanrı aşkına, el freni bile yok.”

“Eee?”

“Yani sana ceza kesmediğimiz için şanslısın; trafiğe çıkmaması gereken bir araç.”

“Çok teşekkürler.”

Polis gülümsedi. “Benim için zevkti.”

“Ve size bir tavsiyede bulunayım.”

Polisin sözünü bitirmediğini fark ettiğimizde neredeyse kapıdan çıkmıştık. Bizi geri çağırdı, en azından Marv’ı.

“Evet?” dedi Marv.

“Neden yeni bir araba almıyorsun, evlat.”

Marv adama ciddi bir ifadeyle baktı. “Özel nedenlerim

var.”

“Ne, paran mı yok?”

“Ah, param var. Çalışıyorum.” Marv neredeyse kibirtti davranıyordu. “Sadece başka önceliklerim var.” Öyle bir araba kullanan birinin yapabileceği kadar gururla gülümsedi. “O... ve... arabamı seviyorum.”

“Pekâlâ,” dedi polis. “Hoşça kal.”

“Önceliklerin nelermiş?” diye sordum, kapının diğer tarafında Marv’a dönerek.

Marv ileri baktı.

“Kapa çeneni, Ed,” dedi. “Çoğu kişi için bir kahraman olabilirsin ama benim gözümde arabamın penceresine kurşun sıkın pis bir serserisin sadece.”

“Bedelini ödememi ister misin?”

Marv yine gülümsedi. “Hayır.”

Açıkçası bu rahatlatıcıydı. O Falcon için bir sent bile harcamaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Karakoldan çıktığımızda, Audrey ve Ritchie bizi bekliyorlardı ama yalnız değillerdi. Yanlarında gazeteciler de vardı ve bir sürü fotoğraf çekiliyor, flaşlar peş peşe patlıyordu.

“Bu o!” diye bağırdı biri ve ben daha itiraz edemeden, herkes önüme dikilerek sorular sormaya başladı. Elimden geldigince hızlı cevaplar vererek olanları açıklamaya çalıştım. Yaşadığım yer küçük değildi ve etrafımda ertesi güne haber veya makale hazırlamaya çalışan radyo, televizyon ve

gazete mensupları vardı.

Başlıkları hayal edebiliyordum.

“Taksi şoförü kahraman oldu” gibi bir şey hoş olurdu ama muhtemelen “Yerel kaldırım mühendisi iyilik yaptı” gibi şeyler yazacaklardı. Marv buna kesinlikle çok gülerdi.

Yaklaşık on dakika soru yağmuruna tutulduktan sonra kalabalık dağıldı ve aracımızı park ettiğimiz yere döndük. Falcon’ın ön cam sileceğinin altına güzel, büyük bir makbuz sıkıştırılmıştı.

“Alçaklar,” dedi Audrey, Marv makbuzu alıp okurken. Bankaya gitmemizin nedeni Marv’ın maaş çekini bozdurmak istemesiydi. Şimdi onunla cezayı ödeyebilirdi.

Binebilmek için koltukların üzerindeki cam parçalarını temizledik. Marv kontağı sekiz kez çevirdi ama motor çalışmadı.

“Harika,” dedi.

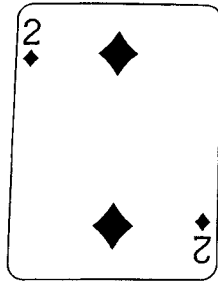
“Tipik,” diye karşılık verdi Ritchie.

Audrey ve ben bir şey söylemedik.

Audrey direksiyona geçerken üç arkadaş arabayı ittik. En yakın yer olduğu için benim evime gittik.

Birkaç gün sonra ilk mesajı aldım.

Bu her şeyi değiştirdi.

seks matematik gibi olmalı: hayatıma giriş

Size biraz hayatımdan söz edeyim.

Haftada en az birkaç gece kâğıt oynarım.

Yaptığımız şey budur.

Pek zor olmayan ve çok fazla tartışmadan zevk aldığımız tek oyun olan Baş Belası adında bir oyun oynuyoruz.

Marv orada oturur, hiç susmaz. Puro içmeye ve her şeyden zevk almaya çalışır.

Ritchie her zaman sessizdir ve kolunda gülünç bir dövmesi vardır. Oyunun başından sonuna kadar birasını yudumlar ve çocuksu yüzüne yapıştırılmış gibi duran kirli sakallarıyla oynar.

Ve bir de Audrey var. Nerede oynarsak oynayalım, Audrey daima karşımda oturur. Sarı saçlı, ince bacaklı, dünyanın en güzel çarpık gülümsemesine ve güzel kalçalarına sahip olan Audrey, bir sürü film izler. O da taksi şoförüdür.

Ve bir de ben.

Kendimden söz etmeden önce size bazı gerçekleri açıklamalıyım:

1. Bob Dylan on dokuz yaşındayken New York'ta deneyimli bir sahne sanatçısıydı.
2. Salvador Dali on dokuz yaşına geldiğinde pek çok tablo yapmış ve asiliğini kanıtlamıştı.
3. Jeanne d'Arc on dokuz yaşındayken dünyanın en aranan kadınıydı ve bir devrim başlatmıştı.

Ve bir de Ed Kennedy var; on dokuz yaşındayken...

Banka soygunundan hemen önce hayatımın bilançosunu çıkarıyordum.

Taksi şoförü; bunu yapabilmek için yaşımı gizliyordum. Yirmi yaşında olmak gerekiyordu.

Gerçek bir kariyerim yoktu.

Toplumda saygınlığım yoktu.

Hiçbir şeyim yoktu.

Derek adında saçları dökülen işadamından tavsiyeler alırken ve cuma geceleri taksime kusabilecek veya para ödemediği sarhoşlara dikkat ederken, her yerde başarılı insanlar olduğunu biliyordum. Aslında taksi şoförlüğünü denemem Audrey'nin fikriydi. Yıllardır ona âşık olduğum için beni ikna etmesi pek zor olmamıştı. Bu varoştan hiç ayrılmamıştım. Üniversiteye gitmemiştim. Audrey'ye gitmiştim.

Sürekli kendime soruyordum: "*Peki, Ed, on dokuz yılda gerçekten ne başardın?*" Cevabı basitti:

Koca bir hiç!

Bundan birkaç kişiye söz etmiştim ama hepsinin yaptığı tek şey, bana başımı içeri çekmemi söylemekti. Marv benim birinci sınıf bir mızımız olduğumu söylüyordu. Audrey yirmi yaşın orta yaş krizi için çok erken olduğunu söylemişti. Ritchie bana yabancı dil konuşmuşum gibi bakmıştı. Anneme bahsettiğimde, "Ah, çığlık atsana, Ed," demişti. Anneme bayılırsınız, bana güvenin.

Kirası ucuz, köhne bir evde oturuyordum. Taşındıktan kısa süre sonra, emlakçı ev sahibimin aynı zamanda patronum olduğunu söylemişti. Patronum, çalıştığım taksi firmasının gururlu kurucusu ve yöneticisiydi: Boş Taksiler. Güvenilmez bir şirket olduğunu söyleyebilirim. Audrey ve ben, yaşımızın yeterince büyük olduğuna ve şoförlük lisansımız bulunduğuna onları inandırmakta hiç zorlanmamıştık. Doğum belgende birkaç sayıyla oyna, lisans gibi görünen bir şey göster ve tamam. Personel sıkıntısı çektikleri için bir hafta içinde çalışmaya başlamıştık. Referanslarımız kontrol edilmemişti. Hiçbir sorun çıkmamıştı. Hilekârlık ve yalanla insanın neler başarabildiğini görmek şaşırtıcıydı. Raskolnikov'un bir defasında dediği gibi: "Sağduyu etkisiz kaldığında şeytan yardıma koşar!" Başka bir şey değilse bile, bu bölgedeki En Genç Taksi Şoförü unvanını kazanabilirdim; taksi kullanan bir dâhi. Bu, hayatımı biçimlendiren bir tür antibaşarıydı. Audrey benden birkaç ay büyüktü.

Oturduğum ev kasabaya oldukça yakındı ve taksiyi eve götürmeme izin yoktu. İşle ev arası yürüme mesafesi uzundu.

Tabii Marv beni işe götürmezse. Kendi arabam olmamasının nedeni, gece gündüz insanları sürekli bir yerlere götürmemdi. Boş zamanımda istediğim en son şey araba kullanmaktı.

Yaşadığımız kasaba son derece sıradandı. Şehrin sınırlarının dışındaydı ve hem iyi hem de kötü yerleri vardı. Benim kötü yerlerden geldiğimi duymak sizi şaşırtmaz eminim. Ailem kasabanın kuzey ucunda, herkesin kötü sınırlarının olduğu bir yerdendi. Burada bir sürü hamile ergen, işsiz ve işe yaramaz babalar ve benimki gibi sigara ve içki içip çirkin çizmelerle dolaşan anneler vardı. Büyüdüğüm ev tam bir çöplüktü ama kardeşim Tommy okulu bitirip üniversiteye gidene kadar onlarla kalmıştım. Bazen ben de aynı şeyi yapabileceğimi düşünüyordum ama fazlasıyla tembeldim. Matematik veya diğer derslerle ilgilenmem gerekiyordu ama ben sürekli kitap okuyordum. Belki bir mesleğim olabilirdi ama burarlarda özellikle benim gibileri çirak olarak almazlardı. Daha önce sözünü ettiğim tembelliğim yüzünden okulda başarılı değildim; sürekli okumam nedeniyle İngilizce dışında. Babam bütün paramızı içkiye yatırdığından, okulum bitince ben doğruca işe gidiyordum. Utandığım için adını anmaktan çekindiğim ve unutmak istediğim bir hamburgercide işe başlamıştım. Sonra, işe başladıktan birkaç hafta sonra kapanan köhne bir muhasebe bürosunda dosya düzenlemiştim. Son olarak, kariyerimin zirve noktası, taksi şoförlüğü gelmişti.

Bir ev arkadaşım vardı. Adı Kapıcı'ydı, on yedi yaşındaydı. Tel sineklik kapıda, siyah kürküne vuran güneşin altında otururdu. Yaşlı gözleri parlardı. Gülümserdi. Çok küçük

yaştan itibaren ön kapının yanında oturma alışkanlığı kazan-
dığından adı Kapıcı olmuştu. Bunu ailemin evindeyken de
yapardı; şimdi de oturduğum kulübede yapıyordu. Sıcak, ra-
hat yerde oturur ve kimseyi içeri almazdı. Bunun nedeni, yaş-
lılığından dolayı yerinden kalkmakta zorlanmasıydı. Rott-
weiler ile Alman kurdu kırmasıydı ve hiç kurtulamadığı leş
gibi bir kokusu vardı. Sanırım kâğıt oynadığım arkadaşları-
mın dışında kimsenin kulübeye girmemesinin nedeni buydu.
İğrenç köpek kokusu daha kapıda onları karşılar ve konu ka-
panırdı. Kimse ziyaretini uzatmaz ve hatta çoğu zaman içeri
girmezdi. Onu bir tür deodorant kullanmaya bile teşvik et-
miştim. Koltukaltlarına bol miktarda sürmüştüm. Her yerine
o Norsca spreyinden sıkıştım ve tek sonuç, daha kötü bir
koku olmuştu. O zamanlar İskandinav tuvaleti gibi kokuyor-
du.

Aslında babamın köpeği idi. Babam altı ay önce öldü-
ğünde, annem onu bana kakalamıştı, çamaşır ipinin altında
ihtiyaç gidermesinden bıkmıştı.

“Arka bahçede her yeri kullanabilir,” derdi annem.
“Ama o nereyi seçiyor?” Sorusuna kendisi cevap verirdi.
“Lanet olasıca çamaşır ipinin tam altını.”

Bu yüzden evden ayrılırken onu da yanıma almıştım.

Benim kulübeme.

Onun kapısına.

Ve mutluydu.

Ben de öyle.

Tei kapıdan güneşin sıcaklığını hissettiğinde mutlu

olurdu. Orada uyumaktan ve geceleri ahşap kapıyı kapamaya çalıştığımda bir ön karoya geçmekten memnundu. Öyle zamanlarda o köpeği inanılmayacak kadar çok severdim. Onu zaten çok severdim. Ama, Tanrım, leş gibi kokuyordu.

Sanırım yakında ölecekti. On yedi yaşında bir köpekten bekleneceği gibi. Nasıl tepki vereceğimi kimse kestiremezdi. Kendi sakın ölümüyle yüzleşecek ve tek bir ses bile çıkarmadan uçup gidecekti. Çoğu zaman kapının yanına çömelip üzerine yıkılacağımı ve yüzümü leş kokulu tüylerine gömerek ağlayacağımı düşünürdüm. Uyanmasını bekleyecektim ama uyanmayacaktı. Onu gömecektim. Onu dışarı taşıyacak, güneş ufuk çizgisinin üzerinde yükselip alçalırken cesedinin soğuduğunu hissedecektim. Ama şimdilik iyiydi. Nefes aldığını görebiliyordum. Sadece ceset gibi kokuyordu.

Görüntü gelmeden önce ısınması gereken bir televizyondum, neredeyse hiç çalmayan bir telefonum ve radyo gibi cızırdayan bir buzdolabım vardı.

Televizyonun üzerinde yıllar öncesinden kalma bir aile fotoğrafı duruyordu.

Pek televizyon izlemediğim için, arada bir fotoğrafı seyrederdim. Her gün giderek daha da tozlanmasına rağmen aslında hoş bir görüntüydü. Bir anne, bir baba, iki abla, ben ve bir erkek kardeş. Yarımız fotoğrafta gülümsüyor, geri kalanlarımız gülümsemiyordu. Hoşuma gidiyordu.

Aileme gelince... Annem, baltayla bile öldüremeyeceğiniz o sert kadınlardandı. Küfür alışkanlığı vardı ama size

bundan daha sonra söz edeceğim.

Dediğim gibi, babam altı ay önce ölmüştü. Yalnız, ses-siz, nazik, çok içen bir adamdı. Annemle yaşamının kolay olmadığını ve içmesinin nedeninin bu olduğunu söyleyebilirdim ama bahanesi yoktu. Bahaneler uydurabilirsiniz ama onlara inanamazsınız. Bir mobilya teslimatçısıydı. Öldüğünde onu kamyonunun içindeki eski bir koltukta otururken bulmuşlardı. Ruhu bedeninden ayrılmış ve gevşemiş bir halde öylece oturuyordu. Dediklerine göre hâlâ açılmamış çok şey vardı. İşten kaçıp orada oturduğunu düşünmüşlerdi. Karacığeri iflas etmişti.

Kardeşim Tommy çoğu şeyi doğru yapardı. Benden bir yaş küçüktü ve üniversiteye gidiyordu.

Ablalarımın adları Leigh ve Katherine'di.

Katherine on yedi yaşında hamile kaldığında ağlamıştım. O zaman on iki yaşındaydım. Kısa süre sonra evden ayrıldı. Evden kaçmış falan değildi. Sadece bizden ayrılıp evlenmişti. O dönemde bu büyük bir olaydı.

Bir yıl sonra Leigh gittiğinde hiçbir sorun yoktu.

Hamile değildi.

Bugünlerde kasabada kalan tek kişi bendim. Diğer herkes gidip şehre yerleşmişti. Tommy gayet başarılıydı. Avukat olacaktı. Onun için en iyisini diliyordum. Cidden.

Televizyonun üzerindeki o resmin yanında, Audrey, Marv, Ritchie ve benim birlikte bir fotoğrafımız daha vardı. Geçen Noel'de Audrey'nin fotoğraf makinesini kurmuştuk ve şimdi fotoğraf orada duruyordu. Marv ağzında purosuyla,

Ritchie hafifçe gülümserken, Audrey kahkaha atarken. Ben de hâlâ Noel tarihindeki en iğrenç ele bakar halde kâğıtlarımı elimde tutarken.

Yemek yapardım.

Yardım.

Çamaşır yıkar ama nadiren ütülerdim.

Geçmişte yaşadım ve Cindy Crawford'un gelmiş geçmiş en iyi süpermodel olduğuna inanırdım.

İşte hayatım buydu.

Siyah saçlı, buğday tenli, koyu kahverengi gözlüydim. Kaslarım kesinlikle normaldi. Daha dik durmalıyım ama durmuyordum. Genelde ellerim ceplerimde olurdu. Çizmeleirim neredeyse paramparçaydı ama sevdiğim için hâlâ giyiyordum.

Sık sık çizmelerimi giyip dışarı çıkardım. Bazen kasabanın ortasından geçen nehre gider veya babamı görmek için mezarlıkta yürüyüş yapardım. Uyanıksa Kapıcı da benimle gelirdi elbette.

Ellerim ceplerimde, Kapıcı yanımda ve diğer tarafımda Audrey'yi hayal ederek yürümeye bayılırdım.

Bizi hep arkadan hayal ederdim.

Hava kararırken.

Audrey'yle.

Kapıcı'yla.

Ve ben.

Parmaklarımı onunkilere kenetlemiş halde Audrey'nin elini tutarken.

Henüz Dylan kalitesinde şarkılar yazmamıştım veya gerçeküstü tablo denemelerime başlamamıştım ve denesem bile bir devrim başlatabileceğimden şüpheliydim. Çünkü her şey bir yana, sadece uyumsuz, toplum dışı bir serseriydim. İnce yapılıydim. Aynı zamanda da zayıf.

En iyi zamanlarımı kâğıt oynarken geçirdiğimi düşünürdüm. Veya belki şehirde ya da daha kuzeyde birini bıraktıktan sonra kasabaya dönerken. Rüzgâr saçlarımı okşar ve ben ufuk çizgisine bakarak gülümserken.

Sonra kasabaya döner ve Boş Taksiler otoparkına girerdim.

Bir araba kapısının kapanma sesinden nefret ederdim bazen.

Dediğim gibi, Audrey'yi delice seviyordum.

Başkalarıyla sık sık yapan ama benimle asla yatmayan Audrey... Benden bunu yapamayacak kadar çok hoşlandığını söylerdi. Ben de onu heyecanlandırıp soymaya kalkışmamıştım. Bunu yapamayacak kadar korkuyordum. Konu sekse geldiğinde son derece sefil olduğumu söylemiştim. Bir iki kız arkadaşım olmuştu, bana bakarken ağızlarının suyunun aktığını söyleyemem. Biri bana karşılaştığı en sakar çocuk olduğumu söylemişti. Diğer bir şey denediğim zamanlarda bana gülmüştü; bu beni hiç olumlu etkilememişti ve kısa süre sonra benden ayrılmıştı.

Seks matematik dersi gibi bir şeydi sanırım.
Okulda.

Kimse matematikte başarısız olduğu için gocunmaz.
Hatta bununla övünür. “Evet, fen ve İngilizce iyi ama matematikte kesinlikle berbatım,” dediklerini sık sık duyarsınız. Diğerleri güler ve “Ah, ben de,” der. “O logaritma denen şeyden bir bok anlamıyorum.”

İnsan aynı şeyleri seks konusunda da söyleyebilmeli.

“Evet, şu orgazm denen şeyden bir bok anlamıyorum,” diye bilmelisiniz gururla. “Diğer her şeyde iyiyim ama o kısım ile ilgili hiçbir fikrim yok.”

Ama kimse bunu söylemez.

Söyleyemezsiniz.

Özellikle de erkekler.

Biz erkekler sekste iyi olmamız gerektiğini düşünürüz ama ben size olmadığımı söylüyorum. Öpüşmekte de son derece başarısız olduğumu dürüstçe belirtmem gerektiğini düşünüyorum. Kız arkadaşlarımdan biri bir defasında bana öğretmeye çalışmış, ama sonunda vazgeçmişti. Dilimi kullanmakta özellikle beceriksizdim, ne yapabilirdim ki?

Sadece seks işte.

En azından kendime böyle söylüyordum.

Çok fazla yalan söyledim.

Ancak, Audrey’ye dönersek, benden diğer herkesten daha çok hoşlandığı için bana dokunmadığını söylemesinden gurur duymalıyım. Bu son derece mantıklı, değil mi?

Morali bozulduğunda ya da kendini kötü hissettiğinde,

kulübenin penceresinin önünde gölgesini görürdüm. İçeri girerdi ve birlikte ucuz bira ya da şarap içer veya film izlerdik. Bazen hepsini birden yapardık. Bütün geceye yayılan *Ben-Hur* gibi uzun ve eski bir şey. Pazen tişörtü ve kesilip şort yapılmış kot pantolonuyla kanepede yanımda otururdu. Sonunda uyuyakaldığında üzerine bir battaniye örterdim.

Yanağından öperdim.

Saçlarını okşardım.

Tıpkı benim gibi nasıl yalnız yaşadığını, asla gerçek bir ailesi olmadığını ve insanlarla sadece seks yaptığını düşünürdüm. Asla aşka veya sevgiye izin vermezdi. Sanırım bir zamanlar ailesi vardı ama herkesin birbirinin canını çıkardığı ortamlardan biriydi. Bizim buralarda onlardan bol bir şey yoktu. Sanırım ailesini sevmişti ama onların yaptığı tek şey onu incitmek olmuştu.

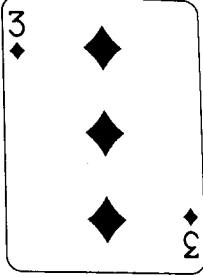
Sevgiyi bu yüzden reddediyordu.

Herkesle.

Sanırım bu şekilde daha mutluydu, onu kim suçlayabilirdi ki?

Onu kanepemde uyurken izlediğimde bütün bunları düşünürdüm. Her seferinde. Üzerini örter, sonra gidip kendi ya-
tağına girer ve rüya görürdüm.

Gözlerim açıkken.

karo ası

Yerel gazetelerde soygunla ilgili birkaç haber vardı. Soyguncunun peşinden koştuktan sonra silahı elinden nasıl aldığını anlatıyorlardı. Oldukça tipikti. Abartacaklarını biliyordum.

Mutfak masamda bazılarını incelerken, Kapıcı da her zamanki gibi bana bakıyordu. Kahraman olup olmamam umurunda bile değildi. Maması önüne zamanında konduğu sürece, dünya da umurunda değildi.

Annem geldi, ona bira ikram ettim. Benimle gurur duyduğunu söyledi. Ona göre benim dışımda bütün çocukları iyi yetişmişti ama şimdi bana bakarken gözlerinde gurur pırıltıları görebiliyordum; sadece bir iki günlüğüne olsa bile.

“Benim oğlumdu,” diyerek sokaklarda dolaştığını hayal edebiliyordum. “Size onun da bir gün bir şeyler başaracağını söylemiştim.”

Marv da geldi elbette. Ve Ritchie.

Audrey bile koltukaltına sıkıştırdığı bir gazeteyle ziya-

retime geldi.

Her haberde yirmi yaşındaki taksi şoförü Ed Kennedy olarak tarif ediliyordum, çünkü muhabirlere yaşımla ilgili yalan söylemiştim. Bir kez yalan söylediğinizde herkese aynı şeyi söylemeniz gerekir. Bunu hepimiz biliriz.

Bütün baş sayfalarda şaşkın yüzüm vardı. Bir radyodan bir adam gelip benimle oturma odamda röportaj bile yaptı. Onunla kahve içtim ama sütsüz içmemiz gerekmişti. Almak için çıkmama izin vermemiştii.

Bir salı günü işten eve döndüğümde posta kutumdan gelen postaları aldım. Elektrik ve gaz faturalarının ve birkaç önemsiz postanın dışında, küçük bir zarf da vardı. Onu diğer her şeyle birlikte masanın üzerine attım. Üzerinde adım yazılıydı, ne olduğunu merak etmiştim. Kendime biftekli salatalı sandviç hazırlarken, birazdan açmak için oturma odama geçmeyi düşünüyordum. Ama sürekli unutturdum.

Nihayet tekrar elime aldığımda saat bir hayli geç olmuştu.

Hissediyordum.

Bir şeyler hissediyordum.

Zarfı ellerimde tutup yırtarak açmaya başlarken, parmaklarımın arasında akan bir şey vardı. Gece, bahar aylarında bekleneceği gibi serindi.

Ürperdim.

Televizyon ekranında ve aile fotoğrafımın çerçevesinde yansımamı görüyordum.

Kapıcı horluyordu.

Dışarıdaki esinti giderek yaklaşıyordu.

Buzdolabı vızıldıyordu.

Elimi zarfın içine sokup bir iskambil kâğıdı çıkarırken,
bir an için her şey durmuş gibiydi.

Bir karo asıydı.

Oturma odamın ışığında, sanki kırılabilir veya buruşa-
bilirmiş gibi parmaklarımı iskambil kâğıdının üzerinde na-
zikçe dolaştırdım. Zarfın üzerindeki elyazısıyla kâğıdın üze-
rine üç adres yazılmıştı. Onları dikkatle ve yavaşça okudum.
Ellerim tuhaf bir şekilde karıncalanıyordu. İçime, benliğimin
derinliklerine yayılarak sessizce zihnimi kemirmeye başladı.
Adresleri okudum:

Edgar Caddesi, No: 45, gece yarısı

Harrison Caddesi, No: 13, 18.00

Macedoni Caddesi, No: 6, 05.30

Perdeyi açıp dışarı baktım.

Hiçbir şey yoktu.

Kapıcı'nın yanından geçerek ön verandada durdum.

"Hey, selam!" diye seslendim.

Ama bir şey yoktu.

Esinti –neredeyse izlendiği için utanmış gibi– başka ta-
rafa döndü ve ben orada dikilmeye devam ettim. Tek başıma.
İskambil kâğıdı hâlâ elimdeydi. Üzerinde yazılı adresleri bil-
miyordum; en azından tam olarak. Yolları biliyordum ama

evleri bilmiyordum.

Hiç şüphesiz, hayatımda başıma gelen en tuhaf şeydi.

Bana kim böyle bir şey gönderir ki? diye sordum kendi kendime. Üzerinde tuhaf adresler yazılı eski bir iskambil kâğıdının posta kutuma gelmesi için ne yaptım ki? İçeri dönüp mutfak masama oturdum. Olanları ve bir kader parçası olabilecek şeyi kimin göndermiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Gözümün önüne bir sürü yüz geliyordu.

Audrey olabilir mi? diye sordum. *Marv? Ritchie? An-nem?* Hiçbir fikrim yoktu.

İçimde fırlatıp atmamı söyleyen bir şey vardı; çöp sepetine atıp unutmamı söylüyordu. Ancak, öyle hiç düşünmeden fırlatıp atarsam vicdanımın rahatsız olacağını da hissediyordum.

Belki de böyle olması gerekiyor, diye düşündüm.

Kapıcı yanıma gelerek iskambil kâğıdını kokladı.

Lanet olsun, diye düşündüğünü görebiliyordum. *Ben de yiyecek bir şey olabileceğini sanmıştım.* Son bir kez kokladıktan sonra bir an duraksadı ve ne yapacağını düşündü. Her zamanki gibi kapının yanına döndü, yarım daire çizerek döndü ve yere uzandı. Siyah-altın sarısı takım elbisesi içinde rahat etmeye çalıştı. İri gözleri karanlıkta parlıyordu. Patilerini eski halinin üzerine uzatmıştı.

Bana bakıyordu.

Ben de ona bakıyordum.

Eee? diye düşünüyor olmalıydı. *Ne istiyorsun be adam?*

Hiçbir şey.

İyi.

Tamam.

Ve o kadarla bıraktık.

Ama bu, hâlâ elimde karo asını tutarak meraklandığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Biri arıyor, dedim kendi kendime.

Telefon çalıyordu. Belki de beklediğim cevaptı.

Ahizeyi kaldırıp kulağıma dayadım. Canım yanımtı ama dikkatle dinledim. Ne yazık ki arayan annemdi.

“Ed?”

Bu sesi bir yerlerden tanıyordum. Bu kadın her seferinde hiç istisnasız bağırarak konuşurdu.

“Evet, selam aşkım.”

“Bana evet, selam aşkım numaraları yapma, seni küçük serseri.” Harika. “Bugün unuttuğun bir şey var mı?”

Hatırlamaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Görebildiğim tek şey, ellerimde çevirip durduğum iskambil kâğıdıydı. “Aklıma bir şey gelmiyor.”

“Ne tipik!” Annem şimdi sinirlenmeye başlamıştı. “KC Mobilya’dan sehpayı alman gerekiyordu, Ed.” Kelimeler telefon hatlarından gelip kulağıma saplanır gibiydi. “Seni koca puşt!” Annem işte, ne tatlı, değil mi?

Daha önce belirttiğim gibi, annemin küfretme alışkanlığı vardı. Bütün gün küfredirdi; mutlu, üzgün, ilgisiz, öfkeli vs. olması fark etmezdi. Bu konuda elbette kardeşim Tommy ile beni suçlardı. Çocukken arka bahçede futbol oynadığı-

mızda sürekli küftettiğimizi söylerdi.

“Sizi engellemeye çalışmaktan vazgeçtim,” derdi hep. “Bu yüzden ben de, eğer onları yenemiyorsam, en iyisi onlara katılmak diye düşündüm.”

En azından bir kez puşt ya da hıyar diye çağrılmadan onunla konuşabilirsem şanslı sayılırdım. En kötüsü de, küfreden vurgulamasıydı. Bana küftettiği her seferinde ağzından tükürükler saçılır ve neredeyse yüzüme savururdu.

Dinlemememe rağmen yine bana saldırıyordu.

Dikkatimi tekrar anneme verdim.

“Yarın Bayan Faulkner sabah çayına geldiğinde ne yapacağım, Ed? Fincanını yere koymasını mı söyleyeyim?”

“Suçu bana at, anne.”

“Bunu kesinlikle yapacağım,” diye tersledi. “Ona puşt Ed sehpanı getirmeyi unuttu diyeceğim.”

Puşt Ed.

Bana böyle demesinden nefret ediyordum.

“Merak etme, anne.”

Bir süre daha devam etti ama, dikkatim karo asına odaklanmıştı. Elimde parlıyordu.

Ona dokundum.

Elimde tuttum.

Gülümsedim.

Bu iskambil kâğıdının bir ışıltısı vardı ve bana verilmişti. Puşt Ed’e değil, bana; gerçek Ed Kennedy’ye. Gelecekteki Ed Kennedy’ye. Artık basit bir umutsuz taksi şoförü olan Ed’e değil.

Onunla ne yapacaktım?

Kim olacaktım?

“Ed?”

Cevap vermedim.

Hâlâ düşünüyordum.

“Ed?!” diye gürledi annem.

Şaşkınlıkla sohbete geri döndüm.

“Beni dinliyor musun sen?”

“Evet... Evet, elbette.”

Edgar Caddesi, No: 45... Harrison Caddesi, No: 13...

Macedoni Caddesi, No: 6...

“Anne, özür dilerim,” dedim tekrar. “Sadece unutmuşum; bugün çok meşgulüm.. Yarın alırım, tamam mı?”

“Emin misin?”

“Eminim.”

“Unutmayacak mısın?”

“Hayır.”

“Güzel. Hoşça kal.”

“Hey, bekle!” Sesim telefonda yankılandı.

“Ne?” dedi.

Kelimeler ağzımdan dökülmekte zorlandı ama ona sormak zorundaydım. İskambil kâğıdıyla ilgili. Onu bana göndermiş olabilecek herkese sormam gerektiğine karar verdim. İşte annemle başlayabilirdim.

“Evet, ne var?” diye sordu tekrar, bu kez biraz daha yüksek sesle.

Söylemem gerekenleri söylerken kelimelerin her biri ağ-

zımdan çıkmakta zorlanır gibiydi.

“Bugün bana postayla bir şey gönderdin mi, anne?”

“Ne gibi?”

Bir an duraksadım. “Küçük bir şey...”

“Ne gibi, Ed? Gerçekten zamanım yok.”

Pekâlâ. Söylemek zorundaydım. “Bir iskambil kâğıdı; karo ası.”

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Düşünüyordu.

“Eee?” diye sordum.

“Eee ne?”

“Gönderen sen miydin?”

Artık sabrının taşıtığının farkındaydım. Elinin telefon hattından uzatarak beni sarstığını hissettim.

“Elbette ben değildim!” Bir şeye misilleme yapar gibiydi. “Neden sana postayla bir iskambil kâğıdı gönderme zahmetine gireyim ki? Gidip almanı hatırlatmak için bir not bırakırdım,” dedi ve yine gürledi: “*Lanet olası sehpa!*”

“Tamam, tamam...”

Neden hâlâ bu kadar sakindim?

Nedeni iskambil kâğıdı mıydı?

Bilmiyordum.

Ama sonra, evet, biliyordum. Nedeni her zaman böyle olmamdı. Kendi iyiliğim açısından aşırı sakindim. Sadece yaşlı ineğe çenesini kapamasını söylemeliydim ama bunu asla yapmamıştım ve yapmayacaktım da. Sonuçta, diğer çocuklarından herhangi biriyle asla böyle bir ilişkisi olamazdı. Ziyarete geldikleri her seferinde ayaklarını öperdi –çünkü

pek sık olmazdı— ve yine giderlerdi. Benimle, en azından belli bir devamlılığı vardı.

“Pekâlâ, anne, sadece sen olup olmadığını kontrol ediyordum,” dedim. “Hepsi bu. Sadece o kadar tuhaf bir şey ki...”

“Ed?” diye sözümü kesti, sesinde açıkça belli olan bir can sıkıntısıyla.

“Ne?”

“Defol!”

“Tamam. Sonra görüşürüz.”

“Evet, evet.”

Telefonu kapadık.

O lanet olasıca sehpa... Boş Taksiler otoparkından eve yürürken bir şey unuttuğumu biliyordum. Ertesi gün yaşlı Bayan Faulkner gelecek ve birkaç gün önce bankada sergilediğim kahramanlığı konuşacaklardı. Ama duyacağı tek şey, lanet olasıca sehpayı almayı unuttuğum olacaktı. Diğer yandan, sehpayı taksime nasıl sığdıracağımı hâlâ bilemiyordum.

Bunu düşünmemeye çalıştım. Gereksizdi. Şimdi odaklanmam gereken şey, bu iskambil kâğıdının neden ve nereden geldiği idi.

Tanıdığımı biri olmalıydı.

Orası kesindi.

Sürekli kâğıt oynadığımı bilen biriydi. Dolayısıyla Marv, Audrey veya Ritchie olmalıydı.

Marv olamazdı. Kesinlikle. Asla olamazdı. Hayal gücü

o kadar geniş değildi.

Ritchie? O da pek olası değildi. Bunu yapacak birine benzemiyordu.

Audrey?

Kendime en büyük olasılığın Audrey olması gerektiğini söylüyordum ama emin değildim.

Sezgilerim hiçbirini olmadığını söylüyordu.

Bazen evimin –veya başka birinin evinin– ön verandasında oyun oynardık. Yüzlerce kişi geçerken bizi görmüş olabilirdi. Arada bir tartışma olduğunda insanlar güler ve bize seslenerek kimin hile yaptığını, kimin kazandığını ve kimin sızlandığını sorarlardı.

Dolayısıyla herkes olabilirdi.

O gece uyuyamadım.

Sadece düşündüm.

Ertesi sabah her zamankinden erken kalktım ve bir sokak rehberi olarak Kapıcı'yla dolaşıp evlerin her birini buldum. Edgar Caddesi'ndeki, caddenin tam ucunda, gerçek anlamda bir harabeydi. Harrison'daki de eskiydi ama düzgündü. Ön bahçesinde bir gül çalılığı vardı ama çimenler sararıp solmuştu. Macedoni'deki ev kasabanın tepelik bölgesinde, zengin semtindeydi. Dik bayırlı bir araba yolu olan iki katlı bir binaydı.

İşe gitmek için çıktım ve bunu düşündüm.

O akşam annemin sehpasını teslim ettikten sonra kâğıt

oynamak için Ritchie'nin evine gittim. Onlara anlattım. Her şeyi.

“Kâğıt yanında mı?” diye sordu Audrey.

Başımı iki yana salladım.

Önceki gece yatağa girmeden önce yatak odamdaki dolabın en üst çekmecesine koymuştum. Hiçbir şey ona dokunamazdı; çekmecede kâğıttan başka hiçbir şey yoktu.

“Sizden biri değildi, değil mi?” diye sordum. Bu soruyu çaktırmadan soramayacağıma karar vermiştim.

“Ben mi?” diye sordu Marv. “Sanırım böyle bir şey yapmak için insanın akıllı olması gerektiğini hepimiz biliyoruz.” Omuz silkti. “Ve bir de, senin gibi biri için bu kadar zahmete girmezdim, Ed.” Her zamanki gibi, Bay Muhalefet.

“Kesinlikle,” dedi Ritchie. “Marv böyle bir şey için fazla aptal.” Bu yorumundan sonra sessiz kaldı.

Hepimiz ona baktık.

“Ne?” diye sordu.

“Sen miydin, Ritchie?” diye sordu Audrey.

Ritchie başparmağıyla Marv'ı işaret etti. “O fazla aptalsa, ben de fazla tembelim.” Kollarını ileri uzattı. “Bana bakın, sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Günümün yarısını bahis yerinde geçiriyorum. Hâlâ annemle ve babamla oturuyorum.”

Burada bir açıklama yapmam gerek: Ritchie'nin adı aslında Ritchie değil, Dave Sanchez'di. Sağ kolunda bir Jimi Hendrix dövmesi olduğu ama herkes o dövmeyle Richard Pryor'a benzettiği için ona Ritchie diyorduk. Buna herkes gü-

lüyor ve diğer koluna Gene Wilder dövmesi yaptırırsa mümkün bir bileşim olacağını söylüyordu. Kesinlikle dinamik bir ikiliydiler. *Bana Göz Kulak Ol* ve *Beni Deli Etme* gibi filmlere kim itiraz edebilirdi ki?

Kesinlikle.

Edemezsiniz.

Ama, onunla karşılaşırsanız, asla Gene Wilder meselesinden söz etmeyin. Bana güvenin. Bu, Ritchie'yi deli eden tek şeydir. Tahammül edemez. Özellikle de sarhoş olduğunda.

Esmer tenliydi ve yüzünde kalıcı kirli sakalı vardı. Kıvrıkcık ve çamur rengi saçlı, siyah gözlü ama dost tavırlıydı. İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemez ve karşılığında da aynı şeyi beklerdi. Her gün aynı rengi atmış kotla dolaşırdı; tabii aynı pantolondan birkaç tane olabilirdi. Hiç sormamıştım.

Motosiklet kullandığı için geldiğini duyabilirdiniz. Kawasaki falan olmalıydı. Kırmızı siyah bir şeydi. Çoğunlukla yazları ceketsiz binerdi, çocukluğundan beri biniyordu. Üzerinde sade tişört veya babasıyla paylaştığı çirkin gömleklerden olurdu.

Hepimiz hâlâ ona bakıyorduk.

Bu onu gerginleştirdi ve başını Audrey'ye çevirdi. Biz de öyle.

"Pekâlâ." Audrey kendini savunmaya başladı. "Aramızda öyle gülünç bir şey yapma olasılığı en yüksek kişinin ben olduğumu itiraf ediyorum..."

“Gülünç falan değil,” dedim. Bir parçammış gibi iskan-
bil kâğıdını neredeyse savunuyordum.

“Devam edebilir miyim?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“Güzel. Şimdi, dediğim gibi... kesinlikle ben değilim.
Ancak posta kutuna nasıl ve neden gelmiş olabileceği konu-
sunda bir teorim var.”

O düşüncelerini toparlarken hepimiz bekliyorduk.

Devam etti: “Her şey banka soygunuyla ilgili. Biri ga-
zetede okudu ve *Şu çocuğa bak. Ed Kennedy. Tam da bu ka-
sabanın ihtiyacı olan türde biri,* diye düşündü.” Gülümsedi
ama sonra hemen ciddileşti. “Şu kâğıdın üzerindeki adresle-
rin her birinde bir şeyler oluyor, Ed. Bakman gerek.”

Bunu düşündüm ve karar verdim.

“Hey, bu gerçek değil, değil mi?”

“Neden olmasın?”

“Neden olmasın mı? Ya orada birbirlerinin kafasını
kıran insanlar varsa ve benim gidip onları durdurmam isteni-
yorsa? Buralarda pek de ender bir durum olduğu söylene-
mez, değil mi?”

“Sanırım bu sadece şanssızlık olur.”

İlk evi düşündüm.

Edgar Caddesi, No: 45.

Öyle bir çöplükte iyi bir şeyler olabileceğini hayal ede-
miyordum.

Gecenin kalanında kâğıtla ilgili düşünceleri bir kenara

attım. Marv üst üste üç el kazandı. Her zamanki gibi bunu anlamamızı sağlamaya kararlıydı.

Dürüst olmam gerekirse, Marv'ın kazanmasından nefret ediyordum. Böbürlenip dururdu. Tam bir serseri gibi purosunu tüttürerek yapardı bunu.

Ritchie gibi o da hâlâ ailesiyle birlikte oturuyordu. Marangoz babasının yanında çalışıyordu. Açıkçası, çalışkan biriydi ama kazandıklarının bir sentini bile harcamazdı. O purolara bile. Hepsini babasından çalardı. Marv, para konusunda tam bir ustaydı; cimrilerin prensiydi.

Neredeyse düğümler halinde dimdik duran gür sarı saçları vardı. Eski kumaş pantolonlar giyer, elleriyle ceplerindeki anahtarları şingırdatırdı. Her zaman içten içe alaycı bir tavırla gülmüş gibi görünürdü. Birlikte büyümüştük, arkadaş olmamızın tek nedeni buydu. Birkaç nedenle pek çok başka arkadaşı da vardı. Öncelikle kışları futbol oynadığı için takım arkadaşları vardı. İkincisi ve ana nedeni, ortalıkta aptal aptal dolaşmasıydı. Aptalların pek çok arkadaşı olduğunu fark etmiş miydiniz?

Bu sadece bir gözlem.

Ama bunların hiçbirinin bana yararı yoktu. Marv'ı kalamak karo ası sorununu çözmemi sağlamıyordu.

Ne kadar çabalasam da bundan kaçmam mümkün değildi.

Her zaman aklıma geliyor ve düşünmeme neden oluyordu.

Bir sonuca vardım.

Bunu kendime söylemek zorundaydım.

"Yakında başlaman gerek, Ed. Edgar Caddesi, No: 45.

Gece yarısı."

Çarşamba gecesi, geç bir saatti.

Kapıcı'yla birlikte ön verandamda otururken ay ışığı
üzerime vuruyordu.

Audrey geldi. Ona ertesi gece başlayacağımı söyledim.

Bu bir yalandı. Ona bakarken kanepede sevişmeyi diledim.

Birbirimize dalmayı.

Birbirimizi almayı.

Birbirimizle oynaşmayı.

Ama hiçbir şey olmadı.

Orada oturup yanında getirdiği ucuz içkiyi içerken ayak-
larımınla Kapıcı'yı okşadım.

Audrey'nin çırpı bacaklarını seviyordum. Onları her an
izliyordum.

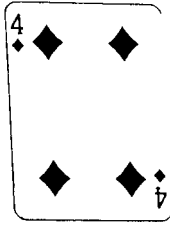
Gökyüzündeki aya bakıyordu. Şimdi daha yüksekteydi.
Yükselmişti.

Bana gelince, elimde yine kâğıdı tutuyordum. Onu oku-
yarak hazırlanıyordum.

*Asla bilemezsin, diye düşündüm. Bir gün birileri şöyle
diyebilir: 'Evet, Dylan on dokuz yaşındayken yıldız olmanın
eşiğindeydi. Dali dâhi olma yolunda ilerliyordu. Jeanne
d'Arc tarihteki en önemli kadın olduğu için kazığa bağlanıp
yakılmıştı. Ed Kennedy'ye on dokuz yaşında posta kutusuna*

gelen o ilk iskambil kâğıdını bulmuştu.

Bunu düşündükten sonra Audrey'ye, yüksekteki bembeyaz aya ve Kapıcı'ya bakarak, kendimle alay etmekten vazgeçmem gerektiğine karar verdim.

yargıç ve ayna

Sıradaki güzel sürprizim hoş bir mahkeme çağrısı oldu. Yerel adliyeye gitmem ve bankada olanları kendi açımdan anlatmam gerekiyordu. Bu sandığımdan daha çabuk olmuştu.

Mahkeme öğleden sonra saat iki buçuktaydı. Vardiyam sırasında biraz izin alıp kasabaya dönecek ve adliyeye gidecektim.

Üzerimde üniformamla mahkemeye gittim, beni duruşma salonunun önünde beklettiler. Tanıklık yapmak için içeri girdiğimde herkes karşımdaydı. Gördüğüm ilk kişi soyguncuydu. Maskesiz daha da çirkin görünüyordu. Ama şimdi epey öfkeliydi. Sanırım bir iki hafta tutuklu kalmak insanı bu hale getiriyordu. Yüzündeki o şanssız, sefil ifade kaybolmuştu.

Üzerinde takım elbise vardı.

Baştan aşağı ucuz bir takım.

Beni gördüğünde hemen bakışlarımı kaçırdım, çünkü

bana öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Bunun için biraz geç kaldın, diye düşündüm. Ama sadece o orada ve ben burada, tanık kürsüsünün güvenliğinde olduğum için.

Yargıç beni selamladı.

“Eh, duruma uygun giyinmişsiniz, Bay Kennedy.”

Kendime baktım. “Teşekkür ederim.”

“Alay ediyordum.”

“Biliyorum.”

“Ukalalık yapmayın.”

“Asla efendim.”

Yargıcın beni de suçluyla birlikte yargılamaya hevesli olduğunu anlamıştım.

Avukatlar bana sorular sordu, hepsini düzgünce cevapladım.

“Bankayı soyan adam bu mu?” diye sordular.

“Evet.”

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle.”

“Peki söyler misiniz, Bay Kennedy, bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Çünkü o çirkin serseriye her yerde tanırım. Ayrıca, o gün kelepçeledikleri adamın ta kendisi.”

Avukat bana tiksintiyle baktı ve açıkladı. “Üzgünüm, Bay Kennedy, ancak her şeyin kitabına uygun şekilde ele alındığından emin olmak için bu soruları sormak zorundayız.”

Başımla onayladım. “Elbette.”

Yargıç araya girdi. “Ve şu çirkin serseriye gelince, Bay Kennedy, bu tür yorumları lütfen kendinize saklayın. Kendiniz de yağlıboya tablosu sayılmazsınız.”

“Çok teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi yargıç gülümseyerek. “Şimdi soruları cevaplayın.”

“Elbette, Sayın Yargıç.”

“Teşekkür ederim.”

İşim bittiğinde soyguncunun yanından geçerken “Hey, Kennedy,” dedi.

Ona aldırma, diye düşündüm ama elimde değildi.

Duraksayarak dönüp ona baktım. Avukatı ona çenesini kapalı tutmasını söyledi ama bunu yapmadı.

“Sen öldün,” dedi kısık sesle. “Bekle de gör.” Sözleriyle bana saldırıyordu. “Sana söylediklerimi unutma. Aynaya baktığın her gün hatırla söylediklerimi.” Neredeyse gülümsemi. “Ölü adam.”

Kendimden eminmiş gibi davrandım.

Başımla onayladım ve “Pekâlâ” diyerek yürümeye devam ettim.

Tanrım, diye dua ettim, *şu adamı kurtar*.

Salonun kapıları arkamdan kapandı. Lobiye çıktım. İçerisi güneş ışığıyla yıkanıyor.

Bir polis memuresi arkamdan seslendi. “Ben olsam bu

konuda endişelenmezdim, Ed,” dedi. Onun için söylemesi kolaydı.

“İçimden kasabadan gitmek geliyor,” dedim.

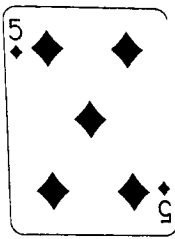
“Beni dinle,” dedi. Ondan hoşlanmıştım. Kısa boylu, tombul biriydi ve sevimli bir görünüşü vardı. “O serseri hapisten çıktığında istediği en son şey dönmek olacak.” Bunu düşündü ve yorumuna inanmış gibi baktı. “Bazıları hapisten korkmaz.” Başıyla duruşma salonunu işaret etti. “Bu adam onlardan biri değil. Bütün sabah ağladı. Senin peşine düşeceğini hiç sanmıyorum.”

“Teşekkürler,” dedim. Biraz rahatlamıştım ama uzun süreceğini sanmıyordum.

Sen ölü bir adamsın, diyen sesini tekrar duydum. Tak-sime dönüp dikiz aynasına baktığımda sözlerini yüzümde gördüm.

Hayatımı, var olmayan başarılarımı ve tüm beceriksizliklerimi düşündüm.

Ölü bir adam, diye düşündüm. *Pek de yanılmış sayılmaz*. Taksiyi otoparktan çıkardım.

izliyor, bekliyor, tecavüz ediyor

Altı ay.

Altı ay yemişti. Bugünlerdeki tipik hoşgörü.

Polis memuresinin tavsiyesine uymaya karar verip unutmayı seçerek adamın tehdidinden kimseye söz etmemiştim. Bir açıdan, aldığı cezayı gazetede okumamış olmayı dilerdim. Tek iyi tarafı, şartlı tahliye talebinin reddedilmesiydi. Her zamanki gibi Kapıcı'yla birlikte ve elimde karo asıyla mutfağımda oturuyordum. Gazete masanın üzerinde katlı duruyordu. Soyguncunun çocukken çekilmiş sevimli bir fotoğrafı vardı. Görebildiğim tek şey gözleriydi.

Günler geçti ve yavaş yavaş onu unuttum.

Aslında, diye düşündüm, *öyle bir adam ne yapabilir ki?*

Önüme bakmak daha mantıklı görünüyordu. Bu yüzden kâğıttaki adreslere doğru yavaşça ilerlemeye başladım.

İlk sırada Edgar Caddesi, No: 45 vardı.

Bir pazartesi günü gitmeyi denedim ama cesaret edemedim.

Salı günü ikinci kez denedim ama evden çıkamadım ve bahane olarak berbat bir kitap okudum.

Ama çarşamba günü dışarı çıkıp kasabanın diğer ucuna yöneldim.

Edgar Caddesi'ne ulaştığımda neredeyse gece yarısı olmuştu. Karanlıktı ve civardaki sokak lambaları taşlanmıştı. Sadece biri sağlam kalmıştı, o da yanıp sönüyordu. Ampul yerinde sallanıyordu.

Buraları iyi biliyordum çünkü Marv buraya çok sık gelirdi.

Bu berbat sokaklardan birinde oturan bir kız arkadaşı vardı. Adı Suzanne Boyd'du ve Marv okuldayken onunla birlikteydi. Kızın ailesi neredeyse tek kelime etmeden toparlanıp taşındığında Marv yıkılmıştı. Aslında o iğrenç arabayı sadece kızı aramak için almış, ama kasabadan dışarı bile çıkamamıştı. Sanırım dünya fazla büyüktü ve Marv vazgeçmişti. O dönemde aşırı cimri ve kavgacı olmuştu. Muhtemelen o noktadan sonra sadece kendini düşünmeye karar vermişti. Belki. Bilmiyordum. Marv'ı asla çok fazla düşünmezdim. Bu bir prensipti.

Yürürken bir süre bütün o olayları hatırladım ama yaklaşırken düşünceler zihnimden silindi.

45 numarayı bulmak için caddenin sonuna kadar gittim. Yanından yürüyüp yolun diğer tarafına geçtim ve birbirlerinin üzerine eğilerek uzamış ağaçlara yöneldim. Orada çömelip bekledim. Evin ışıkları sönmüştü, cadde sessizdi. Boyaları dökülüyordu ve oluklardan biri paslanıp çürümüştü. Tel

sinekliğin üzerinde delikler vardı. Sivrisinekler kendilerine ziyafet çekiyordu.

Uzun sürmese iyi olur, diye düşündüm.

Yarım saat geçti. Neredeyse uyuyakalacaktım ama zaman gelince kalp atışlarım hızlandı.

Yolda bir adam sendeleyerek yaklaşıyordu.

İriyarı bir adamdı.

Sarhoştı.

Verandanın basamaklarına takılarak çıkarken ve içeri girmeden önce anahtarını çıkarmaya çalışırken beni görmedi.

Koridor ışıkla aydınlandı.

Kapı sertçe kapandı.

“Ayakta mısın?” diye sordu dili dolanarak. “Tembel kıçını kaldırıp hemen buraya gel!”

Kalp atışlarım beni boğuyordu. O kadar hızlanmıştı ki sarsılıyordum. Nabzımı neredeyse dilimde hissediyordum. Titreyerek kendimi toparlamaya çalıştım, sonra tekrar titredim.

Ay bulutların arasından çıkınca aniden kendimi çıplak gibi hissettim. Bütün dünya beni görebiliyormuş gibiydi. Karısıyla kaba saba konuşan adam dışında her yer sessizdi.

Yatak odasının da ışığı yandı.

Ağacların arasından gölgeleri görebiliyordum.

Kadın, geceliğiyle ayakta duruyordu. Adamın elleri, geceliğini sertçe üzerinden çıkardı.

“Bekleyeceğini sanmıştım,” dedi adam. Kadını kollarından yakalamıştı. Korkunun boğazımı sıkıldığını hissettim.

Sonra kadını yatağa fırlatıp kemeriyle fermuarını açtı.

Kadının üzerine uzandı.

İçine girdi.

Kadınla sevişirken yatak acıklı iniltiler çıkarıyordu. Bütün gıcırtiları duyabiliyordum. Tanrım, neredeyse kulaklarım sağır olacaktı. *Başkaları neden duymuyor?* diye düşündüm. Birkaç saniye içinde bu soruyu defalarca sordum. *Çünkü kimse umursamıyor,* diye cevapladım sonunda. Haklı olduğumu biliyordum. *Ben seçilmiştim. Ama ne için?* diye sordum.

Cevabı gayet basitti.

Umursamak için.

Verandada küçük bir kız göründü.

Ağlıyordu.

İzledim.

Şimdi sadece ışık vardı. Gürültüler kesilmişti.

Birkaç dakika hiç ses duyulmadı ama çok geçmeden tekrar başladı; bu adamın bunu bir gecede kaç kez yapabileceğini bilmiyordum ama kesinlikle başarılıydı. Seks içeride devam ederken kız oturduğu yerde ağlamayı sürdürüyordu.

Sekiz yaşında falan olmalıydı.

Nihayet sona erdiğinde kız ayağa kalkıp içeri girdi. Bu her gece tekrarlanıyor olamazdı. Bunun mümkün olmadığını düşünürken kadın verandada kızın yerini aldı.

O da kızın yaptığı gibi oturdu. Yırtılmış geceliğini üzer-

rine geçirmişti, başını ellerinin arasına almıştı. Göğüslerinden biri ay ışığında parlıyordu. İncinmiş meme ucunun yere baktığını görebiliyordum. Bir ara ellerini bir kâse gibi uzattı. Sanki kalbini tutuyordu ve kollarından aşağı kanlar süzülüyor gibiydi.

Az kalsın yanına gidecektim ama içgüdülerim beni durdurdu.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

İçimden bir ses fısıldadı ve onu duydum. Kadının yanına gitmemi engelliyordu. Yapmam gereken şey bu değildi. Buraya bu kadını teselli etmeye gelmemiştim. Teselli edebilmem de mümkün değildi zaten. Yarın gece veya bir sonraki gece yine tekrarlanacaktı.

İcabına bakmam gereken kişi adamdı.

Yüzleşmem gereken oydu.

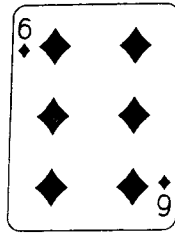
Kadın verandada ağlarken yanına gidip ona sarılmak istiyordum. Keşke onu kurtarıp kollarıma alabilseydim.

İnsanlar bu şekilde nasıl yaşayabiliyor?

Nasıl hayatta kalıyorlar?

Ve belki de burada olma nedenim *budur*.

Ya artık dayanamıyorlarsa?

parçalar

Taksimi sürerken düşünüyordum. *Bundan daha iyi olmalı; ilk mesajım ve lanet olasıca bir tecavüz olayı.* Hepsinden öte, icabına bakmam gereken herif tuğladan yapılmış bir duvar gibiydi. Hiç böylesini görmemiştim.

Kimseye söylemedim. Ne arkadaşlarıma ne de yetkililere. Yapılması gereken şey hepsinin ötesindeydi. Ne yazık ki yapmak üzere seçilen kişi bendim.

Audrey şehirde birlikte yemek yerken sordu ama bilmek istemeyeceğini söyledim.

Bana o sevdiğim endişeli gözlerle baktı. “Sadece dikkatli ol, Ed, tamam mı?” dedi.

Onunla aynı fikirdeydim. Taksilerimize döndük.

Bütün gün düşünmekten kendimi alamadım. Diğer iki adresten de korkuyor ama bir yandan da bundan daha kötü olamayacaklarını düşünüyordum.

Her gece oraya gitmeye başladım. Bazen o olay yaşanır

miyordu. Bazen adam eve geliyordu ama hiç şiddet olmuyordu. Öyle gecelerde caddedeki sessizlik daha da artıyordu. Bir şey olmasını beklemek korkutucuydu.

Bir gün öğleden sonra alışverişe çıktığımda gergin bir an yaşadım. Köpek maması reyonunda yürürken, bir kadın, pusetinde oturan küçük bir kızla yanımdan geçti.

“Angelina,” dedi kadın. “Ona dokunma.”

Sesi yumuşaktı ama tanımıştım. Geceleri yatağa fırlatılarak Kilimanjaro gibi libidosu olan bir ayyaş tarafından tecavüze uğrarken çığlıklar atan kadındı bu. Sessiz, umursamaz gecenin karanlığında evinin ön verandasında oturup sessizce hıçkırıklara boğulan kadındı.

Bir an için kızla göz göze geldik.

Yeşil gözlü, sarışın ve güzel bir kızdı. Annesi de öyleydi ama yüzü yorgunluktan yıpranmıştı.

Bir süre onları izledim, anne bir ara çorba paketlerinin yanına çömeldiğinde, sessizce paramparça olduğunu gördüm. Orada öylece çömelmiş, dizlerinin üzerine çökmek için can atıyor ama kendini engelliyordu.

Tekrar ayağa kalktığında yanımdaydım.

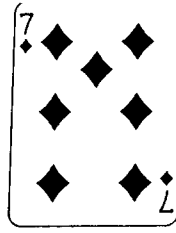
Birbirimize baktık. “İyi misiniz?” diye sordum.

Başıyla onayladı ve yalan söyledi.

“İyiyim.”

Yakında bir şeyler yapmak zorundaydım.

harrison caddesi

Muhtemelen Edgar Caddesi'yle ilgili ne yapmaya karar verdiğimi merak ediyorsunuz. Benim gibiyse bilirsiniz.

Korkak.

Ezik.

Kesinlikle zayıf.

Elbette sonsuz bilgeliğimle bir süre konuyu unutmayı seçtim. *Bilemezsin, Ed. Kendiliğinden düzelebilir belki.*

Bunun en hafif tabirle acınası olduğunu biliyorum ama böyle bir şeyle bu kadar erken başa çıkmam mümkün değildi. Deneyime ihtiyacım vardı. Kendimi Tyson tipli bir kabadayı karşısında sınamadan önce birkaç şey yapmam gerekiyordu.

Bir gece Kapıcı'yla birlikte oturup kahvemi içerken kâğıdı tekrar çıkardım. Ona önceki gece biraz Blend 43'le karıştırılmış mama vermiştim ve çok hoşuna gitmişti.

Aslında başlangıçta dokunmamıştı bile. Bir bana, bir

önündeki mama kabına bakmıştı.

Beni üzerinde “Taksi şoförleri yoldaki en büyük hıyarlar değildir” yazılı kupama şeker atarken gördüğünü anlamam beş dakikamı almıştı. Ona da biraz şeker verince çok daha heveslenmişti. Dilini şaplata şaplata yalamış, bütün kâseyi birkaç dakika içinde boşaltmış ve daha fazlasını beklemişti.

Neyse, Kapıcı’yla birlikte oturma odamdaydık. Ben kâğıttaki diğer adrese bakarken, o da mamasını silip süpürüyordu. Sıradaki adres Harrison, No: 13’tü. Ertesi akşam saat tam altıda oraya gitmeye karar vermiştim.

“Ne dersin, Kapıcı?” diye sordum. “Sence bu daha iyi olacak mı?”

Blend 43’ü mideye indirmenin mutluluğuyla dilini sallayarak sırttı.

“Sana söylüyorum.” Marv, parmağını Ritchie’ye uzattı. “Vurdum. Senin ne dediğin umurumda bile değil.”

“Vurdu mu?” diye sordu Ritchie bana dönerek.

“Hatırlamıyorum.”

“Audrey?”

Audrey bir an düşünüp başını iki yana salladı. Marv ellerini havaya kaldırdı. Şimdi dört kâğıdı almak zorundaydı. Baş Belası böyle oynanırdı. İki kâğıt atar ve vururdunuz. O ikinci kâğıdı bırakmadan önce vurmaya unutursanız, dört kâğıt alırdınız. Marv vurmaya çok sık unutuyordu.

Kâğıtları alırken suratı asıktı ama aslında gülmemeye

çalışıyordu. Vurmadığını kendisi de biliyordu ama her zaman kandırmaya çalışırdı. Bu da oyunun bir parçasıydı.

Audrey'nin evinde, balkonda oturuyorduk. Hava kararmıştı ama sokak lambaları yanıyordu. İnsanlar evlerin arasından geçip giderken başlarını kaldırıp bakıyorlardı. Benimkini kesen sokaktaydı ve yeterince iyi bir yerdi.

İlk bir saat boyunca Audrey'ye bakmıştım, ona âşık olduğumun farkındaydım. Gergindim, çünkü bazen ne yapacağımı bilmiyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. İçimde yükselen açlığı hissederken ne diyebilirdim ki? Ne tepki verirdi? Sanırım üniversiteye gidebileceğim halde sadece taksi şöförü olduğum için onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Tanrı aşkına, *Ulysses*'i ve Shakespeare'in eserlerinin yarısını okumuştum. Ama hâlâ umutsuz, işe yaramaz ve amaçsızdım. Kendini benimle birlikte hayal etmediğini anlayabiliyordum. Yine de birlikte olduğu diğerleri de aşağı yukarı benim gibiydi. Bazen bunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Yaptıkları şeyleri ve neler hissettiklerini, benden, benimle birlikte olamayacak kadar çok hoşlandığını düşünüyordum.

Ama farkındaydım.

Ondan istediğim şey sadece seks değildi.

İznim olan tek şey buysa, bir an için bile olsa, sadece ona sarılıp erimeye razıydım.

Bir eli kazandığında bana dönerek gülümsedi, ben de gülümseyerek karşılık verdim.

Beni arzula, diye yalvardım ama bir sonuç alamadım.

“Eee, şu tuhaf kâğıt meselesi ne oldu?” diye sordu Marv daha sonra.

“Ne?”

“Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun.” Purosuyla beni işaret etti. Tıraş olması gerekiyordu.

Ben yalan söylerken herkes dinlerdi. “Fırlatıp attım.”

Marv başıyla onayladı. “İyi fikir. Saçma sapan bir şeydi.”

“Kesinlikle haklısın,” dedim. GÜYA konu kapandı. Audrey bilgiç gözlerle bana bakıyordu.

Sonraki birkaç oyun boyunca Harrison Caddesi, No: 13'te olanları düşündüm.

Doğrusunu söylemek gerekirse bir hayli rahatlamıştım, çünkü hiçbir şey olmamıştı. Orada yaşayan tek kişi, pencerelelerinde perdeleri olmayan yaşlı bir kadındı. Tek başına akşam yemeğini hazırlayıp yemiş ve çayını içmişti. Sanırım salata ve çorba vardı yemekte.

Ve yalnızlık.

Onu da yemişti.

Kadından hoşlanmıştım.

Bütün akşam taksimde oturup onu izlemiştim. Hava sıcaktı, su içiyordum. Sık sık kadının iyi olduğunu düşünmüştüm. Nazik bir kadına benziyordu. Eski tip çaydanlığının çıkardığı ışıltı, kadının gidip altını kapatışını hatırlıyordum. Bir çocukmuş gibi çaydanlıkla konuştuğundan emindim. Ağ-

layan bir bebek gibi.

Bir insanın kendini ıslık çalan ev aletlerinin dostluğuyla rahatlatmak kadar yalnız olması ve tek başına yemek yemesi beni çok üzmüştü.

Kendimi çok daha iyi hissettiğimi söyleyemezdim.

Bununla yüzleşelim.

Ben yemeklerimi on yedi yaşında bir köpekle birlikte yiyordum. Kahvemizi birlikte içiyorduk. Yaşam tarzımıza bakarak karıkoca olduğumuzu sanabilirdiniz. Yine de...

Yaşlı kadınla ilgili bir şey içime dokunmuştu.

Elleri uzanıp çay koyarken, sanki fincanıyla birlikte benim içime de bir şey dökmüştü. Sanki elinde bir ip vardı ve içimi açmak için onu çekmişti. İçeri girip kendinden bir parçayı bana bırakmış ve tekrar dışarı çıkmıştı.

İçimde bir yerlerde, bıraktığı şeyi hâlâ hissedebiliyordum.

Şimdi burada oturmuş kâğıt oynarken yüzünün görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Onu sadece ben görebiliyordum. Kaşığı ağzına götürürken ellerinin titrediğini görebiliyordum. Güldüğünü, mutluluğunu ifade ettiğini, iyi olduğunu bilmemi sağladığını görmek istiyordum. Ama çok geçmeden bunu kesin olarak öğrenmem gerektiğini anladım.

Sıra bendeydi.

"Sıra sende, Ed."

Sıra bendeydi ve oynamıyordum.

İki kâğıdım kalmıştı ve vurmak zorundaydım.

Sinek üçlüsü ve maça dokuzlusu.

Tek sorun, bu gece daha fazla kâğıt istememdi. Kazanmak umurumda değildi. Sanırım yaşlı kadın için ne yapmam gerektiğini biliyordum ve kendimle bir anlaşma yaptım.

Karo asını alırsam haklıydım.

Almazsam, yanılmışıtm.

Vurmayı unuttum ve elimi kâğıtlara uzatırken herkes güldü.

Birinci kâğıt: Sinek kızı.

İkinci kâğıt: Kupa dörtlüsü.

Üçüncü kâğıt: Evet.

Neden gülümsediğimi herkes merak ediyordu; Audrey dışında. Audrey bana bakarak göz kırptı. Bunu kasıtlı olarak yaptığımı bilmesi için sormasına gerek yoktu. Karo ası elimdeydi.

Bu, Edgar Caddesi'nden çok daha iyiydi.

Kendimi iyi hissediyordum.

Salı günüydü ve beyaz kotumla güzel, kum rengi çizmelerimi giymiştim; üzerine de güzel bir gömlek. Cheese-cake Shop'a gittim ve Misha adında bir kız bana yardım etti.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

"Belki. Ama ben pek..."

"Elbette... sen bankadaki çocuksun. Kahraman olan."

Daha çok aptal denebilir, diye düşündüm. "Ah, evet," dedim yine de. "Sen de tezgâhın arkasındaki kızsın. Artık burada mı çalışıyorsun?"

Başıyla onayladı. "Evet." Biraz utanmıştı. "Bankanın stresine dayanamadım."

"Soygundan dolayı mı?"

"Hayır, patronum tam bir pislikti."

"Şu sivilceli ve sürekli terleyen adam mı?"

"Evet, o. Geçen gün dilini ağzıma sokmaya çalıştı."

"Ah, şey," dedim. "Erkekler böyledir işte. Hepimiz biraz öyleyiz."

"Doğru söylüyorsun," dedi. Ama başından sonuna kadar dostça davranıyordu. Dışarı çıktığımda arkamdan seslendi. "Pastanın tadını çıkar, Ed!"

"Teşekkürler, Misha," diye seslenerek karşılık verdim ama yeterince yüksek sesle söylememiştim. Kalabalık ortamlarda gürültü yapmaktan hoşlanmazdım.

Ve uzaklaştım.

Kutuyu açıp bir pastanın yarısını alırken bunu kısaca düşündüm. Kızı anlayabiliyordum, adamın o şekilde üzerine çullanması hoş bir şey değildi ve işten ayrılan kız olmuştu. Alçak herif. Dilimi bir kızın ağzına sokmaya çalışma fikri bile ödümü patlatırdı. Üstelik sivilceli falan da değildim. İnsanların özgüveni inanılmazdı. Hepsi buydu.

Her neyse.

Pastayı son kez inceledim. Güzel kokuyordum. Üzerime en iyi giysilerimi giymiştim ve hazırdım.

Kapıcı'nın üzerinden geçerek kapıyı arkamdan kapadım. Hava gümüşü gri ve serindi. Saat altıda Harrison Caddesi'nde idim, yaşlı kadın yine çaydanlığının başındaydı.

Ön bahçesindeki çimenler altın rengiydi.

Çimenlerin üzerinde yürürken, biri kızarmış ekmek ısınyormuş gibi sesler çıktı. Çizmelerim iz bırakıyordu ve kendimi dev bir kızarmış ekmek diliminin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Canlı olan tek şey güllerdi ve araba yolunda dimdik duruyorlardı.

Ön veranda betonu. Benimki gibi eskiydi ve çatlaklarla doluydu.

Tel kapının kenarları yırtılmıştı. Tel kapıyı açıp ahşap olanını tıklattım. Ses kalp atışlarımın yankısı gibiydi.

İçeriden ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Adımları bir saatin tiktakları gibiydi, saniyeleri sayıyorlardı sanki.

Karşımda durdu.

Bana bakarken bir an için ikimiz de birbirimizin içinde kaybolduk. Kim olduğumu merak etti; sadece bir an için. Sonra yüzünde beliren çarpıcı bir anlayışla gülümsedi. İnlanılmayacak kadar sıcak bir gülümsemesi vardı. "Geleceğini biliyordum, Jimmy," dedi. Bana doğru bir adım atarak kırışıklarla dolu yumuşak kollarıyla sımsıkı sarıldı. "Geleceğini biliyordum."

Ayrılırken yine bana baktı ve gözünün altında küçük bir gözyaşı damlası oluştu. Kırışıklıkların üzerinden aşağı süzül-dü.

"Ahh," dedi, başını iki yana sallayarak. "Teşekkürler, Jimmy. Biliyordum, biliyordum." Elimi tutup beni içeri aldı. "Gel, içeri gir," dedi. Kadını takip ettim.

“Yemeğe kalacak mısın, Jimmy?”

“Sadece izin verirseniz,” dedim.

Güldü. “İzin verirsen...” Başından savan bir tavırla elini salladı. “Ne şakacısın, Jimmy.”

Öyle miyim?

“Elbette izin veririm,” diye devam etti. “Eski zamanları anmak harika olur, değil mi?”

“Elbette.” Pastayı elimden alıp mutfaka götürdü. Orada bir şeyleri karıştırdığını duydum ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için seslendim. Sadece rahatıma bakmamı söyledi.

Hem yemek odası hem de mutfak caddeye bakıyordu. Yemek masasında otururken insanların hızlı adımlarla geçtiğini, bazılarının köpeklerini beklediğini ve sonra yollarına devam ettiğini görüyordum. Masanın üzerinde bir emeklilik belgesi vardı. Adı Milla’ydı. Milla Johnson. Seksen iki yaşındaydı.

Kadın döndüğünde, önceki günle aynı yiyeceklerden getirdi. Salata, çorba ve çay...

Birlikte yemek yerken bana günlük işlerini anlattı.

Beş dakika kasap Sid’le konuşuyor, ama et almıyordu. Sadece sohbet ediyor, adamın pek de komik olmayan şakalarına gülüyordu.

On ikiye beş kala öğle yemeğini yiyordu.

Parkta oturup oyun oynayan çocukları ve çeşitli numaralar yapan kaykaycıları izliyordu.

Öğleden sonra kahve içiyordu.

Saat beş buçukta “Çarkıfelek”i izliyordu.

Altıda akşam yemeğini yiyordu.

Dokuzda da yatağa giriyordu.

Daha sonra bana bir soru sordu. Bulaşıkları yıkamıştık ve yine masada oturuyorduk. Milla dönüp gergin bir tavırla sandalyesine oturdu.

Titreyen ellerini uzattı.

Benimkilere.

Ellerimi tutup yalvaran gözlerle baktı.

“Söylesene, Jimmy,” dedi. Elleri daha şiddetli titremeye başlamıştı. “Bunca zaman neredeydin?” Sesi acı dolu ama yumuşaktı. “Neredeydin?”

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. Konuşamıyordum.

Sonunda boğazımda düğümlenen kelimeleri tanıdım.

“Seni arıyordum.” Bunu, bütün hayatım boyunca bildiğim en önemli gerçekmiş gibi söylemiştim.

Başıyla onaylayarak inancıma karşılık verdi. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Ellerimi ellerine çekti, uzandı ve parmaklarını öptü. “Ne diyeceğini her zaman bilmişsindir, değil mi, Jimmy?”

“Evet,” dedim. “Sanırım bildim.”

Kısa süre sonra yatması gerektiğini söyledi. Pastayı unuttuğundan emindim ve bir dilim yemek için ölüyordum. Saat dokuza geliyordu ve pastadan tek kırıntı bile alamayacağımı hissetmiştim. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum elbette. Kendime ne biçim biri olduğumu sordum; lanet

olası bir pastayı kaçıracağım için endişeleniyordum.

Dokuza beş kala bana döndü. "Sanırım artık yatmalıyım. değil mi, Jimmy?"

Yumuşak bir sesle karşılık verdim. "Evet, Milla, sanırım öyle."

Kapıya yürüdük, yanağına bir öpücük kondurdum. "Akşam yemeği için teşekkürler," dedikten sonra çıktım.

"Benim için zevkti. Yine görüşecek miyiz?"

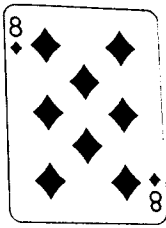
"Elbette." Dönüp cevap verdim. "Yakında."

Bu kez mesajı bu yaşlı kadının yalnızlığını hafifletmekti. Eve yürürken bu duygu içimi doldurmuştu. Kapıcı'yı gördüğümde kırk beş kiloluk cüssesini kaldırıp kollarımda tuttum. Pis ve leş kokulu kürküne aldırmadan onu öperken, kendimi bütün dünyayı kollarımda taşıyabilecekmişim gibi hissediyordum. Kapıcı zevkle bana baktı. *Bir kahveye ne dersin, evlat?*

Onu yere bırakarak güldüm ve yaşlı tembele bol şekerli ve sütlü bir kahve hazırladım.

"Sen de kahve ister misin, Jimmy?" diye sordum, kendi kendime.

"Sakıncası yoksa isterim," diye cevap verdim. "Sakıncası yoksa." Kendimi tepeden tırnağa gerçek bir elçi gibi hissederek tekrar güldüm.

jimmy olmak

Sehpayı anneme götürdüğümünden beri biraz zaman geçmişti. Birkaç haftadır uğramamıştım; öfkesinin biraz yatışmasını bekliyordum. Sonunda onu ziyaret ettiğimde okkalı bir azar işitecektim.

Bir cumartesi sabahı ona gittim.

“Bak lanet kedi ne getirmiş,” dedi, kapıdan girdiğimde.

“Nasıl gidiyor, Ed?”

“İyi. Ya sen nasılsın?”

“Kıçımı yırtıyorum. Her zamanki gibi.”

Annem bir benzin istasyonunda kasiyer olarak çalışıyordu. Neredeyse bütün gün yatıyordu ama her zaman “kıçını yırttığını” söylerdi. Daha önemli birini beklediği için tadına bile bakmama izin vermeyeceği bir pasta yapıyordu. Muhtemelen Aslanlar Kulübü’nden falan olmalıydı.

Ne olduğuna daha iyi bakmak için yaklaştım.

“Dokunma,” diye tersledi. Dokunabileceğim bir mesa-

fede bile değildim.

“Nedir bu?”

“Peynirli kek.”

“Kim geliyor?”

“Yaşlı Marshall çifti.”

Tipik bir durumdu –köşede oturan magandalar– ama bir şey söylemedim. Böylesi daha iyiydi.

“Sehpayla aran nasıl?” diye sordum.

Neredeyse şeytani bir kahkaha attı. “Oldukça iyi, git de bir kere daha bak.”

Dediğini yaparak oturma odasına girdim ve gözlerime inanamadım. Karşımda bambaşka bir sehpa duruyordu!

“Hey!” diye bağırdım mutfığa doğru. “Bu benim getirdiğim sehpa değil!”

Yanıma geldi. “Biliyorum. Onu beğenmediğime karar verdim.”

Artık tepem atmıştı. Gerçekten. Sehpayı getirmek için işten bir saat izin almıştım ve şimdi onu beğenmediğini öğreniyordum. “Ne oldu ki?”

“Tommy’yle konuştum ve çamdan yapılanların çok sıradan olduğunu, uzun süre dayanmayacağını söyledi.” Cümlelerinin arasında duraksıyordu. “Kardeşin bu tür şeylerden anlar, inan bana. Şehirde kendine eski bir sedir masa almış. Adamla pazarlık edip fiyatı üç yüze indirtmiş ve sandalyeleri de yarı fiyatına almış.”

“Ne olmuş yani?”

“Yani ne yaptığını biliyor. Tanıdığım bazı kişilerin ak-

sine.”

“Neden bana aldırmadın?”

“Tanrı aşkına, neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Sonuncusunu bana aldırmaştın ya.”

“Evet ama kabul edelim, Ed,” dedi. “Teslimat hizmetin utanç verici.”

Bu konudaki ironi dikkatimden kaçmamıştı.

“Her şey yolunda mı, anne?” diye sordum daha sonra.

“Biraz sonra çarşıya gideceğim. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Annem düşündü.

“Aslında... önümüzdeki hafta ailesiyle beraber Leigh gelecek ve onlara çikolatalı fındıklı pasta yapmak istiyorum. Benim için dövülmüş fındık alabilirsin.”

“Sorun değil.”

Şimdi defol git, Ed, diye düşündüm dışarı çıkarken.

Böyle düşündüğünden emindim.

Jimmy olmak hoşuma gitmişti.

“Bana kitap okuduğun zamanları hatırlıyor musun, Jimmy?”

“Hatırlıyorum,” diye cevap verdim.

Tahmin edeceğiniz gibi akşam yine Milla’nın evine gitmiştim.

Elini uzatarak kolumu tuttu. “Bir kitap alıp bana birkaç sayfa okur musun? Sesini dinlemeyi seviyorum.”

“Hangi kitabı?” diye sordum dolaba uzanırken.

“En sevdiğimi,” diye cevap verdi.

Lanet olsun... Elime geçen bütün kitapları karıştırdım.

En sevdiği kitap hangisi ki?

Ama önemi yoktu.

Hangi kitabı alırsam alayım, en sevdiği kitap olacaktı.

“Uğultulu Tepeler?” diye önerdim.

“Nereden bildin?”

“Sezgi,” dedim ve okumaya başladım.

Birkaç sayfa sonra kanepede uyuyakaldı, onu uyandırıp yatağına geçmesine yardım ettim.

“İyi geceler, Jimmy.”

“İyi geceler, Milla.”

Eve yürürken bir şey kafama takılmıştı; kitapta ayrıç olarak kullanılmış bir kâğıt parçasıydı. Normal incelikte bir bloknot kâğıdıydı; eskiyip sararmıştı. Tarih 1.5.41 diye atılmıştı ve tipik erkek elyazısı olabilecek bir yazıyla bir şey yazılmıştı. Benim elyazıma benziyordu biraz. Şöyle diyordu:

Sevgili Milla,

Ruhumun seninkine ihtiyacı var

Sevgiler,

Jimmy.

Bir sonraki ziyaretimde Milla eski fotoğraf albümlerini çıkardı ve birlikte onlara baktık. Sürekli ona sarılan, open veya kendi başına ayakta duran bir adamı işaret ediyordu.

“Her zaman çok yakışıklıydın,” dedi. Jimmy’nin fotoğraflardaki yüzüne dokunduğunda, birini Milla’nın o adamı

sevdiği gibi sevmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Parmak uçları sevgiden oluşmuş gibiydi. Sesi de öyleydi. “Artık biraz değişmişsin ama hâlâ iyi görünüyorsun. Hep kasabanın en yakışıklı çocuğuydun. Bütün kızlar öyle derdi. Annem bile bana senin ne kadar harika, sevgi dolu ve güçlü olduğunu, senin yanında başarılı olmam ve sana iyi davranmam gerektiğini söylerdi.” Sonra yüzünde aniden beliren bir panik ifadesiyle bana baktı. “Sana iyi davrandım, Jimmy, değil mi? İyi davrandım, değil mi, ha?”

İçimin eridiğini hissettim.

Onun yaşlı ama güzel ve sevgi dolu gözlerine bakarken eriyip gitmiştim. “Bana iyi davrandın, Milla. Her zaman. Sahip olabileceğim en iyi eştin...”

O an kendini bıraktı ve yüzünü koluma gömerek ağlamaya başladı. Ağlıyor ve hıçkırıklarına kahkahalar karışıyordu. Öylesine bir umutsuzluk ve mutlulukla titriyordu ki... İlk gözyaşları gömleğimin kolunu ıslattı.

Bir süre sonra bana pasta verdi. Birkaç gün önce getirdiğim pastaydı.

“Bana bunu kimin getirdiğini hatırlayamıyorum,” dedi.

“Ama çok güzel. Biraz ister misin, Jimmy?”

“Harika olur,” dedim.

Biraz bayatlamıştı.

Ama tadı mükemmeldi.

Birkaç gece sonra, hepimiz kulübemin verandasında oturmuş kâğıt oynuyorduk. Ben gayet iyi giderken, ani bir

sessizlik oyunu böldü. Ardından, içeriden bir ses geldi.

"Telefon çalıyor," dedi Audrey.

Durumda bir terslik vardı. Huzursuz olmuştum.

"Eee, açmayacak mısın?" diye sordu Marv.

Yerimden kalkıp tereddütlü adımlarla Kapıcı'nın yanından geçip telefona yaklaştım.

Telefon çalmaya devam ediyor ve beni çağırıyordu.

Ahizeyi kaldırdım.

Sessizlik. Sadece sessizlik.

"Alo?"

Yine.

"Alo?"

Ses sanki benliğimin özüne ulaşmaya çalışıyor gibiydi.

Sonunda buldu ve üç kelimeyle özetledi:

"Nasıl gidiyor, Jimmy?"

İçimde bir şeyler koptu.

"Ne?" diye sordum. "Ne dedin?"

"Beni duydun."

Hat kesildi ve tek başıma kaldım.

Sendeleyerek tekrar verandaya döndüm.

"Yenildin," dedi Marv ama onu neredeyse duymamıştım bile. Oyun umurumda bile değildi.

"Şok geçiriyor gibisin," dedi Ritchie. "Otursana, dostum."

Tavsiyesine uyup oyundaki yerime döndüm.

Audrey bana baktı ve sadece mimikleriyle iyi olup ol-

madığımı sordu. İyi olduğumu söyledim. Daha sonra diğerleri gidince o yanımda kaldı, ona neredeyse Milla ve Jimmy'yi anlatacaktım. Bütün bunlarla ilgili ne düşündüğünü sormaya çok yaklaşmıştım ama cevapları zaten biliyordum. Görüşü hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinden, devam etmem gerektiği gerçeğiyle tek başıma da yüzleşebilirdim. Milla'ya ihtiyacı olan dostluğu vermiştim, şimdi artık ya sıradaki adrese geçmem ya da Edgar Caddesi'ne dönmem gerekiyordu. Elbette ki Milla'yı hâlâ ziyaret edebilirdim ama artık devam etme zamanıydı.

Sıradakine geçmeliydim.

O gece geç saatte Kapıcı'yla birlikte dışarı çıktım. Mezarlığa gidip babamın mezarını ziyaret ettik ve diğer mezarların arasında dolaştık.

Bir el feneri ışığı bizi aydınlattı.

Bekçi.

“Saatin kaç olduğundan haberin var mı?” diye sordu adam. İriyarı ve bıyıklıydı.

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdim.

“Gece yarısını on bir dakika geçiyor. Mezarlık kapandı, dostum.”

Neredeyse yürüyüp gidecektim ama o gece bunu yapamadım. “Merak ediyordum, Bayım,” dedim. “Bir mezarı arıyorum.”

Bana bakarak karar vermeye çalıştı; bana yardım etmeli mi, etmemeli miydi? Etmeye karar verdi.

“Adı ne?”

“Johnson.”

Başını iki yana sallayıp eleştirel bir tavırla güldü. “Bu mezarlıkta kaç tane Johnson olduğundan haberin var mı?”

“Hayır.”

“Çok fazla.” Bir kaşıntıdan kurtulmaya çalışır gibi bıyığını oynattı. Bıyığı kızıldı.

“Şey, yine de deneyebilir miyiz?”

“Bu köpeğin cinsi ne?”

“Rotty-Alman kurdu kırması.”

“İğrenç kokuyor, dostum. Onu hiç yıkamıyor musun?”

“Elbette yıkıyorum.”

“Oh.” Başını çevirerek yüzünü buruşturdu. “Bu şeytani bir şey.”

“Mezar?” diye sordum.

Biraz düşündü. “Ah, evet, deneyebiliriz. Zavallı moruğun ne zaman öldüğünü biliyor musun?”

“Saygısızlık etmeye gerek yok.”

Duraksadı. “Bak.” Biraz öfkelenmişti. “Yardıımı istiyor musun, istemiyor musun?”

“Pekâlâ, affedersin.”

“Bu taraftan.”

Mezarlığın neredeyse yarısını yürüdük ve birkaç Johnson bulduk ama hiçbiri aradığımı değildi.

“Biraz zor beğeniyorsun, ha?” dedi bekçi. “Bu işine yaramaz mı?”

“Bunun adı Gertrude Johnson.”

“Senin aradığın hangisiydi, tekrar söyle bakayım?”

“Jimmy.” Ama bu kez bir şey daha ekledim. “Karısının adı Milla.”

Aniden durup bana baktı. “Milla mı? Lanet olsun, sanırım onu biliyorum. Adını hatırlıyorum, mezar taşında yazıyordu.” Hızlı adımlarla mezarlığın diğer ucuna doğru yürürken kendi kendine mırıldanıyordu. “Milla, Milla...”

El fenerinin ışığı mezar taşlarından birini aydınlattı. İşte oradaydı.

JAMES JOHNSON

1917-1942

ÜLKESİNE HİZMET EDERKEN ÖLDÜ
MILLA JOHNSON'IN SEVGİLİ KOCASI

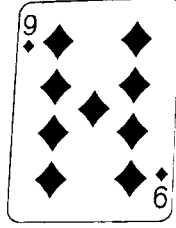
Yaklaşık on dakika boyunca ikimiz de orada öylece dururken el feneri mezar taşını aydınlatıyordu. Bütün o süre boyunca, onun nerede ve tam olarak nasıl öldüğünü tahmin etmeye çalıştım. Dahası, zavallı yaşlı Milla'nın altmış yıldır kocasını özlediğini anladım.

Bunu görebiliyordum.

Hayatına başka erkek girmemişti. En azından Jimmy'nin girdiği gibi.

Altmış yıldır Jimmy'nin dönmesini bekliyordu.

Ve artık dönmüştü.

çıplak ayaklı kız

Yine de devam etmek zorundaydım.

Milla'nın hikâyesi güzel ve trajikti ama teslim etmem gereken başka mesajlar da vardı. Sıradaki adres Macedoni Caddesi, No: 6'ydı; saat 5.30. Bir an için Edgar Caddesi'ne dönmeyi düşündüm ama orada görüp işittiğim şeyler beni hâlâ çok korkutuyordu. İşlerin hâlâ aynı olup olmadığını kontrol etmek için oraya bir kez daha gittim. Değişen bir şey yoktu.

Macedoni Caddesi'ne ekim ayı ortasında güneşle birlikte ulaştım. Bu bahar beklenmedik ölçüde sıcaktı, tepedeki caddeye ulaştığımda hava çoktan ısınmıştı bile. Zirvede duran iki katlı evi gördüm.

Saat beş buçuğu geçerken, evin yan tarafından biri çıktı. Sanırım kızdı ama başında kapüşon olduğu için emin olamıyordum. Üzerinde kırmızı sporcu şortu, kapüşonlu gri bir bluz vardı ama ayakkabı giymemişti. Bir yetmiş beş boyla-

rındaydı.

Park edilmiş iki arabanın arasına oturarak kızın dönmesini bekledim.

Beklemekten vazgeçerek işe gitmek için hareketlendim, köşeden koşarak gelen kızı –bu kız olduğundan emin dim– nihayet tekrar gördüm. Kapüşonlu bluzunu çıkarıp beline bağladığından yüzünü ve saçlarını görebiliyordum.

Beni hazırlıksız yakalamıştı, çünkü ikimiz de aksi yönlerden aynı anda köşeye girmiştik.

Bir an için durduk.

Bir an için bana baktı.

Güneş parıltısı renkli saçını atkuyruğu yapmıştı ve gözleri su gibi duruydu. Hayatımda gördüğüm en mavi gözlerdi. Zarif biçimli dolgun ve yumuşak dudakları vardı.

Sonra koşmaya devam etti.

Kız başını yana yatırarak dönerken, ben izlemekten başka bir şey yapamadım.

Bacakları tıraşlıydı ve bir kız olduğunu daha önceden anlamam gerektiğini düşündürmüştü. Uzun ve güzel bacaklardı. Formda olduğu belliydi. Zayıf, küçük ama iyi biçimli bir göğüs kafesi, uzun bir sırtı, düz kalçaları ve uzun bacakları vardı. Çıplak ayakları orta büyüklükteydi ve yere hafif basıyorlardı.

Güzel bir kızdı.

Güzeldi ve ben utanmıştım.

Kendimi üzerime basılmış gibi hissetmiştim. İçten içe ezilmiştim. İçimde şefkat ve şehvet duyguları çatışıyordu.

Sabahın beş buçuğunda yalınayak koşan bu kıza bir anda güçlü bir çekim duyduğumu fark etmiştim. İnkâr edemezdim.

Eve yürürken kızın neye ihtiyacı olduğunu düşündüm; ne teslim etmem gerektiğini. Bir açıdan, bu bir tür eleme süreciydi. Tepede oturuyorsa paraya ihtiyacı olamazdı. Biriyle arkadaşlık etmeye ihtiyacı olduğunu da sanmıyordum ama kim bilebilirdi ki?

Koşuyordu.

Bununla bir ilgisi vardı. Öyle olmalıydı.

Her sabah oraya gitmeye başladım ama saklandığım için beni gördüğünü sanmıyordum.

Bir gün ilişkimizi ilerletmeye karar vererek onu takip ettim. Kot pantolonum, çizmelerim ve eski bir beyaz tişört vardı üzerimde. Önümde koşarken benden bir hayli ileri-deydi.

Kız uzun adımlarla koşuyordu.

Bense zorlanıyordum.

Koşmaya başladığımda kendimi Olimpiyat oyunlarında dört yüz metre finalinde gibi hissetmişim. Oysa şimdi gerçekte olduğum gibi hissediyordum; yeterince sık egzersiz yapmayan bir taksi şoförü.

Kendimi sefil gibi hissediyordum.

Ham.

Bacaklarım hareket ederek beni sürüklemekte zorlanıyordu. Ayaklarım toprağa saplanıyor gibiydi. Elimden geldiğince derin nefes alıp veriyordum ama boğazımda bir du-

var vardı. Cığerlerim yanıyordu. Aldığım soluğun boğazımdaki duvarı aşmaya çalıştığını ama yeterli olmadığını hissediyordum. Yine de koşmaya devam ettim. Mecburdum.

Kız, spor sahasının bulunduğu dış kısımlara doğru gitti. Grounds denen bu yer küçük bir vadinin dibinde olduğundan, yokuş aşağı koştuğumuz için rahatlamıştım. Beni asıl endişelendiren dönüştü.

Sahaya ulaştığımızda çitlerin üzerinden atladı ve bluzunu çıkararak çite astı. Bense hızımı düşürüp yürümeye başladım, sonra bir ağacın gölgesine çöktüm.

Kız tur atıyordu.

Aslında etrafımdaki bütün dünya tur atıyordu.

Başım dönüyordu ve kusmak istiyordum. Bir şeyler içmek için de can atıyordum ama çeşmeye kadar bile yürüyecek halim yoktu. Bu yüzden, olduğum yerde ter içinde sere serpe uzandım.

Tanrım, Ed, diye düşündüm, nefes nefese bir halde. Formsuz sersemin tekisin, değil mi? Hem de sandığından daha kötü durumdasın.

Biliyorum, diye cevap verdim.

Bu utanç verici.

Biliyorum.

Bu ağacın altında böyle sere serpe yatmamam gerektiğini de biliyordum ama artık gizlenmek umurumda değildi. Beni görürse görürdü. Gizlenmek bir yana, kıpırdayamıyordum bile. Ayrıca ertesi gün her yerimin tutulacağını biliyordum.

Bir süre durarak esneme hareketleri yaptı. O sırada hava nihayet ciğerlerime düzgün bir şekilde girip çıkmaya başlamıştı.

Sağ bacağına çitin üzerine koymuştu. Uzun ve güzel bir bacaklı.

Bunu düşünme. Bunu düşünme, dedim kendi kendime. Bu düşüncelerimin arasında kız beni fark etti ama hemen başını çevirdi. Başını yana yatırarak bakışlarını yere dikti. Tıpkı geçen sabah yaptığı gibi. Sadece bir an için. Yanıma gelmeyeceğini anlamıştım. Ben bunu anlarken, kız bacağına çitin üzerinden indirip diğerini kaldırdı. Ben onun yanına gitmiyordum.

Esneme hareketlerini bitirip bluzuna uzandığında, yerden zorlukla kalkarak ona doğru yürüdüm.

Koşmaya başladı ama sonra durdu.

Biliyordu.

Sanırım onun için burada olduğumu hissedebiliyordu.

Aramızda şimdi altı yedi metre vardı. Ben ona, o ise sağ ayak bileğimden bir metre kadar ötede bir noktaya bakıyordu.

“Selam?” dedim. Sesim telafî edilemeyecek kadar şapşalca çıkmıştı.

Bir duraksama oldu.

Bir nefes.

“Selam,” diye karşılık verdi. Bakışlarını yere, yanıma dikmişti.

Bir adım attım. O kadar. “Adım Ed.”

“Biliyorum,” dedi kız. “Ed Kennedy.” Sesi tiz ama yumuşaktı; o kadar yumuşak ki insan içine yuvarlanabilirdi. Bana Melanie Griffith’i hatırlatmıştı. Griffith’in yumuşak ve tiz sesini bilirsiniz, değil mi? Bu kızın sesi de öyleydi.

“Kim olduğumu nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Babam gazete okur ve resmini görmüştüm; banka soygunu, biliyorsun.”

Ona yaklaştım. “Biliyorum.”

Kısa bir süre geçti ve sonunda bana düzgün bir şekilde baktı. “Neden beni takip ediyorsun?”

Bütün yorgunluğumla karşısında durup bezgin bir sesle konuştum.

“Henüz emin değilim.”

“Sapık falan değilsin, değil mi?”

“Hayır!” Düşünmeye başladım: *Bacaklarına bakma. Bacaklarına bakma.*

Bana yine geçen günkü gibi tanıyan gözlerle bakıyordu. “Bu beni rahatlattı. Neredeyse her gün seni görüyorum.” Sesi inanılmayacak kadar tatlıydı. Çilek tadında falan olmalıydı. “Seni korkuttuysam özür dilerim.”

Temkinli bir tavırla gülümsedi. “Sorun değil. Sadece... İnsanlarla konuşurken pek rahat değilimdir.” Utangaçlığı onu boğuyormuş gibi bakışlarını tekar kaçırdı. “Eee, konuşmazsak senin için sakıncası olur mu?” Beni kırmamak için te-laşla konuşuyordu. “Yani, sabahları burada yanımda olmanın benim için sakıncası yok ama konuşamam, tamam mı? Biraz huzursuzum da.”

Başımınla onayladım ve görmediğini umdum. “Endişe lenmene gerek yok.”

“Teşekkür ederim.” Yere son bir bakış attı, bluzunu aldı ve bana son bir soru sordu: “Pek sık koşmuyorsun, değil mi?”

Bir an için o sesin tadını çıkardım. Dudaklarımda çilek tadı hissediyordum. Belki de onu son kez duyuyordum. “Hayır, pek koşmuyorum,” dedim. Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra dönüp koşarak uzaklaştı. Onun arkasından bakarken, yere hafifçe değen çıplak ayaklarının sesini dinliyordum. O sesi de sevmiştim. Bana kendi sesini hatırlatmıştı.

Her sabah işe gitmeden önce spor sahasına uğrayıp onu görüyordum. Her gün. İstisnasız. Bir sabah yağmur yağmasına rağmen, yine oradaydı.

Bir çarşamba günü işten izin aldım. Daha yüce bir amaç olduğunda insanın fedakârlık yapması gerektiğini söylemiştim kendime. Yanımda Kapıcı’yla birlikte saat üç civarında okula yürüdüm. Kız birkaç arkadaşıyla birlikte dışarı çıktı. Bu beni memnun etmişti, çünkü yalnız olmamasını ummuştum. Utangaçlığı beni endişelendirmeye başlamıştı çünkü.

İnsanları uzaktan izlemek tuhaftır; sanki sesleri yokmuş gibi gelir. Sessiz film izler gibi. Söyledikleri şeyleri tahmin etmek zorunda kalırsınız. Dudak hareketini izler ve yere vuran ayaklarının seslerini hayal edersiniz. Hangi konuda konuştuklarını ve dahası ne düşündüklerini merak edersiniz.

İzlerken fark ettiğim tuhaf bir şey, bir çocuk yanlarına

gelip kızlarla konuştuğunda ve onlarla birlikte yürümeye başladığında, koşucu kızın yine bakışlarını yere dikmesiydi. Çocuk gittiğinde kız yine düzelmişti.

Orada durup kızı izlerken, muhtemelen benim gibi özgüven yoksunu olabileceği sonucuna vardım.

Muhtemelen kendini çok uzun boylu ve zayıf buluyor, ne kadar güzel göründüğünü fark etmiyordu. Sorun sadece buysa, yakında kendine geleceğini düşündüm.

Başımı iki yana salladım.

Kendime.

Kendini bir dinle, dedim kendi kendime. İyi olacağını söylüyorsun. Nereden biliyorsun? Nedeni senin iyi olman mı, Ed? Bundan kesinlikle şüpheliyim. Haklıydım. Bu kız için herhangi bir şey planlayacak ya da tahmin edecek durumda değildim. Sadece yapmam gerekeni yapmalı ve yeterli olmasını ummalıydım.

Birkaç gece evini izledim.

Hiçbir şey olmuyordu.

Asla.

Orada durup bu kızı düşünürken –ve yaşlı Milla'yı ve Edgar Caddesi'ndeki dehşeti– kızın adını bile bilmediğimi fark ettim. Her nedense, Alison gibi bir şey olacağını hayal ediyor ama çoğunlukla koşucu kız olarak anıyordum.

Yazları her hafta sonu tekrarlanan sporcular toplantısına gittim. Oradaydı ve ailesiyle birlikte oturuyordu. Ondan küçük bir kız ve küçük bir erkek çocuk daha vardı. Hepsi siyah şortlar ve sırtlarına dikdörtgen yamalar dikilmiş açık mavi

atletlerle oturuyordu. Kızın yamasındaki numara 176'ydı ve hemen üzerinde bir slogan vardı: "Milo'dan yapılmış olmalısınız!"

On beş yaş altı 1.500 metre çağrısı yapıldığında ayağa kalkarak şortuna yapışmış kuru otları temizledi.

"İyi şanslar," dedi annesi.

"Evet, iyi şanslar, Sophie," dedi babası.

Sophie.

Hoşuma gitmişti.

İsmi zihnimde dikkatle kızın yüzüne yerleştirdim. Uyum mükemmeldi.

İki çocuğun daha varlığını hatırladığımda, Sophie hâlâ şortundaki otları silkeliyordu; onlar gidince tamamen Sophie'ye odaklanabilmiştim. Kız gülle atışı yapıyordu, oğlan da Kieren denen küçük ve çirkin bir sersemle birlikte asker-cilik oynamak için uzaklaşmıştı.

"Kieren'le gidebilir miyim, anne? Lütfen?"

"Tamam ama anonsları dikkatli dinle; yetmiş metre yaklaşıyor."

"Tamam. Haydi gidelim, Kieren."

Bir an için basit, sorunsuz Ed olmaktan mutluluk duydum. Edward, Edmund ya da Edwin değil, sadece Ed. Sıradanlık ilk kez iyi gelmişti.

Sophie ayağa kalktığında beni gördü ve yüzünde hafif bir memnuniyet ifadesi belirdi. Beni gördüğüne mutlu olmuş gibiydi, fakat hemen başka tarafa dönmüştü. Elinde eski bir çivili ayakkabıyla –sanırım daha büyük çocukların uzun ya-

rişlarda bunları giymeleri zorunluydu- toplanma alanına yö-
neldiğinde babası yine seslendi.

“Hey, Soph!”

Dönüp babasına baktı.

“Kazanabileceğini biliyorum, eğer istiyorsan.”

“Teşekkürler, baba.”

Güneşin altında oturarak ağzıma bir kraker tıktığım yere
tekrar baktıktan sonra hızlı adımlarla yürüdü. Dudaklarımın
yan tarafına bir hindistancevizi kırıntısı yapışmıştı ama artık
temizlemek için çok geçti. O mesafeden göremezdi. Bana
kaçamak bir bakış atıp yürümeye devam etti. Artık ne yap-
mam gerektiğini biliyordum.

Kibirli biri olsam, size bunun berbat bir şey olduğunu
söylerdim.

Ama değilim.

Hâlâ Edgar Caddesi’ni düşündüğüm için bunu söze dö-
kemiyordum. Her açıdan, beni üzecek birinin daima olacağı-
nı hissediyordum. Bu yüzden şükrediyordum. Güzel bir gün-
dü ve bu kızıdan hoşlanmıştım. Sopa yutmuş gibi görünen
cılız ve uzun boylu başka bir kızla birlikte koşarken ondan
daha da çok hoşlanmıştım. Birlikte koşullar ama diğer kız
daha önde bitirdi. Adımları uzarken adamın biri ona bağırı-
yordu: “Bastır, Annie! Bastır, Annie! Göm hepsini, hayatım!
Göm hepsini! Onu yen, canım, bunu yapabilirsin!”

Birinin bana bu şekilde bağırmasındansa ikinci gelmeyi
tercih ederdim.

Sophie'nin babası farklıydı.

Çitlere yaklaşmıştı ve yarışı dikkatle izliyordu. Bağırıp çağırılmıyordu. Sadece izliyordu. Bazen kızının diğer yarışçının önüne geçmesini istediğinde gerildiğini görüyordum. Diğerleri arayı açtığında kızın babasına kısa bir bakış atıyordu ama hepsi o kadar. Kız kazandığında, Sophie'nin babası hem onu hem de kendi kızını alkışladı. Diğer baba orada müstecen bir kibirle duruyor, sanki kıcını yırtıp yarışı kendisi kazanmış gibi hava atıyordu.

Sophie babasının yanına geldiğinde babası kolunu onun omzuna attı. Sophie'nin hayal kırıklığı, omuzlarının düşmesinden açıkça görülüyordu.

Sophie'nin babası bana babamı hatırlatmıştı ama babam asla omzuma kolunu atmamıştı. Bir alkolik olduğunu tekarralamama gerek yok. Her şey davranışlarında ve sessizliğindeydi. Babam kimseye kötü söz söylemeyen sakın ve sessiz bir adamdı. Bara gider ve kapanana kadar orada kalırdı. Ayılmak için sokaklarda dolaşır ama asla işe yaramazdı. Yine de her zaman ertesi gün işe giderdi. Annem huysuzluk eder, dışarıda olduğu için bağırıp çağırırdı ama babam asla tepki vermezdi. Ona asla karşı çıkmazdı.

Sophie'nin babası da tıpkı onun gibiydi; alkolik olmak dışında. Kısacası, bir beyefendiye benziyordu.

Birlikte annesinin yanına dönüp tepede oturdular. Sophie o sporcu içeceklerinden içerken, babası ve annesi el ele oturuyordu. Gece yatağa girerken, sabah uyandıklarında veya işe gitmeden önce birbirlerine sevgi sözcükleri söyleyen tür-

den bir aileye benziyorlardı.

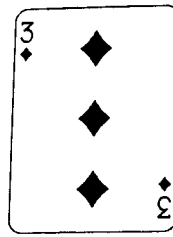
Sophie ayakkabılarını çıkardı. Onlara bakarak iç çekti. "Bunların şans getireceğini sanmıştım." Onları annesinin veya başka bir başarılı akrabasının vermiş olabileceğini tahmin ettim.

Yere bıraktığında, o ayakkabılara daha dikkatli baktım. Mavi-sarı renkleri solmuştu. Eski ve yıpranmışlardı.

Yanlış seçimdi.

Bu kız daha iyisini hak ediyordu.

ayakkabı kutusu

“Seni bir süredir görmedim.”

“Meşguldüm.”

Audrey’yle birlikte ön verandamda oturmuş, her zaman ki gibi ucuz içki içiyorduk. Kapıcı dışarı çıkıp biraz sevgi istedi ama sadece sırtını sıvazladım.

“Posta kutuna o kâğıtlardan geliyor mu hâlâ?” diye sordu Audrey. Kâğıdı attığım konusunda yalan söylediğimi elbette biliyordu. Akıllı olan kimse onları atmazdı, değil mi? Onlar değerliydi. Hiçbir şey yapmasan bile saklaman gerekirdi.

Milla, diye düşündüm. Sophie. Edgar Caddesi’ndeki kadın ve kızı Angelina.

“Hayır, hâlâ ilki üzerinde çalışıyorum.”

“Sence başkaları da gelecek mi?”

Bunu düşündüm ve bir tane daha isteyip istemediğime karar veremedim. “İlki yeterince zordu.” İçmeye devam et-

tik.

Düzenli olarak Milla'nın evine uğruyordum ve fotoğraflara bakıyorduk. Ona hâlâ *Uğultulu Tepeler*'i okuyordum. Aslında sevmeye de başlamıştım. Tanrı'ya şükür, pasta birkaç gece önce bitmişti ama yaşlı kadın her zamanki gibi nazikti. Her yeri titriyordu ama yine de nazikti.

Sophie ertesi hafta yine yenildi; bu kez sekiz yüz metrede. O eski ayakkabılarla normal ritmiyle koşamıyordu. Sabahları koştuğu gibi koşabilmek için daha iyi bir şeye ihtiyacı vardı. Sabahları olması gerektiği gibi konuşuyordu. Şimdiyse uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Ertesi cumartesi sabahı erken saatte Sophie'nin evinin kapısını çaldım. Kapıyı babası açtı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kızının benimle çıkmasına izin vermeye ikna etmek için gelmişim gibi gerilmiştim. Sağ elimde bir ayakkabı kutusu vardı ve adam ona bakıyordu. Hemen kutuyu kaldırdım. "Kızınız Sophie için bir teslimatım var. Umarım numaraları doğrudur."

Ayakkabı kutusunu verdiğimde adam şaşırdı.

"Sadece adamın birinin ona yeni ayakkabılar getirdiğini söyleyin."

Adam bana deliymişim gibi baktı. "Peki." Benimle alay etmemek için kendini zor tutuyordu. "Söylerim."

"Teşekkürler."

Dönüp uzaklaşmaya başladım ama "Bir dakika!" diye

bağırarak beni durdurdu.

“Evet, efendim?”

Şaşkın bir tavırla kutuyu havaya kaldırdı.

“Biliyorum,” dedim.

Kutu boştu.

Tıraş olmamıştım ve kendimi ölü gibi hissediyordum. Bu sabah altıya kadar taksiyi çıkarmamış, doğruca Sophie'nin evine gitmiş ve oradan da spor sahasına geçmiştim. Kahvaltı niyetine sosisli sandviç yiyip kahve içmiştim.

Sophie 1.500 metre koşusuna yalınayak gitti.

Bunu düşününce gülümsedim.

Yalınayak ayakkabılar...

“Sadece ayağına basmasınlar,” dedim.

Birkaç dakika sonra babası çitlere yaklaştı ve yarış başladı.

Diğer sersem yine bağırıp çağırmaya başlamıştı.

Ve Sophie bir tur sonra takılıp düştü.

En öndeki beş kişilik grubun arasına düşmüştü, diğerleri yaklaşık yirmi beş metre gerideydi. Tekrar ayağa kalktığı anda bana *Ateş Arabaları*'nda düşen ve ayağa kalkarak herkesi geçip kazanan Eric Liddell'i hatırlattı.

Önünde iki tur vardı ve çok gerideydi.

Önündeki ilk iki atleti kolayca geçerken sabahki gibi koşuyordu. Hiçbir şekilde zorlanmıyordu. Yüzündeki ifadede görülen tek şey, özgürlük duygusu ve en saf haliyle canlılıktı. İhtiyacı olan tek şey kırmızı şortu ve kapüşonlu bluzuy-

du. Üçüncü atleti de geçti. Çok geçmeden asıl rakibine yetişmişti. Son iki yüz metrede onu geçti.

Tıpkı sabahları yaptığı gibi, diye düşündüm. İnsanlar onu izliyordu. Düşüğünü ve tekrar ayağa kalktığını görmüşlerdi. En öndeydi ve hafta içi normal bir günde, bu kasa-bada yapılan her şeyin ötesindeydi. Disk atma ve yüksek atlama karşılaşmaları durmuştu. Her şey durmuştu. Güneş ışığı saçlı ve yumuşak, tiz sesli kızın nefes nefese ve en önde koşmasını izliyorlardı.

Diğer kız Sophie'ye yaklaştı.

Öne geçmek için zorluyordu.

Sophie'nin düşüğünde yaralanan dizleri kanıyordu ve sanırım ayağına bir şey batmıştı. Her nasılsa, yine de olması gereken buymuş gibi görünüyordu. Son yüz metre onu neredeyse öldürüyordu. Yüzündeki acı ifadesini görebiliyordum. Çıplak ayakları seyrek otlara basarken kanıyordu. Acı onu neredeyse gülümsetiyordu; güzelliğiyle. Sophie kendini aşıyordu.

Yalınayak.

Hayatım boyunca gördüğüm herkesten daha canlı bir şekilde.

Bitiş çizgisine doğru koşuyorlardı.

Ve diğer kız kazandı.

Her zamanki gibi.

Çizgiyi geçerlerken Sophie yere yuvarlandı ve sırtüstü

dönerek gökyüzüne baktı. Kolları, bacakları, kalbi ağrıyordu. Ama yüzünde sabahın güzelliği vardı ve sanırım ilk kez anlamıştı. Sabah 5.30.

Sophie'nin babası her zamanki gibi alkışlıyordu ama bu kez yalnız değildi. Diğer kızın babası da alkışlıyordu.

"İnanılmaz bir kızın var," dedi.

Sophie'nin babası sadece mütevazı bir tavırla başını sallayıp onayladı. "Teşekkür ederim. Seninki de öyle."

aptalın teki

Sosisli sandviçimin kâğıdıyla birlikte kâğıt kahve bardağımı çöp sepetine atıp uzaklaşmaya başladım. Her zaman ki gibi sos parmaklarıma yapışmıştı.

Arkamdan gelen ayak seslerini duydum ama dönüp bakmadım. Sesini duymak istiyordum.

“Ed?”

Her yerde tanırdım.

Arkamı dönerek dizleri ve ayakları kan içindeki kıza gülümsedim. Sol dizinden baldırına doğru çarpık bir şekilde kan süzülüyordu. Onu işaret ettim. “Yarayla ilgilensen iyi olur.”

Sakin bir tavırla cevap verdi. “İlgileneceğim.”

Aramızda tuhaf bir huzursuzluk vardı, artık oraya ait olmadığıma biliyordum. Saçlarını açmıştı, çok güzel görünüyordu. Gözleri içlerinde boğulmaya değerdi ve ağzı, o güzel dudakları benimle konuşuyordu.

“Ben sadece,” dedi, “teşekkür etmek istedim.”

“Yaralanmana neden olduğum için mi?”

“Hayır.” Yalanımı görmezden geldi. “Teşekkürler, Ed.”

Teslim oldum. “Benim için bir zevkti.” Onunkiyle kıyaslandığında sesim çakıldaşlarının tıktısı gibi kalıyordu.

Ona yaklaştığımda artık bakışlarını benden kaçırmadığını fark ettim. Başını yana yatırmıyor, gözlerini yere dikmiyordu. Sadece bana bakıyordu ve yanımdaydı.

“Çok güzelsin,” dedim. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Yorumumu kabullenirken yüzü biraz kızardı.

“Seni bir daha göreceğim miyim?” diye sordu. Dürüst olmam gerekirse, sanırım söyleyeceğim şeye pişman olacaktım.

“Sabahın beş buçuğunda değil.”

Kendi kendine sessizce gülerek bir ayağının üzerinde sallandı.

Ben tam gitmek üzereyken “Ed?” dedi.

“Sophie?”

Adını bilmem onu şaşırtmıştı ama devam etti. “Sen bir tür aziz falan mısın?”

İçten içe güldüm. Ben mi? Aziz mi? Olduğum şeyleri listeleyeyim: Taksi şoförü, yerel halktan bir kaldırım mühendisi, sıradanlığın mihenk taşı, cinsel cüce, sefil bir kâğıt oyuncusu.

Ama son sözlerimi ona sesli olarak söyledim.

“Hayır, aziz falan değilim, Sophie. Sadece aptalın tekiyim.”

Son kez gülümsedik ve dönüp uzaklaştım. Beni izlediğini hissediyordum ama arkamı dönüp ona bakmadım.

edgar caddesi'ne bir ziyaret daha

Sabahlar el çırpıyor gibiydi.
Beni uyandırmak için.

Gözlerimi sabaha açtığım her anda üç şey görüyordum.
Milla.
Sophie.

Edgar Caddesi, No: 45.

İlk ikisi beni doğan güneşle uyandırıyor. Üçüncüsü
ellerimin titremesine, iliklerime kadar ürpermeme neden olu-
yordu.

Her gece geç saate kadar “Çılgın Kuzenler”in tekrarla-
rını izliyordum. O iriyarı şişman adam daima masasında otu-
rup lokum yiyordu. *Bu herifin adı neydi?* diye sordum kendi
kendime, ilk bölümü gördüğümde. O sırada Daisy ekranda
göründü. “Nasılsın Patron Hogg?”

Patron Hogg.

Elbette.

Tanrım, Daisy dar kot pantolonuyla muhteşem görünüyordu. Her gece onu gördüğümde kalp atışlarım ölçsüz bir şekilde hızlanıyor, ama her zaman geldiğinden daha hızlı gidiyordu.

Kapıcı her seferinde bana pis pis bakıyordu.

"Biliyorum," dedim.

Ama sonra yine geliyordu ve tartışmak anlamsızlaşıyordu. Güzel kadınlar benim en büyük işkence kaynağımdı.

Geceler ve kuzenler geçip gidiyordu.

Beni bekleyen bir baş ağrısıyla taksimi sürüyordum. Döndüğüm her seferde orada oluyordu.

"Teşekkürler, dostum," dedim. "On altı elli tuttu."

"On altı elli mi?" diye sızlandı takım elbiseli ihtiyar. Sözleri beynimde kaynıyor, fokurduyordu.

"Sadece öde, olur mu?" Bugün böyle bir şey için sabrım yoktu. "Çok fazla geldiyse bir daha ki sefere yürüyebilirsin." Parayı şirketin ödediğinden emindim ayrıca.

Parayı verdi, teşekkür ettim. *O kadar da zor değilmiş, değil mi?* diye düşündüm. Kapıyı sertçe kapadı. Başım kapıya sıkışmış gibi hissettim.

Aslını isterseniz, sanırım bir telefon daha gelmesini, beni hemen Edgar Caddesi'ne göndermesini bekliyordum. Birkaç gece bekledim ama bir şey olmadı.

Perşembe gecesi Audrey'nin evindeki kâğıt oyunundan erken kalktım. İçimde bir his vardı. Beni neredeyse tek kelime bile etmeden kalkıp gitmeye zorluyordu. Zamanı gelmişti; Edgar Caddesi'nin ucundaki evin önünde beklemem gerektiğini biliyordum. Neredeyse her gece yaşanan şiddeti gizleyen ev...

Oraya doğru yürürken acele ettiğimi anladım. İhtiyaç duyduğumu düşündüğüm başarıları kazanmıştım.

Milla ile Sophie.

Şimdi bununla yüzleşmeliydim.

Edgar Caddesi'ne saparken ceplerimin içinde yumruklarımı sıktım. Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Milla ve Sophie'yle işler yolundaydı. Onlar kolay ve rahat insanlardı. Buranın aksine, hiçbir risk yoktu. Buradaysa bütün cevaplar acı verici gibi görünüyordu. Kadın için, kız için, koca için ve benim için.

Beklerken cebimde unuttuğum bir sakızı çıkarıp ağzıma attım. Mide bulantısı ve korku hissettim.

Adamın gelip verandanın basamaklarını çıktığını gördüğümde bu his daha da arttı. Sessizlik yaklaşıyordu.

Oluyordu.

Şiddet müdahale ediyordu. Parmaklarını geçirip her şeyi yırtarak açıyordu. Her şey parçalanıyordu ve bu kadar uzun süre beklediğim için kendimden nefret ediyordum. Her gece daha kolay seçeneklere yöneldiğim için kendimden iğreniyordum. İçimde güçlü bir nefret duygusu dalga dalga yükse-

liyordu. Ruhumu baltalayarak dize getiriyordu. Kendime karşı duyduğum nefret giderek ezici bir hal alırken ruhum boğuluyordu.

Kapı, dedim, kendi kendime. Kapıya git, açık bırakılmış.

Ama yerimden kıpırdamadım.

Ruhumu ayağa kaldırmaya çalışmama rağmen korkaklığım beni olduğum yere mihladiğı için kıpırdıyamıyordum. Sadece dizlerinin üzerinde duruyordu. Yana doğru devrildi ve sessiz, yenik bir patırtıyla yere düştü. Yıldızlara bakakaldı. Gökyüzünü dolduran parlak yıldızlara.

Yürü, diye tekrarladım, kendi kendime. Ve bu kez hareket geçtim.

Verandanın basamaklarını çıkıp kapıda dururken her yer sarsılıyordu. Uzaktaki bulutlar geri çekilirken beni izliyordu. Dünya buna karışmak istemiyordu, onu suçlayamazdım.

İçeriden gelen sesleri duydum.

Kadını uyandırıyor.

Onu rahatsız ediyordu.

Hem ona uzanıyor hem de aynı anda terk ediyordu.

Kadını yatağa fırlatıp sahip oluyor ve içini dışına çıkarıyordu. Yatağın gıcırtiları, istemeseler bile yukarı aşağı hareketlerle uluyan yaylar... Karşı koymak anlamsızdı. Sızlanmanın yararı yoktu. Durduğum yerde ağlayan birinin sesini duydum. Kapının aralığından süzülüp ayaklarımın dibine düşüyordu.

Neden içeri girmiyorsun? diye sordum kendi kendime.

Ama hâlâ bekliyordum.

Kapı biraz daha açıldı ve karşımda biri belirdi. Küçük kız.

Kız önümde durmuş, yumruğuyla gözünü uykunun esaretinden kurtarmaya çalışıyordu. Üzerinde kırmızı tekneler olan sarı bir pijama giymişti. Ayak parmakları kıvrılıp birbirine yaslanmıştı.

Bana baktı ama gözlerinde korku yoktu. Her şey, onun geldiği yerden daha iyiydi.

“Kimsin sen?” diye sordu fısıldayarak.

“Adım Ed,” diye fısıldadım.

“Benim adım Angelina,” dedi. “Bizi kurtarmaya mı geldin?” Gözlerindeki minik umut ışıltılarını görebiliyordum.

Onu daha iyi görebilmek için çömeldim. Bunun için geldiğimi söylemek istiyordum ama sesim çıkmıyordu. Sessizliğimin umudunu söndürmekten başka bir işe yaramadığını görebiliyordum. Sonunda konuştuğumda umudu neredeyse tamamen sönmüştü. Kararlı bir tavırla ona baktım. “Doğru tahmin ettin, Angelina,” dedim. “Buraya sizi kurtarmaya geldim.”

Umudu tekrar canlanırken bana yaklaştı. “Yapabilir misin?” diye sordu, şaşkınlıkla. “Gerçekten mi?” Sekiz yaşında bir kız bile bundan kurtulmasının neredeyse imkânsız olduğunu görebiliyordu. Bana inanmak için iki kez sorması gerekmişti.

“Elimden geleni yapacağım,” dedim ve kız gülümsedi. Gülümsemeye devam ederek bana sarıldı. “Teşekkürler, Ed.”

Sonra dönerek işaret etti. Fısıltısı daha da kısıktı şimdi. "Sağdaki ilk oda."

Keşke o kadar kolay olsa.

"Eee, haydi, Ed," dedi. "Oradalar işte..."

Ama yine kıpırdayamadım.

Korku ayaklarımı oldukları yere çivilemişti, yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum. Bu gece değil. Görünü,şe bakılırsa asla değil. Kıpırdamaya çalışırsam kendi ayağı,ma takılıp düşebilirdim.

Kızın bana bağırıp çağırmasını bekliyordum. "Ama bana söz vermiştin, Ed!" gibi bir şey. "Söz verdin!" Ama bir şey söylemedi. Sanırım babasının fiziksel açıdan ne kadar güçlü, benim de cılız olduğumun farkındaydı. Yapabildiği tek şey bana yaklaşıp tekrar sarılmak oldu.

Kız neredeyse ceketimin içine girmeye çalışırken, yatak odasından gelen ses bize ulaştı. Küçük kız bana o kadar sıkı sarıldı ki gücüne şaşırdım. Sonra beni bırakarak geri çekildi. "En azından denediğin için teşekkür ederim, Ed," dedi.

Cevap vermedim, çünkü hissettiğim tek şey utançtı. Dönüp sarı pijamalarının içinde uzaklaşmasını izledim. Bir kez daha bana bakarak "Hoşça kal, Ed," dedi.

"Hoşça kal," dedim, utanç perdemin arkasından.

Evin kapısını yüzüme kapadı, orada öylece kalakaldım. Öne doğru eğilerek başımı kapının pervazına dayadım. Nefesim kan kokuyordu. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu.

Artık yatağıma dönmüş, kendimi gecenin kollarına bırakmışım. Hissettiği tek şey sarı pijamalarının içindeki minicik bir çocuğun ona sımsıkı tutunan kollarıyken kim uyuyabilirdi ki? Bu imkânsızdı.

Yakında delireceğimi hissediyordum. Birkaç gece daha Edgar Caddesi'ne dönmezsem delireceğimden korkuyordum. Çocuk dışarı çıkmasaydı... ama çıkacağını biliyordum. En azından bilmeliydim. Her seferinde dışarı çıkıp verandada ağlamış, arkasından da annesi gelmişti. Orada sırtüstü yatarken, onunla karşılaşmak istediğimin farkındaydım. Bana cesaret vermesini istemiştim. Beni içeri girmeye zorlamasını. Ama planım işe yaramamıştı. Aslında bundan daha kötüsü olamazdı. Şimdi içimde daha kötü bir duygu vardı.

Saat 2.27'de telefon çaldı.

Hemen yerimden fırlayarak cevap vermek için telefona koştum. Bu saatte iyi haber olamazdı.

"Alo?"

Hattın diğer ucundaki ses bekledi.

"Alo?" diye tekrarladım.

Sonunda konuştu, bu kez dudaklarının hareketini görür gibi oldum. Sesi kuru ve çatlaaktı. Yeterince dostçaydı ama yine de ciddiye.

"Posta kutuna bak, Ed," dedi.

Bir sessizlik oldu, sonra ses tamamen kesildi. Hattın diğer ucunda bir nefes bile yoktu.

Telefonu kapatıp yavaşça evden çıkarak posta kutuma yürüdüm. Yıldızlar artık görünmüyordu. Adımlarım beni

posta kutusuna yaklaştırırken havada yağmur kokusu vardı.
Eğilip mandalı açarken elim titriyordu. Elimi kutuya soktum.

Elime soğuk ve ağır bir şey geldi.

Parmağım tetięe dokundu.

Ürperdim.

katedralde cinayet

Tabancanın içinde sadece tek mermi vardı. Tek kişi için tek mermi. Ve ben kendimi dünyanın en şanssız insanı gibi hissediyordum. *Sen bir taksi şoförüsun, Ed*, diyordum, kendi kendime. *Başını böyle bir belaya nasıl sokabildin? O banka da yerde kalmıydın.*

Mutfak masamda otururken tabanca elimde ısınıyordu. Kapıcı uyanıktı ve kahve istiyordu. Benimse yapabildiğim tek şey tabancaya bakmaktı. Bütün bunları planlayan kişi her kimse, bana sadece tek mermi vererek yardımcı olmuyordu. Daha başlamadan muhtemelen bir mermiyi kendi ayağıma sıkacağımı tahmin edemiyor muydu? Bilmiyordum. Bu iş artık aşırıya kaçmıştı. Tanrı aşkına, elimde bir tabanca vardı! Ben kimseyi öldüremezdim. İlk olarak, korkağın tekiydim. İkincisi zayıftım. Üçüncüsü, banka soygunu olayı beklenmedik bir durumdu; kimse elime silah tutuşturmamıştı.

Artık öfkeleniyordum.

Bunun için neden ben seçildim ki? diye düşündüm, ne yapmam gerektiğini sormadan bilmeme rağmen. *Diğer iki. sinde gayet mutluydun,* diye yatıştırdım kendimi. *Şimdi de bunu yapmak zorundasın.*

Ya yapmazsam? Belki de telefondaki kişi benim peşimden gelirdi. Belki de konu buydu. Belki de ya işi yapacaktım ya da mermilerin geri kalanı benim vücuduma gömülecekti.

Lanet olsun, artık uyuyamam!

Tanrı aşkına, fıtık olmak üzereydim.

Babamın verdiği eski plak koleksiyonunu karıştırdım. Stresimi üzerimden atmalıydım. Heyecanla albümleri taradım ve aradığım şeyi buldum; Proclaimers. Plağı yerleştirip dönüşünü izledim. "Five Hundred Miles"ın ilk notaları duyulduğunda çıldıracağımı hissediyordum. Proclaimers bile bu gece bana sorun çıkarıyordu. Müzik tarzları iğrençti.

Odanın içinde yürümeye başladım.

Kapıcı bana delirmişim gibi bakıyordu.

Evet, delirmiştım. Artık resmiydi.

Sabahın üçünde son ses Proclaimers dinliyordum ve gidip birini öldüreceğimden neredeyse emindim. Hayatım gerçekten değerli hale gelmişti, değil mi?

Bir tabanca.

Bir tabanca!

Bu sözler içimde yankılanırken gerçek olup olmadığını kontrol edercesine sürekli tabancaya bakıyordum. Mutfaktan gelen beyaz ışık oturma odasına ulaşıyordu. Kapıcı pati-

lerini uzatıp beni hafifçe tırmalayarak okşanmak istiyordu.

“Gıt başımdan, Kapıcı!” diye tersledim ama iri kahverengi gözleri sakinleşmem için yalvarıncasına bakıyordu.

Daha fazla dayanamayarak, özür dileyen bir tavırla karnını okşadım ve bize kahve hazırladım. O gece uyumam artık mümkün değildi. Proclaimers sefaletten mutluluğa uzanan şarkılarına daha yeni ısınıyordu; “Five Hundred Miles”ın devamı.

Uykusuzluk insanları öldürüyor olmalı, diye düşündüm, taksimi şehirden kasabaya sürerken. Ertesi gündü. Cam açık halde arabayı sürerken gözlerim yanıp sulanıyordu. Havanın sıcaklığı gözlerimi daha da fazla yakıyordu ama aldırımıyordum. Tabanca önceki gece bıraktığım yerde, şiltemin altındaydı. Tabancayı şiltemin altına, iskambil kâğıdını da çekmeceye koymuştum. Hangisinin başıma daha büyük bela açtığına karar vermek zordu.

Kendime sızlanmayı kesmem gerektiğini söyledim.

Boş Taksiler otoparkına döndüğümde Audrey’nin orada çalışmaya başlayan yeni dallamalardan biriyle öpüştüğünü gördüm. Herif benim boylarımdaydı ama spor salonuna gittiği belliydi. Dilleri birleşmiş, birbirlerine masaj yapıyordu. Adamın elleri Audrey’nin kalçalarında ve o da ellerini adamın kotunun arka ceplerine sokmuştu.

Tabanca yanımda olmadığı için şanslısın, diye düşündüm ama konuşmaktan başka bir şey yapamayacağımı biliyordum.

“Selam, Audrey,” dedim yanından geçerken, ama duy-

madı bile. Patronum Jerry Boston'ı görmek için ofise yöneldim. Jerry yağlı saçlarını tepesindeki keli örtecek şekilde tayan obez bir adamdı.

Kapısını vurdum.

"Gir!" diye seslendi. "Tam zamanında geldin," dedi ama duraksadı. "Ah, Marge olduğunu sanmıştım. Yarım saat önce bana kahve getirecekti." Marge'ı otoparkta sigara içerken görmüştüm ama bundan söz etmemeye karar verdim. Marge'dan hoşlanıyordum ve bu pek karışmak istemediğim bir konuydu.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra Jerry'yle birbirimize baktık.

"Eee?" dedi. "Ne var?"

"Efendim, adım Ed Kennedy ve sizin araçlarınızdan birini kul..."

"Harika. Ne istiyorsun?"

"Kardeşim bugün ev taşıyor," diye yalan söyledim. "Birkaç eşyasını taşımasına yardım etmek için taksiyi ödünç alıp alamayacağımı soracaktım."

Bana uzun uzun baktı. "Böyle bir şey yapmana neden izin verecekmişim ki?" Gülümsedi. "Taksilerimin kapılarında 'Nakliyecisi' mi yazıyor? Yardım kuruluşu işletiyor gibi mi görünüyorum?" Şimdi de sinirlenmişti. "Tanrı aşkına, git kendine araba al!"

Sükûnetimi koruyarak Jerry'ye yaklaştım. "Efendim, bazen gece gündüz araba kullanıyorum ve tatil bile yapmıyorum." Dürüst olmam gerekirse, dokuz aylık deneyimimde,

vardiyalarım bir geceye bir gündüze kayıyordu. Bunun yasal olduğundan emin değildim. Yeni sürücüler gece vardiyalarını alırdı. Deneyimliler gündüz çalışırdı. Ben ikisinde de çalışıyordum. “Ben sadece bir gece için istiyorum. İsterseniz bedelini öderim.”

Öne eğilerek masasına yaslandı. Bu hali bana Patron Hogg’u hatırlatmıştı.

O sırada Marge patronun kahvesini getirdi. “Ah, selam, Ed. Nasıl gidiyor?”

Ah, şu cimri piç, taksiyi bir geceliğine ödünç almama izin vermiyor; diye düşündüm. “Fena değil, Marge, sen nasılsın?” dedim. Kahveyi masanın üzerine bırakıp kibarca yanımdan ayrıldı.

Koca Jerry kahvesini yudumladı. “Ah, bu çok güzel,” dedi, ruh hali değişerek. Marge’a minnettarım. Kusursuz zamanlama. “Pekâlâ, Ed, sıkı çalıştığın için almama izin vereceğim,” dedi sonunda. “Ama sadece bir gece, tamam mı?”

“Teşekkür ederim.”

“Yarın çalışıyor musun?” Tabloları kontrol etti ve kendi sorusunu kendisi cevapladı. “Gece vardiyası.” Kahvesini yudumlarken düşündü ve sonunda kararını verdi. “Yarın öğlen taksiyi geri getir. Bir dakika bile gecikme. Öğleden sonra servise göndereceğim.”

“Peki, efendim.”

“Şimdi git de kahvemi rahat rahat içeyim.”

Çıktım.

Yeni şoförle başladığı işe devam eden Audrey’nin ya-

nından yürüyüp geçtim. Veda ettim ama yine duymadı. O gece kâğıt oynamayacaktı; ben de öyle. Bu hiç şüphesiz Marv'ı çok öfkeliendirecekti ama öldürmeyeceğinden emindim. Audrey'nin yerine kız kardeşini, benim yerime de babasını alırdı. On beş yaşındaki kız kardeşi iyi bir çocuktu ama Marv gibi bir ağabeyi olduğu için sık sık bozuk atıyordu. Marv onun hayatını birçok açıdan cehenneme çeviriyordu. Örneğin, Marv okulda çok ukala olduğu için bütün öğretmenleri kızdan nefret ediyordu. Konu zekâyâ geldiğinde hepsi kızın umutsuz vaka olduğunu düşünüyordu.

Her şekilde, bu gece düşünmem gereken kâğıt oyunundan daha önemli şeyler vardı. Bir şeyler yemeye çalıştım ama yapamadım. Karo asını ve tabancayı çıkarıp mutfak masasının üzerine koyarak onlara baktım.

Saatler çok yavaş geçiyordu.

Telefon çaldığında bir an korkuya kapıldım ama sonra hiç şüphesiz Marv olması gerektiğini anlayarak açtım.

“Alo?”

“Hangi cehennemdeydin, Ed?”

“Evde.”

“Neden? Ritchie ve ben burada can sıkıntısından pathiyoruz. Audrey nerede? Yanında mı?”

“Hayır.”

“Nerede peki?”

“İşyerinden biriyle birlikte.”

“Neden?” Yemin ederim çocuk gibiydi. Yerli yersiz her zaman neden diye sorardı. Audrey yanımda değildi işte. Marv

bu konuda yapılacak bir şey olmadığını anlayamıyordu.

“Marv,” dedim, “bu gece çok işim var. Ben gelemeyeceğim.”

“Ne işin var?”

Ona söylemeli miyim, yoksa söylememeli miyim? diye düşündüm. Söylemeye karar verdim. “Pekâlâ, Marv, sana neden gelemeyeceğimi söyleyeyim...”

“Söyle.”

“Peki,” dedim. “Birini öldürmem gerekiyor, tamam mı? Senin için bir sakıncası var mı?”

“Bak,” dedi, öfkelenerek. “Benimle dalga geçme, Ed. Senin teranelerini dinleyecek havada değilim.” Terane mi? Marv bu kelimeyi ne zaman öğrenmişti? “Gel işte. Buraya gel, yoksa bu yıl Yıllık Kızak Oyunu’na katılmana izin vermem. Bugün birileriyle bunu konuşuyordum.” Yıllık Kızak Oyunu, Noel’den önce Grounds’ta oynanan saçma bir futbol karşılaşmasıydı. Marv gibi bazı aptallar çıplak ayakla oynamaya karar vermiş, son birkaç yıldır beni de oynamaya ikna etmişlerdi. Ve her seferinde neredeyse boynumu kırıyordum.

“Şey, bu yıl beni unutun o zaman,” dedim. “Gelmiyorum.” Telefonu kapadım. Tahmin edileceği gibi telefon tekrar çaldı ama ahizeyi kaldırıp tekrar yerine bıraktım. Marv’ın hattın diğer ucunda öfkeden deliye dönmüş bir halde küfürler savurduğunu hayal edince az kalsın gülecektim. Tam o sırada dönüp bağıryor olmalıydı: “Marissa! Gel de kâğıt oynayalım!”

Elimdeki işe odaklanmam uzun sürmedi. Bu, planımı gerçekleştirebileceğim tek geceydi. Taksiyle bir gecem vardı. Hedefimle bir gece. Tabancayla bir gece.

Gece yarısı umduğumdan çabuk geldi.

Kapıcı'yı yanağından öperek evden çıktım. O gece evimin kapısından tekrar geçmeye kararlı olduğumdan dönüp bakmadım. Tabanca ceketimin sağ cebindeydi. İskambil kağıdı sol cebimde, votka dolu bir şişeyle birlikte duruyordu. İçine bolca uyku hapi atmıştım. İşe yaramasını umuyordum.

Bu gece Edgar Caddesi'ne gitmeyecektim. Bunun yerine ana caddeye yakın kalacak ve orada bekleyecektim. Barların kapanış saatinde adamlardan biri evine gitmeyecekti.

Bütün sarhoşlar barlardan dökülürken saat çok geç olmuştu. İriliğinden dolayı hedefimi gözden kaçırmam zordu. Arkadaşlarıyla vedalaşırken bunu son kez yaptığını bilmiyordu. Yürüdüğü yöne bakabilmek için taksimi çevirdim. Dikiz aynama yaklaştı ve yürüyüp yanımdan geçti. Biraz uzaklaşmasına izin verdikten sonra kontağı çevirdim ve ona yaklaştım. Şimdi kendimi daha kararlı hissediyor, yapacağımı biliyordum. Artık geri dönüş yoktu.

Yanma yanaşarak sakince seslendim.

"Taksiye ihtiyacın var mı, dostum?"

Bana dönerek geçirdi. "Para falan vermem."

"Haydi, oldukça kötü görünüyorsun, bedava götürürüm." Bunu duyunca gülümseyerek tükürdü ve yolcu tarafına dolaştı. Arabaya bindiğinde adresini söylemeye başladı. "Endişelenme," dedim. "Oturduğun yeri biliyorum." Beni

uyuşturan bir şey vardı, o olmasa asla devam edemezdim. Angelina'yı ve annesinin süpermarketteki halini hatırlıyorum. Bunu yapmak zorundaydım. *Bunu yapmak zorundasın. Ed.* Kendi kendime söylediklerimi başımla onayladım.

Votka şişesini cebimden çıkarıp ona uzattım. Tereddüt bile etmeden kaptı.

Biliyordum, diye düşündüm, kendimi tebrik ederek. Böyle bir adam istediği her şeyi hiç düşünmeden alır. Benim gibi bir adamsa çok fazla düşünürdü.

"Kusura bakma," dedi ve irice bir yudum aldı.

"Sende kalsın," dedim. "Hepsini içebilirsin."

Bir şey söylemedi. Edgar Caddesi'nden geçerek batıya, kasabanın diğer ucuna yöneldiğimde içmeye devam etti. Orada toprak yol üzerinde Katedral denen bir yer vardı. Kilometreler boyunca uzanan kayalık bir dağ zirvesiydi. Uyuya kaldığında kasabadan çıkmamıştık bile. Ben yola devam ederken votka şişesi devrilip adamın üzerine döküldü.

Yarım saat kadar daha devam ettikten sonra toprak yola saptım ve yarım saat daha gittim. Oraya ulaştığımızda saat biri geçiyordu. Kontağı kapadığımda, sessizliğin içinde baş başa kalmıştık.

Artık sertleşme zamanıydı; en azından sertleşebileceğim kadar.

Arabadan inerek yolcu tarafına dolaşıp kapıyı açtım. Tabancayla yüzüne vurdum.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar vurdum.

Beş denemeden sonra bir an irkilerek ağzındaki ve burundaki kanın tadını aldı.

“Uyan,” diye emrettim.

Nerede olduğumuzu ve neler olduğunu anlayamayarak bir an kekeleydi.

“İn arabadan.”

Silahı tam iki kaşının arasına doğrultmuştum.

“Dolu olup olmadığını merak ediyorsan, bu merak ettiğin son şey olabilir.”

Hâlâ sersem gibiydi ama gözleri iri iri açıldı. Ani bir hareket yapmayı düşündü ama arabadan bile zorlukla inebileceğini anlamakta gecikmedi. Sonunda indi, silahı sırtına dayayarak onu yol boyunca yürüttüm.

“Bu doğruca omurgana saplanır,” dedim. “Ve seni burada bırakırım. Sonra karınla çocuğunu ararım ve gelip senin halini görürler. Etrafında dans ederler. Bunu ister misin? Yoksa kurşunu kafana sıkıp çabuk ölmene izin mi vereyim? Tercih senin.” Yere devrildi, dizlerimle üzerine çöktüm. Yaşıtlarıma has kemikli yapımla onu sakatladım ve silahı ensemine doğru tuttum. “Ölmek istiyor musun?” Sesim titriyordu ama yine de sert çıkıyordu. “Bunu hak ettiğini açıkça söyleyebilirim.” Üzerinden kalkarak bağırdım. “Şimdi kalk ayağa ve yürümeye devam et ya da burada geberip git.”

Bir ses duyuldu.

Yerden geliyordu.

Sesin adamın hıçkırığı olduğunu anladım. Ağlıyordu. Ama umurumda bile değildi. Bu adamı öldürmek zorunday-

dım, çünkü neredeyse hiç çaba harcamadan, yavaşça ve tam bir aşağılamayla, bu adam karısını ve çocuğunu her gece öldürüyordu. Bu duruma bir son verme şansı olan tek kişi bendim, Ed Kennedy. Sıradan bir varoş çocuğu.

“Kalk ayağa!” Onu tekrar zorladım ve zirveye, Katedral’e doğru yürüdük.

Zirveye ulaştığımızda onu orada, kenara beş metre kala tuttum. Tabancanın namlusu başının arkasına bakıyordu. Üç metre kadar gerisindeydim. Hiçbir terslik olamazdı.

Ancak.

Ürpermeye başladım.

Titremeye başladım.

Bir insanı öldürme düşüncesiyle yerimde sallanmaya başlamıştım. Daha önce beni saran hal yok olmuştu. Yenilmezlik ve acımasızlık havası beni terk etmişti ve aniden, kendi insan kırılğanlığımdan başka bir şeyim olmadığını fark etmiştim. Nefes aldım. Neredeyse vazgeçecektim.

Sormak istiyorum:

Benim yerimde olsaydınız ne yapardınız? Söyleyin. Lütfen söyleyin bana!

Ama siz bundan çok uzaksınız. Parmaklarınız, hayatımı sizinkine bağlayan bir şekilde sayfaları çeviriyor. Gözleriniz güvende. Bu hikâye, sizin zihninizde sadece birkaç yüz sayfadan ibaret. Benim içinse gerçek. Şimdi her dönemeçteki bedeli düşünerek devam etmek zorundayım. Hiçbir şey bir daha aynı olmayacak. Bu adamı öldüreceğim ve içten içe kendim de öleceğim. Çılgılık atmak istiyorum. Çılgılık çılgılla

haykırarak nedenini sormak istiyorum. Bu gece dağınık yıldızlar buz parçaları gibi aşağı yağıyor ama hiçbir şey beni yatıştıramıyor. Hiçbir şey bana kaçış imkânı vermiyor. Ö. nümdeki adam yere çökmüş, bense tepesinde durmuş bekliyorum.

Bekliyorum.

Çabalıyorum.

Bundan daha iyi bir cevap bulabilmek için.

Tanrım, silah elimde kaskatıydı. Aynı anda hem soğuk, hem ılık, hem kaygan, hem de kaskatıydı. Silahı adamın etine bastırmak zorunda olduğumu, yoksa ıskalayacağımı bilerek kontrolsüzce titriyordum. Silahı tenine dayamak ve insan kanının onu sarışını izlemek zorundaydım. Bilinçsiz bir şekilde onun ölümünü izleyecektim. Kendime, doğru şeyi yaptığımı söylesem bile, hâlâ bunu yapan kişinin neden ben olmam gerektiğini sorguluyordum. Neden Marv, Audrey veya Ritchie değil?

Proclaimers'ın şarkıları zihnimde çınılıyordu.

Hayal edin.

Gözlüklü ve saçlarını dümdüz kestiren iki İskoçyalı ineğin şarkılarının eşliğinde birini öldürdüğünüzü hayal edin. O şarkıyı bir daha nasıl dinleyebilirdim? Radyoda çalarsa ne yapardım? Kendi ellerimle başka bir adamı öldürdüğüm ve canını aldığım geceyi hatırlardım.

Titreyerek bekliyordum. Titreyerek bekliyordum.

Horlamaya başladı. Saatler boyunca horladı.

Şafağın ilk ışıkları havayı aydınlatmaya ve güneş doğuda hafifçe yükselmeye başladığında, zamanının geldiğine karar verdim.

Adamı silahla dürterek uyandırdım. Bu kez hemen tepki verdi, yine üç metre arkasında durdum. Ayağa kalkarak bana dönmeye kalkıştı ama sonra fikrini değiştirdi. Yaklaşarak silahı kafasının arkasına dayadım. “Şimdi, bunu senin için yapmak üzere seçildim. Ailene yaptıklarını izliyordum ve bu durum artık sona ermeli. Anlıyorsan başınla onayla.” Yavaşça itaat etti. “Yaptığın şeyler yüzünden ölmek üzere olduğunu anlıyor musun?” Bu kez tepki vermedi. Tekrar vurdum. “Eee?” Bu kez başıyla onayladı.

Güneş ufuk çizgisinde görünürken silahı sıkıca kavradım. Parmağım tetiğin üzerindeydi. Yüzümden ter damlaları süzülüyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı. Yarı yarıya öne eğildi. Düşerse öleceğini hissediyormuş gibiydi. Sinir bozucu bir şekilde hıçkıklara boğuldu. “Çok üzgünüm, çok üz... Durduracağım. Durduracağım!”

“Neyi durduracaksın?”

Telaşla cevap verdi. “Biliyorsun...”

“Söylediğini duymak istiyorum.”

“Eve döndüğümde onu zorlamayı...”

“Zorlamak?”

“Tamam... tecavüz etmeyi.”

“Daha iyi. Devam et.”

“Bunu yapmaktan vazgeçeceğim. Söz veriyorum.”

“Sözüne nasıl güvenebilirim?”

“Güvenebilirsin.”

“Aradığım cevap bu değil. Fikrini hemen değiştirebilirsin,” dedim ve silahı daha sert bastırdım. “Soruma cevap ver!”

“Çünkü tekrar yaparsam beni öldürürsün.”

“Seni şimdi öldüreceğim zaten!” Tekrar telaşlanmıştım. Bütün vücudumu ateş basmış, her yerimden ter boşanmaya başlamıştı. Yaptığım şeye inanmakta zorlanıyordum. “Ellerini başının üzerine koy.” Dedigimi yaptı. “Kenara yaklaş.” Yine itaat etti. “Şimdi kendini nasıl hissediyorsun? Cevap vermeden önce düşün. Pek çok şey doğru söyleyip söylememene bağlı.”

“Her gece eve döndüğümde karımın hissettiği gibi hissediyorum.”

“Ödün patlıyor mu?”

“Evet.”

“Aynen.”

Onu kenara doğru takip ederken namlu hâlâ ona dönüktü.

Tetik parmağımın altında terden kayıyordu.

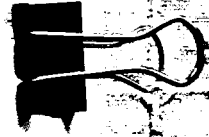
Omuzlarım ağrıyordu.

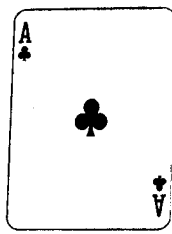
Nefes al, diye hatırlattım kendime. *Nefes al*.

İçim bir an huzurla doldu ve tetiği çektim. Patlama kullaklarımda yankılandı. Tıpkı soygun gününde olduğu gibi, silah bir kez daha elimde sıcak ve yumuşacıktı.

İKİNCİ KISIM

EVİN TAŞLARI

sonrası

Kuruluk.

Arabadan zar zor inerek tel kapıya doğru yürüdüm. İçimde tam ve derin bir boşluk vardı. Bütün vücudumu dolıyordu. Hayır. Zikzaklar çiziyordu. Artık bir elçi olmak umurumda değildi. Suçluluk duygusu her şeye baskındı. Üzerimden atmaya çalışıyordum ama her seferinde geri geliyordu. Kimse bunun kolay olacağını söylememişti.

Tabanca.

Elimde hissedebildiğim tek şey tabancaydı. Tenimle birleşiyormuş gibi gelen yumuşak ve ılık metal. Şimdi taksinin bagajındaydı; masummuş gibi yaparak yine soğuyup taş gibi olmuştu.

Verandaya yaklaşırken vücudunun devrilirken çıkardığı sesi tekrar duydum. Sanırım hâlâ hayatta olduğu için şaşır-mıştı. Aldığı her nefes, başlı başına birer yaşama tutunma çabasıydı. Bitmişti. Güneşe ateş etmişim ama elbette fazla

uzaktaydı. O anda merminin nereye saplandığını belli belirsiz merak etmiştim.

Dönerken lastiklerim geçtiğimiz yerlerin üzerinden tekerrar geçmişti. Yolcu koltuğuna bakmıştım. Sadece boşlukla doluydu. Ölü adamın kalıntıları muhtemelen hâlâ sırtüstü yatıyor, ciğerlerine iyice dolana kadar toz toprak soluyordu.

Yapmak istediğim tek şeyin evime girip Kapıcı'ya sarılmak olduğunu anladım. Umarım o da bana sarılırdı.

Birlikte kahve içiyorduk.

"İyi mi?" diye sordum ona.

Harika, diye cevap verdi.

Bazen köpek olmayı diliyordum.

Güneş iyice yükselmişti ve insanlar işlerine gidiyordu. Mutfak masamda otururken, yaşadığım isimsiz, çığ kaplı so-kağı benimle paylaşan diğer hiç kimsenin benimki gibi bir gece geçirmediğinden neredeyse emindim. Hepsini gecenin bir saatinde tuvalete kalkarken veya yataklarında orgazm olurken hayal edebiliyordum; bense o anlarda bir silahı başka bir insanın ensesine dayamakla meşguldüm. *Neden ben?* diye düşündüm. Yaptığım şeyde son derece haklı olmama rağmen hâlâ sızlanıyordum. Birini öldürmek yerine biriyle sevişmek daha güzel olurdu. Bir şey kaybettiğimi hissediyordum ve kahvem soğuyordu. Kapıcı'nın kokusu burnuma geldi. Yanımda uyuması düşüncelerime rağmen beni rahatlatıyordu.

Çok geçmeden telefon çaldı.

Ah, hayır; bununla başa çıkamazsın, Ed.

Onlar; değil mi?

Kalp atışlarım iki kat hızlanmıştı ve sanki kendi ayaklarına dolanıyor gibiydi.

Beceriksiz bir nabız.

Hâlâ oturuyordum.

Telefon tekrar çaldı.

Çalmaya devam etti.

On beş kez.

Kapıcı'nın üzerinden aşarak ahizeye baktım ve sonunda açmaya karar verdim. Sesim boğazıma yapıştıyordu.

"Alo?"

Hattın diğer ucundaki ses sinirliydi ama neyse ki arayan Marv'dı. Arka tarafta adamların çalıştığını duyuyordum. Çekiçler. Küfürler. En önde de Marv'ın sesi.

"Lanet olası telefonu nihayet açtığın için teşekkürler, Ed," dedi. Açıkçası, o anda böyle bir şey için hiç havamda değildim. "Ben de düşünüyordum ki..."

"Kes sesini, Marv," dedim ve telefonu kapadım.

Tahmin edileceği gibi tekrar çaldı. Açtım.

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey, Marv."

"Benimle dalaşma, Ed. Gerçekten zor bir gece geçirdim."

"Sen de mi birini öldürmeye çalıştın, Marv?"

Kapıcı telefonun kendisine gelip gelmediğini sorar gibi bakıyordu. Çabucak kâsesine dönüp kahve kalıntısını yala-

maya devam etti.

“Yine mi aynı saçmalık?” *Saçmalık*. Marv gibi biri bu sözü söylediğinde eğleniyordum. “Pek çok bahane duydum, Ed, ama hiçbirinin bunun gibi değildi.”

Vazgeçtim. “Boş ver, Marv. Bir şey yok.”

“Eh, güzel.” Söyleyecek bir şeyim kalmadığında Marv her zaman keyiflenirdi. Başından beri peşinde olduğu konuya daldı. “Eee, düşündün mü?”

“Neyi düşündüm mü?”

“Biliyorsun.”

Sesimi yükselttim. “Hayır, Marv, şu anda neden söz ettiğin konusunda en küçük bir fikrim bile yok. Saat çok erken, bütün gece dışarıdaydım ve her nedense, şu anda sana kalbimi açacak havada değilim.” İçimden telefonu yüzüne kapamak geliyordu ama yapmadım. “Bana yardımcı olup neden bahsettiğini açıkça söyler misin?”

“Tamam, tamam.” Dünyanın en büyük alçağıymışım ve telefonu kapatmamakla lütfediyormuş gibi davranıyordu. “Sadece bazı arkadaşlar bizimle olup olmadığını soruyor da.”

“Hangi konuda?”

“Biliyorsun.”

“Söyle, Marv.”

“Biliyorsun... şu Yıllık Kızak Oyunu.”

Ah, lanet olsun, diye azarladım kendi kendimi. *Şu yılınayak oynadıkları saçma sapan futbol maçı. Bunu nasıl unuttum ki? Ne kadar bencil bir sersemim!* “Aslını istersen pek düşünmedim, Marv.”

Bu cevap hiç hoşuna gitmemişti, dahası öfkeden deliye dönmüştü. Bana bir ultiatom verdi: "O zaman aklını başına topla, Ed. Oynayıp oynamayacağını bana yirmi dört saat içinde söyle. Oynamayacaksan başkasını bulacağız. Oldukça uzun bir aday listesi var. Bu maçlar çok sevilen bir geleneğe döntüştü. Jimmy Cantrell ve At Hancock gibi adamlar katılmak için can atıyor." Artık Marv'ı duymuyordum. At Hancock mu? O serserinin kim olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Marv'ın kapattığını ancak telefonun meşgul sesini duyduğumda fark ettim. Daha sonra onu arayıp oynayacağımı söylesem iyi olurdu. Umarım biri boynumu tam ortasından kırardı. Çok güzel olurdu.

Telefonu kapar kapamaz taksiden bir naylon torba alıp bagajdaki suçluyu çıkardım. Tekrar çekmeceye koyarak unutmaya çalıştım. Ama yapamadım.

Uyudum.

Yatakta yatarken zaman durmuş gibiydi.

Rüyamda önceki geceyi, doğan güneşi ve önümde titreyen dev gibi bir adamı görüyordum. Kasabaya dönmüş müydü? Yürümüş müydü, yoksa otostop mu çekmişti? Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Düşüncelerim yatakta bana katıldığı her seferinde dönüp durarak onları ezmeye çalışıyordum. Ama her seferinde kurtuluyorlardı.

Nihayet uyandığımda akşamüstü gibi hissediyordum ama saat daha on bir bile olmamıştı. Kapıcı'nın ıslak burnu

yüzümü okşuyordu. Taksiyi durağa bıraktım, eve döndüm ve onu yürüyüşe çıkardım.

“Gözünü dört aç,” dedim dolaşmaya başladığımızda. Artık paranoyak olmuştum. Edgar Caddesi’ndeki adamı düşünüyör, ama aslında sorunlarımın en küçüğünün o olduğunu biliyordum. Asıl endişelenmem gereken, bana karo asını gönderen kişiydi. Kâğıttaki görevleri tamamladığımı bildiğini ve yakında yenisini göndereceğini hissediyordum.

Maça. Kupa. Sinek.

Posta kutuma gelecek sıradaki kâğıdın hangisi olacağını merak ediyordum. Sanırım beni en çok endişelendiren maçaydı. Maça ası ödümü patlatıyordu; her zaman öyle olmuştu. Bunları düşünmemeye çalışıyordum ve izlendiğimi hissediyordum.

O gün öğleden sonra, geç saatte uzun bir yol yürüyüp Marv’ın yerine ulaştığımızda, arka tarafta bir sürü adam vardı.

Arka bahçeye girdiğimde seslendim. Marv önce beni duymadı ama yanıma geldiğinde “Varım, Marv,” dedim.

Ondan düğünümde sağdıçım olmasını istemişim gibi hevesle elimi sıktı. Oynamam Marv için önemliydi, çünkü ikimiz de son birkaç yıldır oynuyorduk ve bunun bir geleceğe dönüşmesini istiyordu. Marv buna inanıyordu ve ben de küçümsemem gerektiğini anlamaya başlıyordum.

Marv’a ve arka bahçesindeki insanlara baktım.

Buradan asla gitmeyeceklerdi. Asla gitmek istemeye-

ceklerdi ve bu iyiydi.

Marv'la biraz daha konuştum. Sonra eskici kılıklı adamlar bana bira teklif etmesine rağmen gitmek için kalktım. Üzerlerinde şortlar, atletler ve sandaletler vardı. Marv benimle birlikte kapıdan çıkarak Kapıcı'nın beklediği yere kadar yürüdü. Neredeyse caddenin ortasına ulaştığımda bana seslendi.

"Hey, Ed!"

Dönüp baktım. Kapıcı dönmedi. Marv'ı pek umursamıyordu.

"Teşekkürler, ha?"

"Sorun değil," dedim ve yürümeye devam ettim. Kapıcı'yı eve götürdüm, Boş Taksiler durağına gittim ve işbaşı yaptım. Kasabada taksiyle dolaşırken önceki geceyi tekrar düşündüm. Parçaları hâlâ yolun kenarında duruyor ve arabaya paralel bir şekilde koşuyordu. Görüntülerden biri yavaşlayıp geri kaldığında, yerini bir başkası alıyordu. Bir an için dikiz aynama baktığımda, kendimi tanıyamadım. Kendim gibi hissetmiyordum. Ed Kennedy'nin kim olması gerektiğini bile hatırlamıyordum sanki.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Neyse ki ertesi gün izinliydim. Bütün gün. Kapıcı'yla birlikte kasabanın ana caddesindeki parkta oturduk. Öğleden sonraydı ve ikimize dondurma almıştım. İki çeşit top ve tek külâh. Benimki mangolu ve yafa portakallı, Kapıcı'ninki de sakızlı ve kahveliydi. Gölgede oturmak güzeldi. Dondurma-

ya atılıp salyasıyla yumuşatırken Kapıcı'yı izledim. İyi bir arkadaşıtı.

Arkamızdaki çimenlerin üzerinde ayak sesleri duydum. Kalbim duracak gibi oldu.

Bir gölge gördüm. Kapıcı dondurmasını yemeye devam ediyordu; iyi bir arkadaş ama berbat bir bekçi köpeği idi.

"Selam, Ed."

Bu sesi tanıyordum.

Tanıyordum ve duyunca kendi içimde büzülüvermişim. Bu Sophie'ydi. Yanıma oturmak için izin isterken atletik bacaklarını gördüm.

"Elbette," dedim. "Dondurma ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Kapıcı'nınkini paylaşmak istemiyorsun yani?"

Güldü. "Hayır, teşekkürler... Kapıcı mı?"

Göz göze geldik. "Uzun hikâye."

Şimdi sessizdik. İkimiz de bekliyorduk. Sonunda kendime büyük olanın ben olduğumu ve dolayısıyla sohbeti benim başlatmam gerektiğini hatırlattım.

Ama yapmadım.

Bu kızı havadan sudan sohbetlerle harcamak istemiyordum.

Çok güzeldi.

Ellerini sarkıtarak Kapıcı'yı okşadı ve yarım saat boyunca yaptığımız tek şey öylece oturmak oldu. Bir süre sonra yüzüme baktığını hissettim ve sesini duydum.

"Seni özledim, Ed," dedi.

Ona baktım. “Ben de seni özledim,” dedim.

Korkutucu olan şu ki söylediğim şey doğruydu. Çok gençti ve ben onu özlüyordum. Yoksa iyi bir mesaj olduğu için mi ona bağlanıyordum? Sanırım onun saflığını ve dürüstlüğünü özlüyordum.

Meraklanmıştı.

Hissediyordum.

“Hâlâ koşuyor musun?” diye sordum, konuyu değiştir-
mek için.

Kibar bir tavırla başını sallayıp oyunuma katıldı.

“Yalınayak mı?”

“Elbette.”

Sol dizinde hâlâ bir sıyrık vardı ama ikimiz de yaraya bakarken gözlerinde hiçbir pişmanlık yoktu. Memnundu ve her şey bir yana, onun yanımda rahat olması beni de rahatlatmıştı.

Yalınayak koşarken o kadar güzelsin ki, diye düşündüm ama bunu söyleyemedim.

Kapıcı dondurmasını bitirdikten sonra yerinden kalkarak Sophie’nin elinden ve parmaklarından uzaklaştı.

Arkamızda bir araba kornası duyduğumuzda ikimiz de bunun Sophie’yi çağırdığını biliyorduk. Ayağa kalktı. “Gitmem gerek.”

Vedalaşmadık.

Sadece ayak seslerini ve kısa süre sonra dönerek seslendiğini duydum: “İyi misin, Ed?”

Dönüp baktım ve kendimi tutamayarak gülümsedim.

“Bekliyorum,” dedim.

“Neyi?”

“Bir sonraki ası.”

Akıllıydı ve ne diyeceğini biliyordu. “Buna hazır mısın peki?”

“Hayır,” dedim ve gerçeğe teslim oldum. “Ama yine de gelecek.”

Sophie bu kez gerçekten uzaklaşırken, babasının arabasının direksiyonundan beni izlediğini gördüm. Parklarda oturup masum ergenlere asılan sapığın biri olduğumu falan düşünmediğini umuyordum. Özellikle de o ayakkabı kutusu olayından sonra.

Kapıcı'nın burnunun bacağıma değdiğini ve güzel, yaşlı gözleriyle bana baktığını hissettim.

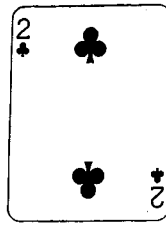
“Eee?” diye sordum. “Hangisi olacak, dostum? Kupa mı, sinek mi, yoksa maça mı?”

Bir dondurmaya daha ne dersin? diye önerdi.

Hiç de yardımcı olmuyordu, değil mi?

Külahımı yiyip bitirdikten sonra ayağa kalktım. İki gece öncesinden beri hâlâ ne kadar kaskatı ve ağrılar içinde olduğumu fark ettim. Cinayet teşebbüsünün insana yaptığı şey buydu.

ziyaret

Üçüncü gün geçti ve hâlâ bir şey yoktu.

Edgar Caddesi'ne gittim. Ev karanlıktı. Kadın ile kız uyuyordu ve kocasından iz yoktu. Katedral'e dönmeyi ve a-
şağı atlayıp atlamadığını veya başka bir şey olup olmadığını
öğrenmeyi düşündüm.

Ancak.

Ne kadar komik davranıyordum!

Yapmam gereken şey adamı öldürmekti ve ben iyi olup
olmadığını merak ediyordum. Ona yaptığım her şey için ken-
dimi kötü hissediyordum ama diğer yandan, onu öldürmedi-
ğim için de suçluluk duyuyordum. Sonuçta oraya bunu yap-
mak için gönderilmiştim. Posta kutumdaki tabancanın bunu
gayet açıkça ifade ettiğini sanıyordum.

Belki de otobana ulaşıp yürümeye devam etmişti.

Belki de kendini uçurumdan atmıştı.

Olabilecek her türlü senaryoyu düşünmemek için kendimi tuttum. Yakında endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Sadece birkaç gün daha.

Bir gece kâğıt oyunundan döndüğümde evde farklı bir koku vardı. Kapıcı'nın kokusu hâlâ oradaydı ama başka bir şey daha vardı. Yemek kokusu. Burnuma gelen koku...

Börek?

Tereddütle mutfağa ilerledim ve ışığın açık olduğunu fark ettim. Biri mutfağımda oturmuş, dondurucumdan alıp pişirdiği böreği yiyordu. Burnuma et ve sos kokusu geliyordu. Bu koku her zaman fark edilirdi.

Anlamsız bir iyimserlikle silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım ama yolumun üzerinde kanepenin dışında bir şey yoktu.

Mutfaka ulaştığımda tek başına oturan birini gördüm. Afalladım.

Mutfak masamda, başında yün başlık olan bir adam oturmuş, soslu etli böreğini yiyordu. Aklımda çok fazla soru vardı ama hiçbirisi uygun düşmüyordu. İnsan her gün böyle bir manzarayla karşılaşmazdı.

Ne yapacağımı düşünürken arkamda birinin daha olduğunu anlayarak paniğe kapıldım.

Hayır.

Kocaman bir şapırtı beni uyandırdı.

Kapıcı.

Tanrı'ya şükür iyisin, dedim ona. Bunu gözlerimi kapa-

arak, rahatlayarak söylemişim.

Beni tekar yaladı ve yüzümden süzülen kanla, dili kıp-kırmızı oldu. Bana gülümseyerek baktı.

“Ben de seni seviyorum,” dedim, inilti gibi bir sesle. Sesimin çıkıp çıkmadığından veya gerçek olup olmadığından emin değildim. Kendi dışımda bir şey duymadığımı anladım. Her şey içimdeydi. Radyo paraziti gibi.

Kıpırda, diye düşündüm ama yapamadım. Kendimi mutfak zemininin betonuna gömülmüş gibi hissediyordum. Neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bu anlaşılmaz bir gü-rültü gibiydi ve Kapıcı'nın tuhaf yüzü bana bakıyordu. Bu ölümün müjdecisi gibiydi. Belki de girişi.

Zihnim donmuştu.

Kendi benliğimin derinliklerine düşerek kapana kısılmıştım. Birkaç kat daha karanlığa düşerek neredeyse dibe ulaşacakken, bir el beni boğazımdan yakaladı ve gerçekliğin acısına geri getirdi. Biri gerçekten beni mutfağımda sürüklüyordu. Floresan ışığı gözümü acıtıyor, börek ve sos kokusu midemi bulandırarak beni kusmanın eşiğine getiriyordu.

Yarı baygın halde başımı ellerimin arasına alarak mutfak zemininde oturdum.

Çok geçmeden iki kişi netleşti ve mutfak ışığının beyazlığında onları gördüm.

Gülümsüyorlardı.

Çok kalın yün başlıklarının arkasından bana gülümseyerek bakıyorlardı. Biraz iriyarıydılar, özellikle benimle kıyaslandığında ikisi de kaslı ve güçlüydü.

“Selam, Ed,” dediler.

“Kendini nasıl hissediyorsun, Ed?”

Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum.

“Köpeğim,” diye inledim. Başım sanki eriyerek ellerimin içine geçiyor, sözlerim çabucak boğuluyordu. Beni uyandıranın Kapıcı olduğunu unutmuştum.

“Yıkanmaya ihtiyacı var,” dedi adamlardan biri.

“O iyi mi?” Sessiz sözler. Kırılan, titreşen ve havada kalabilmek için mücadele eden sözler.

“Ve bir pire tasmaına.”

“Pire mi?” dedim, sesim zorlukla çıkarak. “Onun piresi yok ki...”

“Bunlar ne o zaman?”

Adamlardan biri nazikçe saçlarımı yakalayarak görmem için başımı kaldırdı. Böcek ısırıklarıyla dolu kolunu gösterdi.

“Onlar Kapıcı’dan değil,” dedim, o anda neden inatçı davranmayı seçtiğimi merak ederek.

“Kapıcı mı?” Sophie gibi bu adamlar da köpeğim adına şaşırmişti.

Başımla onaylayarak doğruladım ve şaşırtıcı bir şekilde, bu hareket beni biraz daha ayılttı. “Bakın... piresi olsun ya da olmasın... köpeğim iyi mi, değil mi?”

İki adam birbirlerine baktı ve biri böreğinden bir lokma daha ısırdı.

“Daryl,” dedi adam, rahat bir tavırla. “Şu anda Ed’in ses tonundan hoşlandığımdan emin değilim. Sanki...” Doğru kelimeyi bulmak için zorlandı. “Sanki... biraz...”

“Huysuz?”

“Hayır.”

“Nankör?”

“Hayır,” dedi birinci adam ve sonra karar verdi. “Daha kötü. Saygısız.” Son kelimeyi tam bir küçümsemeyle söylemişti. Konuşurken dik dik gözlerimin içine bakıyordu. Gözleri beni ağzından daha çok tehdit ediyordu. Sessiz bir mesajla bana çözülüp ağlamamı, kahve tiryakisi köpeğimi incitmeleri için yalvarmamı söylüyordu.

“Lütfen,” dedim, sonunda. “Ona bir şey yapmadınız, değil mi?”

Adamın bakışları sertleşti.

Başını iki yana salladı.

“Hayır.”

Bu hayatım boyunca duyduğum en güzel sözdü.

“Ama işe yaramaz bir bekçi köpeği,” dedi adam böreğini yemeye devam ederken. “Biz içeri girerken uyuduğunu ve yerinden kıpırdamadığını biliyor musun?”

“Bundan şüphem yok.”

“Uyandığında da sadece yemek istemek için yanımıza geldi.”

“Eee?”

“Ona bir börek verdik.”

“Pişmiş mi, dondurulmuş mu?”

“Pişmiş, Ed!” Adam alınmış gibiydi. “Biz vahşi değiliz. Aslında oldukça medeni insanlarız.”

“Bana bir şey kaldı mı?”

“Üzgünüm, sonuncusunu köpek yedi.”

Lanet olası açgözlü! diye düşündüm ama bunun için onu suçlayamazdım. Köpekler her şeyi yedi. Doğaya karşı gelemezdim.

Diğer yandan, bir şekilde bu adamlarla başa çıkmak zorundaydım.

Ateşledim.

Hızlı bir soru.

“Sizi kim gönderdi?”

Ama sorum ağzımdan çıkar çıkmaz hızını kaybetti. Yemimden sessizce kalkarak boş sandalyelerden birine oturdum. Bunun birazdan yaşanacakların bir parçası olduğunu bilerek biraz daha rahatlamıştım.

“Bizi kim mi gönderdi?” Diğeri araya girdi. “Güzel deme, Ed, ama sana bunu söyleyemeyeceğimizi biliyorsun. Hiçbir şey bizi bundan daha mutlu edemezdi ama cevabını kendimiz bile bilmiyoruz. Sadece işimizi yapıyor ve paramızı alıyoruz.”

Patlayıverdim.

“Ne?!” Bu bir soru değil, bir suçlamaydı. “Kimse bana para falan vermiyor! Kimse bana...”

Bir tokat yedim.

Sert bir tokat.

Sonra adam tekrar yerine oturdu ve böreğinin son parçasını tabağındaki iri sos birikintisine batırarak yemeye devam etti.

Çok fazla koymuşsun, diye düşündüm. Sağ ol!

Böregini sakince bitirdikten sonra yutarken konuştu. "Haydi, sızlanmayı kes, Ed! Burada hepimizin görevleri var. Hepimiz acı çekiyoruz. Hepimiz insanlığın daha yüce iyiliği için kendi zorluklarımıza katlanıyoruz."

Arkadaşını ve kendini etkilemişti.

Birbirlerine bakarak başlarıyla onayladılar.

"Güzel," dedi diğeri ona. "Bütün bunları unutmamaya çalış."

"Evet, neydi o? Daha yüce iyiliği..." Çok düşündü ama istediği sözü bulamadı.

"İnsanlık," diye cevap verdim, çok sessizce.

"Ne dedin, Ed?"

"İnsanlık."

"Elbette... ödünç alabileceğim bir kalemin var mı, Ed?"

"Hayır."

"Neden?"

"Burası haber ajansı değil, farkında mısınız?"

"Ah, yine şu ses tonu!" Ayağa kalkıp bana daha sert bir tokat attıktan sonra rahat bir tavırla tekrar yerine oturdu.

"Hey, acıttı," dedim.

"Teşekkürler." Elindeki kana, toza toprağa ve pisliğe baktı. "Oldukça kötü durumdasın, Ed, değil mi?"

"Biliyorum."

"Neyin var senin?"

"Börek istiyorum." Yemin ederim –daha önceki olaylardan bu konuda bana hak vereceğinizden eminim– bazen tam bir çocuk gibi davranıyordum. Hem de tam anlamıyla

baş belası ir çocu . Marv bu konuda yalnız değildi.

Bana tokat atan adam çocuksu bir sesle beni taklit etti: "Börek istiyorum." İç çekti. "Haline bir bakar mısın? Tanrı aşkına, büyüsene artık!"

"Biliyorum."

"Eh, bu da bir adım."

"Teşekkürler."

"Şimdi, nerede kalmıştık?"

Hepimiz düşündük.

Sessizce.

Kapıcı içeri girdiğinde büyük bir suçluluk duyduğu bel-
liydi.

Sanırım kahve istemem söz konusu bile olamaz, değil mi? diye sordu bana. Ne yüzüstlük!

Ona öfkeyle baktım, hemen dışarı çıktı. Kara listeye alındığının farkındaydı.

Üçümüz onun çıkışını izledik.

"Geldiğini kokusundan anlıyorsun, değil mi?" diye sor-
du adamlardan biri.

"Kesinlikle."

Daha yavaş yiyen ikinci adam yerinden kalkıp tabakları yıkamaya başladı.

"Boş ver," dedim.

"Hayır, hayır, biz medeniyiz, unuttun mu?"

"Ah, evet, doğru."

Ellerini çırparak bize döndü. "Başlığımıza sos bulaşmış mı?"

“Bir şey görmüyorum,” diye cevap verdi diğeri. “Ya benimkine?”

Arkadaşı onun yüzüne eğilerek inceledi. “Hayır, temiz görünüyor.”

“Güzel.” Yavaş yiyen adam kendi yüzünü ovaladı. “Ah, şu lanet olasıca şey. Bütün yüzüm kaşınıyor.”

“Haydi, sızlanmayı kes, Keith.”

“Seninki kaşınmıyor mu?”

“Elbette kaşınıyor!” Daryl bu konuşmayı yaptıklarına inanamıyordu. “Ama ben her beş dakikada bir sızlanmıyorum, değil mi?”

“Buraya geleli bir saat oldu.”

“Öyle olsa bile, unutma ki katlanmamız gereken şeyler var. Daha yüce iyiliği...” Bana dönerek parmaklarını şaklattı.

“Ah, insanlığın.”

“Doğru. Teşekkürler, Ed. Çok güzel.”

“Rica ederim.”

Şimdi arkadaş gibi olmuştuk. Bunu hissedebiliyordum.

“Bak, şu işi bitirsek de yünlü maskeyi çıkarsam artık, Daryl?”

“Biraz disiplinli davranır mısın, Keith? Bütün başarılı tetikçilerin kusursuz bir disiplin anlayışı vardır, değil mi?”

“Tetikçi mi?” diye sordum.

Daryl omuz silkti. “Şey, bilirsin, kendimize böyle diyoruz.”

“Mantıklı görünüyor,” dedim.

“Sanırım,” dedi ve yine sertleşti.

Biraz düşündükten sonra konuşmaya başladı.

“Pekâlâ, Keith, haklısın. Bir an önce bitirelim. Tabancan var, değil mi?”

“Var, evet. Çekmecede.”

“Güzel.” Daryl yerinden kalkıp ceket cebinden bir zarf çıkardı. Üzerinde “Ed Kennedy” yazıyordu. “Sana bir şey getirdik, Ed. Lütfen ayağa kalk, evlat.”

Kalktım.

“Üzgünüm,” dedi Daryl. “Ama emirlere uymak zorundayım. Sana bir şey söylemeliyim; buraya kadar gayet iyi gittin.” Daha sakince devam etti. “Ve aramızda kalsın –bunu sana söylediğim için ceza alabilirim– adamı öldürmediğini biliyoruz...”

Yine özür dileyerek kaburgalarımın altına bir yumruk attı.

İkiye katlandım.

Mutfak zemini leş gibiydi.

Her yerde Kapıcı’nın tüyleri vardı.

Enseme balyoz gibi bir yumruk daha indi.

Yerin tadını aldım.

Ağzımla birleşmişti.

Yavaşça zarfın sırtıma düştüğünü hissettim.

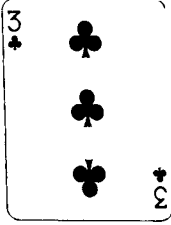
Daryl’in sesini çok uzaklardan son kez duydum. “Üzgünüm, Ed. İyi şanslar.”

Ayak sesleri evin içinde yankılandı. Keith’inkileri de duydum.

“Artık maskeyi çıkarabilir miyim?”

“Birazdan,” diye cevap verdi Daryl.

Mutfağın ışıkları söndü ve yine batmaya başladım.

zarf

Keşke size Kapıcı'nın bana yardım ettiğini söyleyebilseydim ama elbette ki etmemişti. Nihayet ayağa kalkacak gücü bulmamdan önce birkaç kez gelip beni yaladı.

Işık beni mahvediyordu.

Acım artıyordu.

Dengemi korumaya çalışırken Kapıcı oyun peşindeydi ve ben umutsuzca ondan yardım istiyordum. Ama yapabildiği tek şey yüzüme bakmaktı.

Gözüme yerdeki bir şey takıldı.

Hatırladım.

Zarf.

Sırtımdan kayarak mutfak sandalyelerinin arasına, Kapıcı'nın tüylerinin üzerine düşmüştü.

Eğilip kullanılmış mendil gibi kirli bir şey tutan bir çocuk edasıyla zarfı aldım.

Peşimde Kapıcı'yla oturma odasına çekildim ve yavaşça kanepeye çöktüm. Zarf kendi alaycı tehdidiyle *Sadece kâğıt, sadece kelimeler*, der gibiydi. Kelimelerin tecavüz veya ölüm olabileceğinden, beni yine kanlı, korkunç görevlere sürükleyebileceğinden söz etmiyordu.

Ya da Sophie'lere veya Milla'lara, diye hatırlattım kendime.

İkimiz de kanepede oturuyorduk.

Kapıcı ve ben.

Eee? diye soruyordu, çenesini kanepeye yapıştırarak.

Biliyorum.

Yapılması gerekiyordu.

Zarfı yırtıp açtığımda bir mektupla birlikte bir sinek ası düştü içinden.

Sevgili Ed,

Bu mektubu okuyorsan her şey iyi gidiyor demektir. Umarım başın çok ağrıımıyordur. Keith ile Daryl ilerleyişinden hepimizin memnun olduğunu söylemiştir. Sezgilerim beni yanıltmıyorsa, muhtemelen Edgar Caddesi'ndeki adamı öldürmemeni de görmezden gelmişlerdir. Aferin. Durumla son derece düzgün, kontrollü bir şekilde başa çıktın. Gerçekten çok etkileyici. Tebrikler

Ayrıca, merak ediyorsan, Bay Edgar Caddesi kısa bir süre önce eski bir madenci kasabasına gitmek için trene bindi. Bunu duyduğuna sevineceğinden eminim...

Şimdi seni daha zor görevler bekliyor.

Sinekler o kadar kolay değil, evlat.

Soru şu ki sen buna hazır mısın?

Ya da bu sorunun bir önemi var mı? Sonuçta karo asına da hazır değildin.

Ama başardın.

İyi şanslar Görevine devam et. Hayatının buna bağlı olduğunu anladığından eminim.

Hoşça kal.

Mükemmel.

Kesinlikle mükemmel.

Sinek asının üzerindeki görevlere bakmayı düşünürken titriyordum. Bütün mantığım ve sağduyum bana kâğıda dokunmamamı söylüyordu. Hatta Kapıcı'nın kâğıdı yediğini bile hayal ediyordum.

Tek sorun, onu ayak başparmağımın yanında hissedebilmemdi. Lanet olasıca kâğıt, yerçekiminin kendisi gibiydi. Sırtıma bağlanmış bir haç gibi.

Şimdi elimdeydi.

Onu parmaklarımın arasında tutuyordum.

Gözlerimin önünde.

Okudum.

Bir şey yaptığınızda ve ancak birkaç saniye sonra gerçekten yaptığınızı anladığınızda kendinizi nasıl hissedersiniz? Hissettiğim şey buydu ve bunun sonucu olarak, bir adres listesi daha bekleyerek sinek asını okuyordum.

Ama yanılmıştım.

Tipik olarak, o kadar kolay olmayacaktı. Bu kez adres falan yoktu. Aynı değildi. Güvenli kılan bir tarafı da yoktu. Her parçası bir sınavdı ve bunun bir parçası da beklenmediği.

Bu kez kelimeler vardı.

Sadece kelimeler.

Kâğıtta şöyle yazıyordu:

Dua et

Evin taşlarında

Lütfen söyler misiniz? Bunun ne anlama geldiğini bana lütfen söyler misiniz? En azından adresler gayet açık ve kesindi. Evin taşları her şey olabilirdi. Her yer, herkes. Yüzü olmayan ve hiçbir talimatla yönlendirilmediğim bir yeri nasıl bulacaktım?

Kelimeler bana fısıldıyordu.

Kâğıt bir hatırlatma gerekiyormuş gibi kulağıma fısıldıyordu.

Ama hiçbir şey yoktu.

Sadece kâğıt, ben ve hafifçe horlayarak uyuyan bir köpek.

Daha sonra kanepede büzüşmüş bir halde uyandığımda, başımın arkasının yine kanadığını fark ettim. Kanepede ve yanağımda kurumuş kan vardı. Acı geri dönmüştü ama artık

keskin değildi. Sadece sürekli bir rahatsızlık kaynağıydı.

Kâğıt masanın üzerinde, tozların arasında duruyor ve gidererek büyüyordu.

Dışarısı karanlıktı.

Mutfağın ışığı yanıyordu.

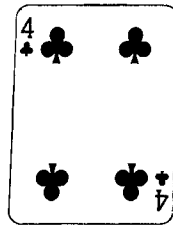
Ona doğru yürürken kulaklarımı sağır ediyordu.

Kurumuş kan ensemden sırtıma doğru süzölmüştü. Mutfağa giderken bir şeyler içmeye ihtiyacım olduğuna karar verdim, ışığı kapadım ve karanlıkta buzdolabına yaklaştım. Buzdolabının dibinde bir bira bularak oturma odasına döndüm ve biramı içerek mutluymuşum gibi yaptım. Benim durumumda mutlu olmak, kâğıda aldırmamak anlamına geliyordu. Ayağımla Kapıcı'yı okşarken günlerden ne ve saatin kaç olduğunu merak ettim. Televizyonu açma zahmetine gilersem acaba ne tür programlara denk gelirdim? Yerde kitaplar duruyordu. Onları okumayacaktım.

Sırtımdan bir şey süzöldü.

Yine başım kanıyordu.

sadece ed

“Bir tane daha?”

“Bir tane daha.”

“Bu kez hangi grup?”

“Sinek.”

“Kimin gönderdiği konusunda hâlâ bir fikrin yok mu?”

Audrey ceketime dökülmüş birayı ve ensemdeki kurumuş kanı fark etmişti. “Tanrım, dün gece sana ne oldu?”

“Endişelenme.”

Doğrusunu isterseniz kendimi biraz gülünç hissediyordum. Güneş doğduğunda yaptığım ilk şey, yardım istemek için Audrey’nin evine gitmek olmuştu. Kapı önündeki sohbetimizin ortalarına kadar kötü bir şekilde titrediğimi fark etmemiştim. Bütün vücudum zangırdıyordu.

Girebilir miyim? diye merak ettim ama cevap birkaç saniye sonra, işyerindeki o adam arka taraftan gelerek “Kimmiş, sevgilim?” diye sorduğunda geldi.

"Ah," dedi Audrey, olduğu yerde dönerek.

Huzursuzdu.

Baştan savan bir tavırla konuştu.

"Ah, sadece Ed."

Sadece Ed.

"Her neyse, sonra görüşürüz."

Bir beklentiyle geri geri yürümeye başladım.

Neyi bekliyordum?

Onu.

Ama gelmedi.

Sonunda kapıdan birkaç adım ileri çıktı. "Evde olacak mısın, Ed?"

Geri geri yürümeye devam ettim. "Bilmiyorum." Doğruydum. Bilmiyordum. Bacaklarımı saran kotum sanki bin yıllık. Neredeyse mavi bir şişe gibi. Gömleğim beni donduru-yordu. Ceketim kollarıma sürtünüyordu, saçlarım darmada-ğınıktı ve gözlerim kan çanağıydı. Ve hangi günde olduğu-muzu hâlâ bilmiyordum.

Sadece Ed.

Döndüm.

Sadece Ed yürümeye devam etti.

Sadece Ed adımlarını hızlandırdı.

Hatta koşmayı denedi.

Ama ayağı takıldı.

Dengesini tekrar sağlayarak yürümeye devam ederken, Audrey'nin arkadan yaklaşan sesini duydu.

“Ed?”

“Ed?!”

Sadece Ed dönüp ona bakarak dinledi.

“Daha sonra geleceğim, tamam mı?”

Sadece Ed vazgeçerek teslim oldu.

“Tamam,” dedi. “Sonra görüşürüz.” Ve yürüyüp gitti. Audrey’nin kapı eşiğindeki görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi.

Pijama olarak kullandığı aşırı bol bir tişört, güzel, uyku mahmuru sabah saçları, biçimli kalçaları, güneşten bronzlaşmış ince bacakları, kuru, uyku mahmuru dudakları, boyundaki diş izleri...

Tanrım, üzerinden yayılan seks kokusunu duymuştum.

Ve o kokunun benim de üzerimde olmasını sessiz bir acıyla diliyordum.

Ama benden yayılan kokular sadece kurumuş kan ve bira kokusuydu.

Güzel bir gündü.

Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Sızlanmayı kes, dedim kendi kendime, daha sonra mısırgevreği yerken, ve bil diye söylüyorum, Ed, bugün salı. Bu gece çalışıyorsun.

Sinek asını da karo asını attığım çekmeceye atmıştım. Bir an için o çekmecenin bütün grupların aslarıyla dolu olduğunu hayal ettim. Bir poker oyunundaki gibi açılmış halde. Dört ası istemeyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Bir kâğıt oy-

nunda öyle bir el için dua edersiniz. Ama hayat bir kâğıt oyunu değildi.

Marv'ın yakında gelerek Yıllık Kızak Oyunu'na hazırlanmak için birlikte koşmamızı isteyeceğini biliyordum. Üzerinde düşününce biraz gülebildim; insanların ön bahçelerindeki çimenlere düşmüş çiaylerin üzerinde yalınayak koştuğumuzu hayal ettim. Maç yalınayak yapılacakken ayak kabıyla koşmanın bir anlamı yoktu.

Audrey saat on sularında geldiğinde yıkanıp temizlenmişti. Saçları, gözlerinin önüne düşen birkaç muhteşem bukle dışında atkuyruğu yapılmıştı. Üzerinde kot pantolon, deve derisi rengi çizmeler ve cebine Boş Taksiler amblemi işlenmiş mavi bir gömlek vardı.

“Ed.”

“Audrey.”

Ön verandada oturarak bacaklarımızı kenardan sarkıttık. Gökyüzünde birkaç bulut belirmişti.

“Eh, bu seferki ne diyor?”

Boğazımı temizleyerek sakın bir sesle konuştum. “Evin taşlarında dua et.”

Sessizlik.

“Bir fikrin var mı?” diye sordu sonunda. Bakışlarını üzerime dikmişti. Hissedebiliyordum. Yumuşaklığını algılıyordum.

“Yok.”

“Peki, ya başım? Ve...” Bana endişeli bir tiksintiyle

baktı. “Geri kalanın.” Sonunda söylemişti. “Ed, kesinlikle berbat görünüyorsun.”

“Biliyorum.” Sözlerim ayaklarımın dibine düşerek otlara karıştı.

“İlk kâğıttaki adreslerde ne yaptın ki?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“İstiyorum.”

Anlattım.

“Şey, yaşlı bir kadına kitap okumalıyım, tatlı bir kızın kanlar içinde kalana kadar çıplak ayakla koşmasını sağlamalıyım ve...” Hâlâ sakindim. “Her gece karısına tecavüz eden bir adamı öldürmek zorundaydım.”

Güneş küçük bir bulut kümesinin arkasından çıktı.

“Ciddi misin sen?”

“Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?” Düşmanca bir ses tonuyla konuşmaya çalışmışım ama mümkün değildi. Bunun için fazla yorgundum.

Audrey cevabı yüzümdeki ifadeden anlayacağını bile rek bana bakmaya korkuyordu. “Yaptın mı?”

Onu hayal kırıklığına uğrattığımı ve her şeyi anlattığım için suçluluk duyuyordum. Yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Anlamayı bile deneyemezdi. Asla bilemezdi. Audrey o çocuğun, Angelina’nın boynuna sarılmış kollarını hissedemez, süpermarketteki paramparça anneyi göremezdi. O silahın ne kadar soğuk olduğunu, Milla’nın Jimmy’ye iyi davrandığını duymaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu bilemezdi. Sophie’nin sözlerindeki mahcubiyeti veya sessiz

güzelliğini asla anlayamazdı.

Bir iki saniye ne diyeceğimi bilemedim.

O düşüncelerle boğuşurken.

O insanlarla birlikteyken.

Tekrar dışarı çıktığımda ve kendimi Audrey'nin yanında otururken bulduğumda, sorusunu cevapladım.

"Hayır, Audrey. Onu öldürmedim, ancak..."

"Ancak ne?"

Başımı iki yana salladım. Gözlerimin nemlendiğini hissettim. Gözyaşlarımı orada tuttum.

"Ne, Ed? Ne yaptın?"

Yavaşça konuştum. Yavaşça.

Yavaşça...

"Adamı Katedral'e götürüp başına tabanca dayadım. Tetiği çektim ama onu vurmadım. Güneşe nişan aldım." Olayı bu şekilde tekrar yaşamak hiç hoş değildi. "Kasabadan ayrıldı ve dönmedi. Bir daha döneceğini de sanmıyorum."

"Hak etmiş miydi?"

"Hak etmenin bununla ne ilgisi var? Ben kimim ki böyle bir şeye karar vereceğim, Audrey?"

"Pekâlâ." Nazikçe bana dokundu. "Sakinleş."

"Sakinleşmek mi?" İşte şimdi patlamıştım. "Sakinleşmek mi?! Sen o herifle düzüşürken, Marv anlamsız futbol maçını planlarken, Ritchie kâğıt oynamadığında her ne halt ediyorsa onunla uğraşırken ve kasabanın geri kalanı uyurken ben bu pis işleri yapıyorum."

"Sen seçilmişsin."

“Ah, ne rahatlatıcı!”

“Peki, ya şu yaşlı kadın ve kız? Onlar güzel şeyler değil miydi?”

Yavaşladım. “Şey, evet... ama...”

“Üçüncüsü onların hatrına değer miydi?”

Lanet olsun.

Audrey’den nefret ediyordum.

Onunla aynı fikirdeydim.

“Sadece... keşke benim için daha kolay olsaydı.” Ona bakmamaya dikkat ediyordum. “Keşke bunun için başka biri seçilmiş olsaydı. Becerikli biri. Keşke o soygunu durdurmasaydım. Keşke bütün bunları yaşamak zorunda kalmasaydım.” Her şey dökülmüş süt gibi ağzımdan saçılıyordu. “Ve keşke sen o diğer adamla değil, benimle birlikte olsaydın. Keşke seninkine dokunan benim tenim olsaydı.”

İşte... söylemiştim!

En saf haliyle aptallık diye buna denirdi.

“Ah, Ed.” Audrey başını çevirdi. “Ah, Ed.”

Ayaklarımız sallanıyordu.

Ayaklarımızı ve Audrey’nin bacaklarını saran kötü izliyordum.

Sadece oturuyorduk.

Audrey ve ben.

Ve huzursuzluk.

Aramıza sıkışmış halde.

“Sen benim en iyi arkadaşımın, Ed,” dedi sonunda.

“Biliyorum.”

Bir erkeği bu sözlerle öldürebilirsiniz.

Silaha gerek yok.

Mermiye gerek yok.

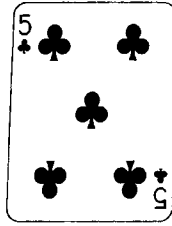
Sadece bu sözler ve bu sözleri söyleyecek bir kız yeterli.

Verandada bir süre daha oturduk. Audrey'nin bacaklarına ve kucağına bakmaya devam ettim. Keşke oraya kıvrılıp uyuyabilseydim. Her şey daha yeni başlıyordu ve ben çoktan tükenmişim.

Bir karar verme zamanıydı.

Kendimi toparlamak zorundaydım.

taksiler, fahişe ve alice

Akşam olmuştu ve taksiyle şehre gidiyordum. Uzaktaki binalar günbatımını gölgeliyordu.

Gece sessizdi; düşünmek için iyi bir zamandı.

Arabama aldığım en ilginç yolcu, ön koltukta oturan fahişe görünüşlü bir kadındı. Vücudu diriymiş. Gösterişliydi. Saçları dalgalı, dudakları güzeldi ama dişleri çirkindi. Sözleri tatlıydı. Bütün cümlelerini bir yakınlık kelimesiyle bitiriyordu.

“Neden yüzün asık, hayatım?”

“Daha önce hiç buradan geçmemiştim, tatlım.”

Basmakalıp tiplerin aksine makyajı zevkli ve hafifti. Sakız çiğnemiyordu. Dize kadar yükselen siyah çizmeler, vücut hatlarını vurgulayan beyaz bir elbise ve koyu renk bir ceket-yelek giymişti.

Gözünü yoldan ayırma, Ed.

“Canım?”

Ona döndüm.

“Nereye gittiğimizi hatırlıyor musun, tatlım?”

Boğazımı temizledim. “Quay Grand?”

“Doğru; saat onda orada olmam gerek, tamam mı, şekerim?”

“Tabii.” Ona dostça bir bakış attım. Böyle müşterileri severdim.

Hedefimize ulaştığımızda taksimetre on bir altmış beş yazıyordu ama kadın bana on beş dolar verdi ve üstünü bıraktı. Pencereden içeri eğildi. “Çok tatlı görünüyorsun.”

Gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Para için mi, iltifat için mi?”

“İkisi de.”

Elini içeri uzattı. “Adım Alice.” Uzattığı eli sıktım. Bırakmadı. “Bana Sheeba derler ama sen Alice diyebilirsin, tamam mı, bir tanem?”

“Peki.”

“Senin adın ne?”

“Ah.” İsteksizce elini bırakarak cevap verdim. Konsoldaki sürücü kimliğimi fark etmemiş olmalıydı. “Ed. Ed Kennedy.”

“Yolculuk için teşekkürler, Ed. Ayrıca çok fazla endişelenme. Keyfine bak, tamam mı, canım?”

“Merak etme.”

Kadının uzaklaşırken dönüp “Sabah gelip beni alırmısın, Ed?” dediğini hayal ettim.

Ama yapmadı.

Gitti.

Alice artık buralarda değildi.

Otelin kapısından girişini izlerken taksimde tek başıma oturuyordum.

Arkamda bir araba korna çaldı ve sürücüsü pencereden uzanıp bağırdı. “Kıpırdasana be, taksi!”

Haklıydı. İşe yaramazdık.

Bütün gece direksiyon sallarken Alice’in Sheeba’ya dönüşmesini hayal ettim. Sydney Limanı’na bakan loş ışıklı otelde sesini duyup kokusunu alabiliyordum.

“Böyle iyi mi, canım?”

“Ah, hayatım...”

“Evet, sevgilim, aynen öyle, tam orası, devam et, tatlım.”

Kendimi onun altında görüyordum.

Benimle seviştiğini.

Onu hissediyordum.

Onu tanıyordum.

Ağızındaki şampanya tadı.

Çıplak teninin teması.

Yere atılmış beyaz elbise.

Yanımızda duran yelek.

Kapının yanında unutulmuş çizmeler.

Kendimi içinde hissediyordum.

“Ah,” diye inliyordu, “Ed, ah, Ed.” Bacaklarının arasındayken kayboluyordum. “Ah, Ed...”

“Kırmızı!” diye bağırdı arka koltukta oturan adam.

Frene sertçe asıldım.

“Tanrım, ahbap!”

“Pardon.”

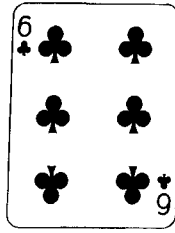
Derin bir nefes aldım.

Bir süreliğine sinek asını ve Audrey’yi unutmak iyi ol-
muştu ama şimdi gerçeğe dönmüştüm. Adamın sesi ikisinin
de anısını taşıyordu.

“Yeşil yandı, dostum.”

“Teşekkürler.”

Bas gaza.

taşlar

Eve dönmüştüm.

Güneş ufuk çizgisinde belirirken kasabaya girdim. Bütün yollar boştu. Boş Taksiler otoparkına girdim.

Her zamanki gibi kulübeme yürüyerek döndüm.

Kapıcı beni gördüğüne memnun olmuştu.

Birlikte kahvelerimizi içtik, çekmecedен kâğıdı çıkardım. Yeni görüntüler yakalamaya çalışarak kâğıdı izledim; onu hazırlıksız yakalayarak sırlarını açıklamasını sağlamaya çalışıyordum.

Mesai bir şekilde geçti, şimdi kendimi hazır hissediyordum. Acınası, sızlanan, bahaneler üreten ağzımı yüzümden atmak ve işe koyulmak istiyordum. Oturma odasının aydınlanan ışığında kendimi köşeye sıkıştırmıştım. *Artık sızlanmayı, suçlamayı kes, Ed,* diye düşündüm. *Ve al şunu.* Ön verandaya çıkarak kendi sınırlı açımдан dünyaya baktım. O dünyaya meydan okumak istiyor ve hayatımda ilk kez bunu yapabile-

ceğimi hissediyordum. Pekâlâ, üzerinde durduğum köhne bir verandaydı, izbe bir kulübede oturuyordum; dünyanın aynı olmadığını söylemek bana düşer miydi? Ama Tanrı biliyor ki dünya çoğumuza meydan okuyordu zaten. Kapıcı yanımda, hazır olda oturuyordu; en azından, yapabildiği kadarıyla. Hatta güvenilir ve itaatkâr bile görünüyordu. Zamanı geldi, dedim, ona bakarak.

Kaç kişi böyle bir fırsat yakalayabilirdi ki?

Ve o azınlık arasında kaç tane gerçekten bu fırsatı değerlendirebilirdi?

Yere çömelerek elimi Kapıcı'nın omzuna koydum –ya da bir köpekte omza en yakın olan yere– ve evin taşlarını bulmak için yola çıktık.

Caddenin ortasına geldiğimizde durduk.

Durduk, çünkü bir sorunumuz vardı.

Nereye bakacağımızı bilmiyorduk.

Haftanın kalanı kâğıt oyunları, iş ve Kapıcı'yla gezmekle hızla geçti. Perşembe gecesi mahalle sahasında Marv' la futbol oynadım ve sonrasında onun evinde sarhoş olmasını izledim.

“Büyük oyuna bir ay kadar kaldı,” dedi. Babasının birasını yudumladı. Asla kendine bira almazdı. Asla.

Marv hâlâ ailesiyle oturuyordu. Evin güzel olduğunu itiraf etmeliydim. Ahşap zemin, temiz pencereler. Hepsisi elbette annesinin ve Marisa'nın işiydi. Marv, tembel ağabeyi ve ba-

baları parmaklarını bile oynatmazdı. Marv eve küçük bir katkıda bulunuyor ve parasının geri kalanını bankaya yatırıyor. Bazen ne için para biriktirdiğini merak ediyordum. Son kez sorduğumda otuz bin doları olduğunu söylemişti.

“Hangi pozisyonu istiyorsun, Ed? Oyunda yani.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Ben ortayı istiyorum,” dedi. “Ama muhtemelen yine kanatta olacağım. Sen zayıf ve uzun olmaya rağmen ikinci sırada olacaksın.”

“Çok teşekkürler.”

“Doğru, değil mi?”

Verecek cevabım yoktu.

“Ama istediğinde gerçekten oynayabiliyorsun,” diye devam etti.

Bu noktada Marv’a kendisinin de iyi bir oyuncu olduğunu söylemem gerekirdi ama söylemedim. Çenemi tuttum.

“Ed?”

Cevap vermedim.

Yine sinek asını ve evin taşlarının neresi olabileceğini düşünüyordum.

“Ed?” Bana vurdu. “Orada mısın?”

Bir an için Marv’a evin taşlarını duyup duymadığını sormayı düşündüm ama bir şey beni durdurdu. Anlamazdı ve eğer elçi olacaksam, bunu tek başıma yapmam gerektiğini artık biliyordum.

“İyiyim, Marv,” dedim. “Sadece düşünüyordum.”

“Bu seni öldürür,” diye uyardı. “Hiçbir şey düşünmez-

sen daha iyi olursun.”

Bir açıdan öyle olmasını dilerdim. Gerçekten önemi olan hiçbir şeyle ilgili asla endişelenmemeyi. İnsan mutlu olurdu; dostumuz Ritchie gibi acıklı bir şekilde olsa bile. Hiçbir şey sizi etkilemezdi; siz de hiçbir şeyi.

“Endişelenme, Marv,” dedim. “İyiyim ben.”

Bu gece Marv’ın çenesi düşmüştü. “Görüştüğüm şu kızı hatırlıyor musun?”

“Suzanne mı?”

Kızın tam adını uzata uzata söyledi. “Suzanne Boyd.” Omuz silkti. “Taşındığı ve bana bu konudan asla söz etmediği zamanı hatırlıyorum. Üç yıl oldu... Neredeyse aklımı kaçırana kadar bunu düşündüm.” Şimdi daha önceki düşüncelerini tekrarlıyordu. “Ritchie gibi biri umursamazdı bile. Arkasından kaltak der, bir bira içer ve oyun oynardı.” Marv hüzünlü bir tavırla gülümseyerek başını eğdi. “Hepsi bitti.”

Onunla konuşmak istiyordum.

Ona o kızla ilgili şeyler sormak istiyordum; onu sevip sevmediğini, hâlâ özleyip özlemediğini.

Ama çıtım çıkmadı. Kendimize karşımızdakiyle gerçekten tanışmak için ne kadar izin veriyoruz?

Sonunda ben bölene kadar uzun bir sessizlik oldu. Bu bana birinin ekmeği bölerek paylaşmasını çağırıyordu. Benim durumumda, arkadaşşıma bir soru veriyordum.

“Marv?” diye sordum.

“Ne?” Aniden gözleri beni deler gibi baktı.

“Şu anda bir yerde olman gerekseydi ama oraya nasıl

gideceğini bilmeseydin nasıl hissederdin?”

Soruyu düşündü. Bir an için kızı unutmuş gibiydi. “Yıllık Kızak Oyunu’nu kaçırarak gibi mi?”

Ona bu kadarı için izin verebilirdim. “Evet.”

“Şey...” Kaba eliyle yüzündeki sarı kirli sakalı sıvazlayarak dikkatlice düşündü. Oyun onun için bu kadar önemliydi. “Uzakta olduğum için değiştiremeyeceğimi bilerek orada olan şeyleri hayal edip dururdum.”

“Moral bozucu mu olurdu?” diye sordum.

“Kesinlikle.”

Haritalara baktım. Babamın bazı eski kitaplarından yerel tarihi okudum. Ama hiçbir şey evin taşlarının neresi olabileceği konusunda bir fikir vermiyordu. Günler geceler geçiyordu. Zamanın kulübemin kirislerini aşındırdığını hissediyordum. Her geçen dakika, uyum sağlamam veya katkıda bulunmam –ya da durdurmam– gereken bir şeyler olabileceğini bana daha çok hissettiriyordu.

Kâğıt oynuyorduk.

Birkaç kez Edgar Caddesi’ne gitmiştim ve hiçbir şeyin değişmediğini görmüştüm. Adam dönmemişti. Bir daha döneneğini de sanmıyordum.

Anne kız gayet mutlu görünüyorlardı. Onları kendi hallerine bıraktım.

Bir gece Milla’nın evine giderek ona kitap okudum.

Beni gördüğüne çok sevindi; ben de tekrar Jimmy olmaktan hoşlandığımı itiraf etmeliyim. Onunla birlikte çay

içtim ve çıkarken yanağından öptüm.

Cumartesi günü gidip Sophie'nin koşusunu izledim. Hâlâ ikinci geliyordu ama sözüne sadık kalarak yalınayak koşuyordu. Beni görünce başıyla selam verdi. Bunu koşarken yaptığı için hiçbir şey söyleyemedi. İkinci düzlük boyunca uzanan çitlerin arkasında duruyordum. Tam o anda birbirimizi görüp tanımiştık, bu yeterliydi.

"Seni özledim, Ed," dediğini hatırladım o gün öğleden sonra parktayken. Sesi yine kulaklarımda cınladı. Yanımdan koşarak geçerken bile, sessiz bir şekilde *Geldiğine sevindim*, dediğini duyabiliyordum.

Ben de sevinmiştim ama yarış biter bitmez oradan ayrıldım.

O gece çalışırken bir şey oldu.

Evin taşlarını buldum.

Daha doğrusu...

Onlar beni buldu.

Şehirde çalışırken Alice'i görebilmek için gözümü dört açıyordum; özellikle de Quay veya Cross yakınlarındayken. Ama ortalıkta görünmüyordu ve bu biraz sinir bozucuydu. Tekrar arabama aldığım kişiler, her zaman daha kestirme bir yol bilen yaşlı adamlar veya sürekli saatlerine bakan ya da telefonla konuşan genç işadamlarıydı.

Geç olmuştu. Sabahın dördüydü. Eve dönerken genç bir adamı arabama almıştım. Bana el sallarken onu baştan aşağı süzdüm. Gayet akli başında görünüyordu; en azından, kusa-

cak birine benzemiyordu. O anda ihtiyacım olan en son şey, tam vardiyamın bitişine yakın bir saatte birinin arabama kusmasıydı. Böyle bir şey, birkaç saniye içinde gecemi mahvedebilirdi.

Adama yaklaştım ve bindi.

“Nereye?” diye sordum.

“Sadece sür.” Konuşurken bir an sesi tehditkâr çıkmıştı. “Beni eve götür.”

Gerildim ama yine de sormak zorundaydım. “Evin neresi ki?”

Dönüp bana öfkeli gözlerle baktı. “Senin oturduğun yer.” Gözleri bir kedininki gibi tuhaf sarı renkteydi. Kısa siyah saçları vardı. Simsiyah giyinmişti. İki kelime daha söyledi. “Sür, Ed.”

Doğal olarak söylediğini yaptım.

Adımı biliyordu ve beni sinek asının gitmemi istediği yere götürdüğünü biliyordum.

Bir süre sessizce oturarak yanımdan kayıp giden ışıkları izledik. Önde oturuyordu ve ona bakmaya çalıştığım her seferinde girişimim sonuçsuz kalıyordu. Gözlerini sürekli üzerimde hissediyordum. Bana saldırmaya hazır görünüyorlardı.

Sohbet etmeye çalıştım.

“Eee,” dedim, bir işe yaramayacağını bilerek.

“Eee ne?”

Başka bir şey denedim. Bir kumar. “Daryl ile Keith’i tanıyor musun?” diye sordum.

“Kimi?”

Beni küçümsemesi çok sinir bozucuydu ama yine de mücadele ettim. “Biliyorsun... Daryl ve...”

“Bak, dostum, seni ilk seferinde de duydum.” Sesi daha da sertleşti. “O tür isimlerden bir daha söz edersen yemin ederim eve ulaşamazsın.”

Kendime sormadan edemedim: *Neden beni ziyaret eden insanların hepsi şiddet eğilimli, kavgacı veya her ikisi birden oluyordu?* Ne kadar çaba harcasam da, sonunda kendimi kulübemde veya taksimde böyle insanlarla birlikte buluyor gibiydim.

Sizin de tahmin edeceğiniz nedenlerle, şehre yaklaşıp-ken tek kelime daha söyleyemedim. Sadece arabayı sürmeye ve başarısız olsam da, ona birkaç kaçamak bakış daha atmaya devam ettim.

“Alt uca in,” dedi, anacaddeye ulaştığımızda.

“Nehrin yakınına mı?”

“Ukalalık etme. Sadece sür.”

Evimin önünden geçtik.

Audrey’nin evinin önünden geçtik.

Nehre yaklaştık.

“Burası.”

Kenara çektim.

“Tamam, teşekkürler.”

“Yirmi yedi elli.”

“Ne?”

Ağzımı açmak cesaret gerektiriyordu. Adam beni öl-

dürmek istermiş gibi bakıyordu. "Yirmi yedi dolar, elli sent dedim."

"Para falan vermiyorum."

Ona inandım.

İnandım, çünkü bana bakarken sarı gözleri iri iri açılmıştı. Bu adam para vermeyecekti. Tartışmak anlamsızdı. Yine de denedim.

"Nedenmiş?" diye sordum.

"Param yok ki."

"O zaman ceketini alacağım."

Bana doğru eğilirken ilk kez biraz dostça göründü. "Haklılarım; inatçı piçin tekisin, değil mi?"

"Bunu kim söyledi?"

Ama cevap vermedi.

Gözleri deli gibi açıldı, arabanın kapısını açtı ve dışarı fırladı.

Duraksadım.

Kendimi kapana kısılmış hissederek taksiden fırlayarak peşinden koştum. Nehre doğru.

Islak çimenler ve sözler.

"Gel buraya!"

Tuhaf düşünceler.

Gel buraya mı, Ed? "Gel buraya" çok sıradan. Böyle bir durumda her taksi şoförü böyle bağırır. Yeni şeyler bulman gerek. Sonuna "serseri" kelimesini eklememen çok ilginç...

Bacaklarım gerildi.

Hava ağzımdan geçiyor, ama ciğerime gitmiyor gibiydi.
Koşmaya devam ettim.

Koşarken bunu daha önce de hissettiğimi fark ettim; midemdeki bu bulantıyı.

O zamanlar çocuktum ve kardeşim Tommy'yi kovalıyordum; şehirde daha iyi fırsatlar yakalayan ve sehpa konusunda benden daha zevkli olan Tommy'yi. Elbette o zaman benden daha hızlıydı. Daha iyiydi. Her zaman öyleydi ve bu utanç vericiydi. Benden daha hızlı, daha güçlü, daha akıllı ve daha iyi bir küçük kardeşimin olması sinir bozucuydu. Her şeyde. Ama öyleydi. Bu kadar basitti.

Nehirde balık tutar, oraya önce kimin ulaşacağını görmek için yarışırdık. Bir kez bile kazanamamıştım. Elbette kendime sürekli gerçekten denediğim takdirde kazanabileceğimi söylüyordum.

Bir defasında elimden geleni yaptım.

Ve yine yenildim.

Tommy o gün ayrıca bir şey bulmuştu ve beni en az beş metre farkla yenmişti.

On bir yaşındaydım.

O ise on yaşındaydı.

Yaklaşık on yıl sonra şimdi yine burada daha hızlı, daha güçlü ve daha iyi birini kovalıyordum.

Yaklaşık bir kilometre sonra nefesim kesildi.

Arkasına baktı.

Bacaklarım artık beni taşımıyordu.

Durdum.

Bitmişti.

Yaklaşık yirmi metre ilerideydi, dudaklarından bir kahkaha yayıldı.

“Kötü şans, Ed,” dedi ve yine arkasını dönerek uzaklaştı.

Bacaklarının karanlıkta gözden kayboluşunu izlerken orada öylece durmuş, anılara boğulmuştum.

Karanlık bir rüzgâr ağaçların arasından süzülüyordu.

Gökyüzü kasvetliydi. Simsiyah ve lacivert...

Kalp atışlarım kulaklarımda zonkluyordu. Önce teza-hürat yapan bir kalabalık gibiydi, sonra sakinleşerek dizginsiz bir alaycılıkla tebrik eden tek bir kişinin alkışına dönüştü.

Şak. Şak.

Şak.

Aferin, Ed.

Çok güzel vazgeçtin.

Uzun çimenlerin arasında durdum, nehri ilk kez duydum. Su içiyor gibiydi. Nehre doğru baktığımda yüzeyinden yansıyan yıldızları gördüm. Fırçayla boyanmış gibiydiler.

Taksim, diye düşündüm. *Kapıları açık*. Anahtarlar da üzerindeydi, ki bu, kaçan birini takip eden bir taksi şoförünün yapabileceği en büyük hataydı. Bir numaralı suç. Anahtarları her zaman yanına alman gerekirdi. Her zaman kilitlemeliydin. Ama ben bunların hiçbirini yapmamıştım.

Zihnimde taksimi gördüm.

Yolun ortasında, bomboş.

İki kapı da açık.

“Dönmem gerek,” diye fısıldadım ama yapamadım.

Şafağın ilk ışıkları belirene ve kardeşimle beni koşarken görene kadar hareketsiz kaldım.

Geride kalıyordum.

Nehir kıyısında birlikte balık tutuyorduk ve sonra nehrin yukarısına gidiyor, evlerin bittiği noktayı geçiyorduk. Yukarılara tırmanmak zorunda kalıyor ve orada kayalardan balık tutuyorduk.

Kayalardan.

Pürüzsüz kayalardan.

Daha çok...

Önce yavaş yürümeye başladım. Sonra adımlarımı hızlandırdım. Nehrin yukarısına doğru yürüdüm.

Kardeşimle beni takip ederek tırmandım.

Ellerim ve ayaklarım beni ileri iterken su aşağı akıyordu. Dünya aydınlanıyor, biçimleri belirginleşiyor ve renkleniyordu. Etrafımda biri dünyayı boyuyor gibiydi.

Ayaklarım kaşınıyordu.

Soğuktan sığağa geçtikleri için.

Görüyordum.

Bizi görüyordum.

İşte, dedim, kendi kendime. *Kayalar: Dev taşlar.* Tanım, bizi orada oltalarımızı aşağı atmış beklerken ve bazen gülerken görüyordum. Buraya geldiğimizi kimseye söylemeyeceğimize yemin etmiştik.

Neredeyse ulaşmıştım.
Uzakta taksinin kapıları hâlâ açıktı.
Güneş yükseliyordu; mukavva gökyüzüne çizilmiş, tu-
runcu bir küre gibiydi.
Zirveye ulaşarak diz çöktüm.
Ellerim soğuk taşa değdi.
Nefes aldım.
Mutluydum.
Nehri duyduğumda başımı kaldırdım ve evin taşlarının
arasında diz çökmüş olduğumu anladım.

Kayaya kazınmış üç isim vardı.
Onları bir an sonra başımı kaldırdığımda görerek yak-
laştım.
İsimleri okudum:

THOMAS O'REILLY
ANGIE CARUSSO
GAVIN ROSE

Bir süre nehir kulaklarımdan aktı, koltukaltılarımda ter
birikti. Sol tarafımda, aşağıda, göğüs kafesimi geçerek panto-
lonumun beline doğru yayıldı.

Yanımda olmadığını bilmeme rağmen kalem kâğıt ara-
dım; pek olası olmasa da, mucize eseri aniden doğru çıkmastı-
nı umduğunuz yanlış bir cevap verir gibi.

Ama doğrulandı. Kalem kâğıt yoktu. Bu yüzden isimleri

zihnime kurşunkalemle yazıp tükenmezle üzerlerinden geç-
tim. Sonra da bastırarak kazıdım.

Thomas O'Reilly.

Angie Carusso.

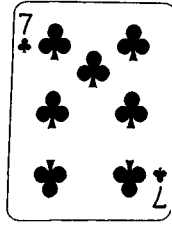
Gavin Rose.

İsimlerin hiçbiri tanıdık gelmiyordu, bunun iyi olduğuna
karar verdim. Gönderildiğim kişileri tanısam sanırım isim
daha da zor olurdu.

Son bir bakış attıktan sonra dötüp uzaklaşırken, unut-
mamak için isimleri tekrarladım.

Taksime dönmem yaklaşık kırk beş dakikamı aldı.

Oraya ulaştığımda kapılar kapalıydı ama kilitlenmemişti
ve anahtarlar kontaga takılı değildi. Direksiyona geçtim, gü-
neşliği indirdiğimde anahtarlar kucağıma düştü.

peder

“O'Reilly, O'Reilly...”

Yerel telefon defterini tarıyordum. Gün ortasıydı. Uyu-
yup uyanmıştım.

İki tane T. O'Reilly vardı. Biri şehrin zengin bölgesinde,
diğeri varoşlarda oturuyordu.

Bu olmalı, diye düşündüm. Varoştaki.

Biliyordum.

Emin olmak için önce zengin semtteki adrese gittim.
Büyük bir araba yolu olan, çimento sıvalı güzel bir evdi. Ka-
pıyı vurdum.

“Evet?”

Kapıyı uzun boylu bir adam açtı ve tel kapıdan bana
baktı. Şort pantolon, gömlek ve terlik giymişti.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim” dedim. “Fakat...”

“Bir şey mi satıyorsun?”

“Hayır.”

“Yehova Şahidi misin?”

“Yoo.”

Afalladı. “Hımm, o zaman girebilirsin.” Ses tonu hemen değişmişti, gözleri ilk kez dostça bakıyordu. Bu değişiklik teklifini düşünmeme neden oldu ama girmemeye karar verdim.

Tel kapının iki tarafında duruyorduk. Bunu düzgün şekilde nasıl yapacağımı bilemiyordum, en iyisinin açıksözlü davranmak olacağına karar verdim. “Bayım, siz Thomas O'Reilly misiniz?”

Bana yaklaşıp cevap vermeden önce bir an düşündü.

“Hayır, evlat, adım Tony. Thomas benim ağabeyim. Henry Caddesi diye bir çöplükte oturuyor.”

“Peki, rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedim ve gitmek için döndüm. “Teşekkürler.”

“Hey!” Kapıyı açarak peşimden geldi. “Ağabeyimden istediğin nedir?”

Duraksadım. “Henüz bilmiyorum.”

“Oraya gideceksen,” dedi, “onu gördüğünde bana bir iyilik yapar mısın?”

Omuz silktim. “Sorun değil.”

“Ona hırsın beni henüz yok etmediğini söyler misin?”

Cümlesi taştan bir top gibi aramıza düşmüştü.

“Tabii. Sorun değil.”

Tam bahçe kapısından çıkmak üzereyken, Tony O'Reilly'nin son kez seslendiğini duydum. Dönüp baktım.

“Sanırım seni uyarmalıyım.” Bana yaklaştı. “Ağabeyim

bir rahiptir.”

Ben bunu düşünürken ikimiz de bir süre hiç kıpırdamadan durduk. “Teşekkürler,” dedim ve araba yolundan çıktım.

Uzaklaşırken düşünüyordum. *Yine de karısını döven bir tecavüzciiden daha iyi.*

“Sana kaç kez söylememi istiyorsun?”

“Emin misin yani?”

“Ben değilim, Ed. Olsaydım sana söylerdim.”

Bu konuşmayı telefonda kardeşim Tommy’yle yapıyordum. Nehre ve evin taşlarına götürüldükten sonra Tommy kafama takılmıştı. Bildiğim kadarıyla, benden başka oraya gittiğimizi bilen tek kişi Tommy’ydi, çünkü kimseye söylememeye söz vermiştik. Nehrin o kadar yukarısının her zaman için iyi bir saklanma yeri olacağını düşünmüştük. Ancak, belki de biri biliyordu ama aldırmamayı tercih etmişti. İkimiz de yüzebiliyorduk.

Daha önce ona kâğıtlardan söz etmiştim. “Bu tür şeyler nasıl oluyor da hep senin başına geliyor, Ed?” diye sormuştu. “Ne zaman ortalıkta tuhaf bir şeyler dönse, daima seninle ilgili oluyor. Tuhaflıkları kendine çeken bir mıknaatıs gibisin.”

Gülmüştük.

Sonrasında bunu düşünmüştüm.

Taksi şoförü. Yerel serseri. Sıradanlığın mihenk taşı. Cinsel cüce. Gülünç kâğıt oyuncusu. Ve şimdi de tuhaflık mıknaatısı eklenmişti.

İtiraf etmeliydim.

Kötü bir listeye benzemiyordu.

“Her neyse, nasılsın bakalım, Tommy?”

“İyi, ya sen?”

“Fena değilim.”

Sohbet bitmişti.

Demek Tommy değildi.

Son zamanlarda kâğıt oyunundan biraz uzak kaldığımızdan, Marv büyük bir gece düzenledi. Oyun yeri Ritchie'nin eviydi. Ailesi tatile çıkmıştı.

Ritchie'nin evine gitmeden önce Henry Caddesi'ne yöneldim ve Thomas O'Reilly'yi aradım. Oraya yürürken midem kıpır kıpırdı ve ellerim ceplerimi karıştırıp duruyordu. Cadde berbat bir yerdi ve her zaman bu özelliğiyle ünlü olmuştu. Kırık çatı kiremitleri, kırık pencereler ve kırık insanlarla doluydu. Babamın evi bile bunların yanında iyi kalırdı. Bunu uzaktan bakarak bile söyleyebiliyordum.

Çatı oluklu, kızıl ve paslıydı.

Duvarlar kirli beyaz çimentodandı.

Boyaları kabarıp dökülmüştü.

Birçok yeri kırılmış olan çitler ayakta kalma savaşı veriyordu.

Ve ısırap çeken bir bahçe kapısı vardı.

Tam oraya ulaşmak üzereyken, ulaşmanın mümkün olmadığını fark ettim.

İriyari üç adam bir ara sokaktan çıkarak benden bir şey-

ler istedi. Tehdit etmiyorlardı ama sadece varlıkları bile bana kendimi yalnız ve âciz hissettirmişti.

“Hey, dostum, kırk sentin var mı?” diye sordu biri.

“Ya da sigaran?” diye sordu diğeri.

“O cekete gerçekten ihtiyacın var mı?”

“Haydi, dostum, bir tane sigara sadece. Sigara içtiğini biliyorum. Bana bir tane vermek seni öldürmez.”

Bir an donup kaldım, döndüm ve uzaklaşmaya başladım.

Son derece hızlı adımlarla.

Ritchie’nin evine ulaştığımda, diğerleri kâğıtları dağıtıp sohbet ederken ben olanları tekrar tekrar düşünüyordum.

“Eee, seninkiler nereye gitti, Ritchie?” diye sordu Audrey.

Ritchie soruyu düşünürken uzun bir sessizlik oldu. “Hiçbir fikrim yok.”

“Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Söylediler ama unuttum.”

Audrey başını iki yana salladı, Marv puro dumanının arasından güldü.

Ben tekrar Henry Caddesi’ni düşündüm.

Bu gece değişiklik oldu ve kazandım.

Birkaç el kaybettim ama her nasılsa çoğunu ben kazandım.

Marv yaklaşan Kızak Oyunu’yla ilgili heyecanla konu-

şuyordu. “Duydunuz mu?” diye sordu bana ve Ritchie’ye. “Şahinler bu yıl yeni birini almış. Millet yüz ellilik olduğunu söylüyor.”

“Yüz elli ne?” diye sordu Ritchie. “Kilo mu?”

Marv ve benim gibi Ritchie de son birkaç yıldır kanatta oynuyordu ama oyuna karşı ilgisi benimkinden bile daha azdı. Bir fikir edinmeniz için, genellikle oyunun yavaş kısımlarında seyircilerle birlikte bir iki bira içtiğini söylemem yeterli olur sanırım.

“Aynen öyle, Ritchie,” dedi Marv. Bu ciddi bir konuydu. “Yüz ellilik.”

“Sen oynuyor musun, Ed?”

Soru Audrey’den gelmişti. Oynayacağımı biliyordu, sadece benimle barışmak için soruyordu. Evinin önündeki “sadece Ed” olayından beri bana ne diyeceğini bir türlü bilememişti. Masanın karşı tarafından ona bakarak hafifçe gülümsedim. Bunun herhangi bir sorun olmadığı anlamına geldiğini biliyordu.

“Evet,” dedim. “Orada olacağım.”

O da, “güzel” diyen bir şekilde gülümsedi. Aramızın iyi olması güzeldi. Yıllık Kızak Oyunu aslında Audrey’nin umurunda bile değildi. Futboldan nefret ederdi.

Kâğıt oyunu bittiğinde evime geldi ve mutfakta içki içtik.

“Yeni adamla hâlâ iyi gidiyor mu?” diye sordum. Kırmış ekmek kırıntılarını lavaboya boşaltıyordum. Cevabını duymak için döndüğümde yerde kurumuş kan gördüm. Ba-

şımdan köpek tüylerinin arasına süzülen kandı. Kalıntılan her yerdeydi.

“Fena değil,” diye cevap verdi.

Geçen sabah o şekilde kapısını çaldığım için üzgün olduğumu söylemek istedim ama söylememeye karar verdim. Artık aramız iyiydi ve değiştiremeyeceğim bir şeyi tekrar hatırlatmam bir anlamı yoktu. Birkaç kez bunu yapmaya niyetlendim ama sonra vazgeçtim. Böylesi daha iyiydi.

Ekmek kızartma makinesini her zamanki yerine bırakırken üzerinde kendi yansımamı gördüm; o bile biraz kirliydi. Gözlerim kararsız bakıyordu. Tam o anda hayatımın sefil doğasını görüyordum. Sahip olamadığım kız. Teslim edemediğim mesajlar... Ama sonra gözlerin kararlı hale geldiğini gördüm. Gelecekte kendimi Henry Caddesi’nde bir kez daha Peder Thomas O’Reilly’yi görmeye giderken görüyordum. Üzerimde kirli ve eski ceketim, parasız ve sigarasız halde. Ama bir daha ki sefere pederin kapısına ulaşacaktım.

Mecburum, diye düşündüm ve Audrey’ye döndüm.

“Nereye gitmem gerektiğini biliyorum,” dedim.

Ona verdiğim greyfurt suyunu yudumlarken sordu. “Eh, neresi peki?”

“Üç kişi daha.”

Dev kayaya kazınmış isimler zihnimde belirdi ama Audrey’ye söylemedim. Dediğim gibi, bir anlamı olmazdı.

Meraktan ölüyordu.

Bunu görebiliyordum.

Ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Audrey’yle ilgili

şunu itiraf etmeliyim ki asla zorlamazdı. Çok fazla zorlarsa ona hiçbir şey söylemeyeceğimi biliyordu.

Ona söyleyeceğim tek şey, isimleri bulduğum yerd.

“Biri benden kaçıyordu ve oraya gitti...”

Audrey’nin yaptığı tek şey başını iki yana sallamak oldu. “Bu kişi her kimse pek çok sorun yaratacağı belli.”

“Aynı zamanda beni inanılmayacak kadar iyi tanıyor gibi; neredeyse kendimi tanıdığım kadar iyi.”

“Evet, ancak,” diye başladı Audrey. “Seni kim gerçekten iyi tanıyor ki Ed?”

Ne diyebilirdim ki?

“Hiç kimse,” dedim.

Ben bile mi? dedi Kapıcı, içeri girerken.

Ona bakarak cevap verdim.

Bak, ahbap, birlikte birkaç fincan kahve içmiş olmamız beni tanıdığın anlamına gelmez.

Bazen ben bile kendimi tanıdığımı sanmıyordum.

Yansımam yine gözlerimin içine baktı.

Ama ne yapman gerektiğini biliyorsun, dedi.

Onunla hemfikirdim.

Ertesi gece işten sonra Henry Caddesi’ne gidip ön kapıya ulaştım. Peder O’Reilly’nin evinin berbat kelimesine yeni bir anlam kazandırdığını itiraf etmeliydim.

Kendimi tanıttım, daha fazlasını söylememe gerek kalmadan peder beni içeri davet etti.

Koridora girdiğimde düşünmeden konuştum.

“Tanrım, arada bir burayı temizlemek sizi öldürmez, değil mi?”

Bunu ben mi söyledim?

Ama endişelenmeme gerek yoktu, çünkü peder hemen karşılık verdi.

“Eh, peki ya sana ne demeli? O ceketi en son ne zaman yıkadın?”

“İyiymi,” dedim, hızlı cevabına minnettar kalarak.

Kırklı yaşlarının ortalarında, saçları seyreilmeye başlamış bir adamdı. Kardeşi kadar uzun boylu değildi ama yeşil gözleri ve oldukça büyük kulakları vardı. Bir cüppe giymişti. Neden kilisede değil de burada kaldığını merak ettim. İnsanlar yardıma veya tavsiyeye ihtiyaç duyduklarında gidebilsinler diye rahiplerin kiliselerinde kaldıklarını sanırdım.

Beni mutfağa götürdü, masaya oturduk.

“Çay mı, kahve mi?” Bunu söyleyiş tarzına bakılırsa, bir şey içip içmemek konusunda söz hakkım yoktu. Sadece ne olduğunu seçebilirdim.

“Kahve,” diye cevap verdim.

“Süt, şeker?”

“Evet, lütfen.”

“Kaç tane şeker?”

Bu konuda biraz utanıyordum. “Dört.”

“Dört tane şeker mi? Nesin sen, David Helfgott mı?”

“O da kim?”

“Biliyorsun; şu piyanist, yarı deli.” Bilmemem onu çok

şaşırtmıştı. "Günde bir düzine kahve içer, her birine on kaşık şeker atarmış."

"İyi miydi peki?"

"Şey, evet." Su ısıtıcısını açtı. "Deliydi ama çok iyiydi." Cam gibi gözlerinde şimdi nezaket vardı. Hem de derin bir nezaket. "Sen de deli ama iyi misin, Ed Kennedy?"

"Bilmiyorum," deyince güldü.

Kahve hazır olduğunda, peder kahveyi getirip yanına oturdu. İlk yudumunu almadan önce sordu. "Dışarıda sende para ve sigara koparmaya çalıştılar mı?" Başıyla caddeyi işaret etti.

"Evet. Biri ceketimi de istedi."

"Gerçekten mi?" Başını iki yana salladı. "Nedenini Tanrı bilir. Anlaşılan hiç zevki yokmuş." Kahvesini içti.

Ceketin kollarına baktım. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Hayır." Şimdi dostça konuşuyordu. "Sadece kafa buluyorum, evlat."

Ceketimin kollarını ve fermuara yakın kumaşı tekrar inceledim. Siyah süet neredeyse iyice aşınmıştı.

Aramızda huzursuz bir sessizlik oldu. Bu bana konuya girme zamanının geldiğini işaret ediyordu. Sanırım peder de bunu hissetmişti, çünkü yüzünde merak ve sabır ifadesi vardı.

Tam konuşmaya başlayacakken komşu evlerden birinde bir kavga koptu.

Bir tabak parçalandı.

Çığlıklar ve bağırışlar duyuldu.

Kavga şiddetlendi, kapılar sertçe kapandı.

Peder endişemi fark etmişti. "Bir saniye bekle, Ed." Pencereye yaklaşarak iyice açıp dışarı bağırdı. "Bana bir iyilik yapıp sakinleşir misiniz?" Israr etti. "Hey, Clem!"

Pencereden bir mırıltı duydum, sonra ses yaklaşarak netleşti. "Evet, Peder?"

"Orada neler oluyor öyle?"

Ses cevap verdi. "Yine sinirlerimi zıplattı, Peder!"

"Eh, bu kadarını ben de anladım, Clem. Ama ya..."

Başka bir ses duyuldu. Bir kadın sesi. "Yine bara gitti, Peder. İçki içip kumar oynuyordu!"

Pederin sesinde saygı vardı. Onurlu, yüce ve kararlı bir ses tonu. "Bu doğru mu, Clem?"

"Şey, evet, ama..."

"Aması yok, Clem. Bu gece evde kalacaksın, tamam mı? El ele oturup televizyon izleyeceksiniz."

Birinci ses: "Peki, Peder."

İkinci ses: "Teşekkürler, Peder."

Peder O'Reilly başını iki yana sallayarak geri döndü. "Parkinson çiftiyle tanış," dedi. "Kesinlikle işe yaramazlar." Yorumu beni çok şaşırtmıştı. Daha önce bir pederin böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Aslında, daha önce hiçbir pederle konuşmamıştım ama böyle konuşmadıklarından eminim.

"Bu sık oluyor mu?" diye sordum.

"Haftada birkaç kez. En azından."

"Bununla nasıl yaşayabiliyorsunuz?"

Kollarını uzatarak cüppesini işaret etti. "Bunun için buradayım zaten."

Pederle bir süre konuştuk.

Ona taksi şoförlüğümden bahsettim.

O bana pederliği anlattı.

Kilisesi kasabanın kıyısındaki eski olandı, neden orada kalmak istemediğini şimdi anlamıştım. Kilise herhangi birine yardım edebilmesi için fazla uzaktı ve dolayısıyla burası onun için en ideal yerdı. Burası her yerdeydi; her büyüklükte ve açıda. Pederin olması gereken yer burasıydı. Toz toplayan bir kilise değil.

Konuşma tarzı beni şaşırtıyordu ama kiliseyi bana açıkladığında bu da doğrulandı. Kilisesi bir mağaza ya da restoran olsa, yıllar önce kapanacağını söyledi.

"Son zamanlarda işler kesattı, ha?" dedim.

"Doğrusunu ister misin?" Gözleri beni delercesine baktı. "Çok baktandı."

"Böyle konuşmanıza gerçekten izin var mı?" diye sordum, kendimi tutamayarak. "Yani sonuçta kutsal birisiniz?"

"Ne? Peder olduğum için mi?" Kahvesinin kalanını bitirdi. "Tabii. Tanrı neyin önemli olduğunu bilir."

Bu noktada Tanrı'nın hepimizi bildiğinden bahsetmemesi ve o vaaza devam etmesi rahatlatıcı olmuştu. Aslında hiç vaaz vermiyordu. Söyleyecek bir şeyimiz kalmadığında bile bana kararlılıkla baktı. "Ama bugün din konularına dalmayalım, Ed. Başka bir şeyden söz edelim." Şimdi biraz res-

mileşmişti. “Buraya geliş nedeninden söz edelim.”

Masanın iki tarafından baktık.

Kısa bir an.

Birbirimize.

Oldukça uzayan bir sessizlikten sonra pedere günah çıkarttım. Ona neden burada olduğumu hâlâ bilmediğimi açıkladım. Daha önce aldığım mesajlardan veya yapılacak olanlardan söz etmedim. Sadece buraya bir amaçla geldiğimi ve amacı burada keşfedeceğimi söyledim.

Dirseklerini masaya dayadı, ellerini birleştirip parmaklarını çenesinin altında kenetleyerek beni dikkatle dinledi.

Söyleyecek pek fazla şeyim kalmadığını anlayana kadar biraz zaman geçti. Sonra çok sakın ve net bir sesle konuştu. “Endişelenme, Ed,” dedi. “Yapman gereken şeyi kesinlikle öğreneceksin. Geçmişte öyle olduğunu hissediyorum.”

“Doğru,” diye itiraf ettim.

“Ama bana bir iyilik yap ve bir şeyi hatırla,” dedi. Fazla tipik bir dindarlık sergilememeye çalıştığını görebiliyordum. “İnancını koru, Ed, olur mu?”

Kahve kupasına baktım ama boşalmıştı.

Caddenin ucuna kadar benimle birlikte yürüdü. Yol boyunca sigara, para ve ceket isteyenlere rastladık. Peder hepsini etrafına topladı.

“Şimdi dinleyin, çocuklar,” dedi. “Ed’le tanışmanızı istiyorum. Ed, bu Joe, Graeme ve Joshua.” Hepsiyi tokalaş-

ım. "Çocuklar, bu da Ed Kennedy."

"Tanıştığımıza sevindim, Ed."

"Selam, Ed."

"Nasıl gidiyor, Ed?"

"Şimdi bir şeyi aklınızdan çıkarmayın." Peder bu kez otoriter bir sesle konuşuyordu. "Ed benim arkadaşım, ondan sigara ya da para istemeyeceksiniz. Özellikle de ceketini." Bana bakarak sırttı. "Yani, bir baksana, Joe. Gerçekten berbat, değil mi? Korkunç!"

Joe zevkle onayladı. "Kesinlikle öyle, Peder."

"Güzel. O halde birbirimizi anladık mı?"

Hepsi anlamıştı.

"Güzel," dedi peder ve birlikte köşeye doğru ilerledik.

Tokalaşıp vedalaştıktan sonra peder neredeyse gözden kaybolunca kardeşini hatırlayarak ona döndüm. Gerisin geri koşarak arkasından seslendim. "Hey, Peder!"

Olduğu yerde döndü.

"Neredeyse unutuyordum." Koşmayı bırakarak ondan yaklaşık on beş metre uzakta durdum. "Kardeşiniz." Pederin gözleri kısıldı. "Size hırsın henüz onu yok etmediğini söylememi istedi."

Pederin gözleri bir an için parladı ama sonra bakışlarında üzüntü belirdi. "Kardeşim Tony..." Sözleri yumuşak ve içtendi. "Kardeşim Tony'yı uzun zamandır görmedim. Nasıl?"

"Fena değil." Bunu anlayamadığım bir inançla söylemiştim. Ama sezgilerim bana bunun doğru olduğunu söylü-

yordu. Pisliğin ve köhneliğin arasında karşılıklı duruyorduk.

“Siz iyi misiniz, Peder?” diye sordum.

“İyiym, Ed,” diye cevap verdi Peder O'Reilly. “İlgin için teşekkürler.”

Dönüp uzaklaşmaya başladığında ilk kez onu bir peder olarak düşünmedim.

Onu bir adam olarak bile düşünmüyordum.

Sadece Henry Caddesi'ndeki evine doğru yürüyen bir insan olarak görüyordum.

Şimdi de tam aksi.

Marv'ın evinde sesini kısmış halde “Baywatch”* izliyorduk. Hikâye veya konuşmalar umurumuzda değildi.

En sevdiğimiz grup olan The Ramones'i dinliyorduk.

“Başka bir şey koyabilir miyim?” diye sordu Ritchie.

“Evet, Pryor'u koy,” dedi Marv. Bugünlerde Jimi Hendrix'e Richard Pryor diyorduk. Purple Haze başlayınca “Audrey nerede?” diye sordu Marv.

“Buradayım.” Audrey içeri girdi.

“Bu koku da ne?” diye sordu Ritchie. Yüzünü buruşturdu. “Tanıdık geliyor.”

Marv şüphesiz ne olduğunu biliyordu ve parmağını suçlayan bir tavırla bana doğru salladı. “Kapıcı'yı getirdin, değil mi?”

“Mecburdum... evden çıktığımda çok yalnız görünüyordum.”

“Burada istenmediğini biliyorsun.”

Kapıcı açık arka kapıdan içeri bakıyordu.

Marv'a havladı.

Havladığı tek kişi de oydu zaten.

"Benden hoşlanmıyor," dedi Marv.

Kapıcı yine havladı.

"Çünkü ona pis pis bakıyorsun ve sürekli aşağılıyorsun.

Anlıyor."

Biraz daha tartıştık ama Audrey kâğıtları dağıtmaya başlayarak kavgayı sonlandırdı.

"Baylar?" Boğazını temizledi.

Oturduk. Kâğıtlarımı aldım.

Üçüncü oyunda elime sinek ası geldi.

Peder O'Reilly, diye düşündüm.

"Bu pazar ne yapıyorsun, Marv?"

"Ne demek bu pazar ne yapıyorsun?"

"Ne demek olduğunu sanıyorsun?"

"Yemin ederim ahmağın tekisin, Marv," dedi Ritchie.

"Ed bu pazar meşgul olup olmadığını soruyor sadece."

Marv bu kez parmağını Ritchie'ye uzattı. Kapıcı'yı yanımda getirdiğim için düşmanca davranıyordu. "Sen de başlama, Pryor." Sonra Audrey'ye baktı. "Sen de sesini çıkarma."

Audrey afallamıştı. "Ben ne yaptım ki?"

Araya girdim. "Her neyse, sadece sen değil, Marv, üçünüz de." Kâğıtlarımı yüzleri aşağı bakacak şekilde masaya bıraktım. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ne gibi?" diye sordu Marv.

Şimdi hepsi dinliyordu.

Bekliyorlardı.

“Şey, acaba hep birlikte...” Kelimeleri çabucak ağzından boşalttı. “Kiliseye gidebilir miyiz diye merak ediyordum.”

“Ne?!”

“Bunda ne var ki?” diye itiraz ettim.

Marv şaşkınlığından kurtulmaya çalıştı. “Neden Kiliseye gitmemizi istiyorsun ki?”

“Şey, bir rahip var ve...”

“Şu Chester’lardan biri değil, değil mi?”

“Hayır, değil.”

“Chester da neyin nesi?” diye sordu Ritchie ama cevap alamadı. Aslında umurunda değildi ve o yüzden unuttu.

Sonunda konuşan Audrey oldu ve nihayet bütün bunlara mantıklı bir yaklaşım getirdi. “Neden peki, Ed?” Sanırım bir hayli sinek ası koktuğunu fark etmişti.

“Peder nazik bir adam. Sanırım iyi olabilir, hatta biraz gülebiliriz de.”

“O da gelecek mi?”

Marv, Kapıcı’yı işaret ediyordu.

“Elbette hayır.”

Ve Ritchie kurtarıcı oldu. Bir tembel, bir kumarbaz olabilir ve kolunda dünyanın en şaşal dövmesini taşıyabilirdi ama neredeyse her şeyi kabul ederdi. Kendi dostça tarzıyla, “Neden olmasın, Ed?” dedi. “Seninle birlikte kiliseye gideriz.” Sonra ekledi. “Gülmek için, değil mi?”

“Tabii,” dedim.

Audrey’de ona katıldı. “Tamam, Ed.”

Şimdi sıra Marv’daydı, hassas bir durumda olduğunu biliyordu. Gitmek istemiyordu ama reddederse tam bir alçak gibi görüneceğinin farkındaydı. Sonunda ciğerlerindeki havayı boşaltıp cevabını verdi. “Tanrım, buna inanamıyorum. Geliyorum, Ed.” Mutsuz bir şekilde güldü. “Pazar günü kiliseye gidiyoruz.” Başını iki yana salladı. “Tanrım.”

Kâğıtlarımı elime aldım. “Kesinlikle.”

O gece geç saatte telefonum tekrar çaldı. Beni korkutmasına izin vermedim.

“Alo?”

“Selam, Ed.”

Arayan annemdi. Rahat bir nefes alıp kendimi küfür yağmuruna hazırladım. Bir süredir konuşmamıştık; dolayısıyla on beş gün ile bir ay yetecek kadar taciz biriktirdiğini tahmin edebiliyordum.

“Nasıl gidiyor, anne?”

“Kath’i henüz aramadın mı? Bugün doğum günü.”

Kath, ablam.

“Ah, lanet olsun.”

“Ah, lanet olsun, aynen, Ed. Hemen onu ara.”

“Tamam, ben...”

Hat kesildi.

Hiç kimse bir telefon görüşmesini annem gibi katlemezdi.

Yaptığım tek hata, bulamazsam diye Kath'in telefon numarasını istemeyi yeterince çabuk düşünememiş olmamdı. İçimde numarayı kaybettiğime dair kötü bir his vardı ve bütün çekmeceleri, mutfaktaki bütün çatlakları aradıktan sonra haklı çıktım. Hiçbir yerde bulamıyordum, telefon defterinde de yoktu.

Ah, hayır:

Doğru tahmin ettiniz.

Tekrar annemi aramak zorundaydım.

Numarayı tuşladım.

"Alo?"

"Anne, benim."

"Yine ne var, Ed?" İç çekişi neden bu kadar bıkkın olduğunu göstermeye yetiyordu.

"Numarası kaçtı?"

Hayal edebileceğinizden eminim.

Pazar günü sandığımdan daha çabuk geldi.

Kilisenin arka tarafında oturuyorduk.

Ritchie mutlu, Audrey memnundu. Marv akşamdan kalmaydı –yine babasının biralarını içmişti– ve anlayamadığım bir nedenle huzursuzdum.

Kilisede bizim dışımızda yaklaşık on kişi kadar vardı. Ortamın boşluğu biraz moral bozucuydu. Halının her yeri delik deşikti ve sıralar bakımsızdı. Sadece kurşunlu pencereler kutsal gibi görünüyordu. Cemaatin kalanı yaşlı insanlardı

ve kambur oturuyorlardı.

Peder O'Reilly geldi. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başladı. Bir an için yenik bir adam gibi görünmüştü. Sonra arka taraftaki dört kişiyi fark etti. "Bu dünyanın taksi şoförlerine özel bir hoş geldin."

Kurşunlu pencerelerden süzülen ışıktaki kel kafası parlardı.

Bana bakarak başıyla onayladı.

Gülen tek kişi bendim.

Ritchie, Marv ve Audrey başlarını bana çevirmişti ve Marv'ın kan çanağı gözleri korkunç görünüyordu.

"Zor bir gece miydi?" diye sordum.

"Berbattı."

Peder düşüncelerini toparlayarak cemaate baktı. Bunu canlı bir şekilde gerçekleştirebilmek için bütün gücünü toplamaya çalıştığını görebiliyordum. Peder O'Reilly derin bir nefes alarak vaazına başladı.

Vaaz bittikten sonra hep beraber dışarıda oturuyorduk.

"Bütün o çoban saçmalığının amacı neydi?" diye sordu

Marv. Çimenlerin üzerine uzanmıştı. Sesi bile akşamdan kalmaydı.

Köklerini derinlere salmış dev gibi bir söğüt ağacının altında oturuyorduk. Kilisedeyken, çıkmadan önce bağış yapılması için bir tabak elden ele dolaştırılmıştı. Ben beş dolar koymuştum, Ritchie'nin parası yoktu, Audrey birkaç dolar vermişti ve Marv ceplerini karıştırmış ama sadece yirmi sent-

lik bir bozukluk ve bir kalem kapağı bulabilmişti.

Ona dik dik bakmıştım.

“Ne?”

“Hiç, Marv.”

“Aynen.”

Ağacın altında otururken Audrey kendi kendine şarkı söylüyor, Ritchie de sırtüstü yatıyordu. Marv uyuyakalmıştı. Bense bekliyordum.

Çok geçmeden arkamdan birinin yaklaştığını hissettim. Daha sesini duymadan gelenin Peder O'Reilly olduğunu anlamıştım. Adamın sakın, gerçekçi ve samimi bir aurası vardı.

Arkamda durdu. “Geldiğiniz için teşekkürler, Ed.” Sonra Marv’a baktı. “Bu çocuk senden çok daha kötü durumda görünüyor.” Yüzünde yaramazca bir ifade belirdi. “Tanrı aşkına,” dedi. Marv dışında hepimiz kahkahalarla gülerken onu uyandırdık.

“Ah,” dedi, kolunu kaşırken. “Selam, Peder. Güzel vazdedi.”

“Teşekkürler.” Peder O'Reilly tekrar bize baktı. “Geldiğiniz için teşekkürler. Haftaya tekrar görüşecek miyiz?”

“Belki,” dedim ama Marv kendi adına konuşmayı tercih etti.

“Hayatta olmaz,” dedi.

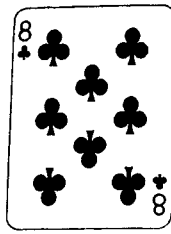
Peder bunu hoş karşıladı.

Pederin neye ihtiyacı olduğunu tam anlamıyla bildiğimi sanmıyor, ama artık ne yapmayı planladığımı biliyordum.

Eve döndüğümde Kapıcı'yla birlikte oturdum. Bir yandan kitap okuyor, arada bir de televizyonun üzerinde duran çerçeveye bakıyordum. Kararımı vermiştim.

Pederin kilisesini dolduracaktım.

Sadece nasıl yapacağımı bulmalıydım.

gençler

Birkaç gün geçmişti, insanları o kiliseye nasıl çekebileceğim konusunda fikirler üretiyordum. Audrey, Marv ve Ritchie'den bütün ailelerini ve arkadaşlarını getirmelerini istemeyi düşünüyordum ama iki sorun vardı: Birincisi, hiçbirini gerçekten o kadar güvenilir değildi ve ikincisi, onları oraya ikinci kez götürmek bile yeterince zordu.

Hafta başında çok fazla çalıştım, hepsini kafamda planlamaya çabaladım.

Ancak, bir adamı havalimanına götürürken aklıma bir fikir geldi. Neredeyse ulaştığımızda, "Hey, dostum, aslını istersen biraz boş zamanım var; beni buralarda bir bara götürebilir misin?"

Dikiz aynasından baktım ve o anda jeton düştü.

"İşte bu!" dedim.

"Sadece gerçek bir barda bir bira," dedi. "Şu havalimanı barlarına tahammül edemiyorum."

Kenara çekerek yolcumu indirdim.

“Sen de ister misin?” diye sordu. “Benden.”

“Hayır,” dedim. “Birini daha almam gerekiyor ama isterseniz yarım saat sonra gelip sizi alabilirim.”

“Kesinlikle.” Gayet mutlu görünüyordu.

Aslını isterseniz ben de mutluydum, çünkü size söyleyeceğim şey gerçek.

Bu ülkede şüpheyi yer bırakmayacak şekilde bir kalabalığı çekebilecek tek şey vardır. Cevap mı?

Bira.

Bedava bira.

Doğruca pedere giderek kapısından içeri daldım ve ona gelecek pazar günü büyük bir şey düzenleyebileceğimizi söyledim. Ona fikrimi anlattım. “Bedava bira, çocuklar için bir şeyler ve yiyecek. Bedava biradan söz etmiş miydiniz?”

“Evet, Ed, sanırım ettin.”

“Eee? Ne dersiniz?”

Sakince oturup düşündü. “Kulağa hoş geliyor, Ed. Ama bir şeyi unutuyorsun.”

Bugün moralimin bozulmasına izin veremezdim. “Nedir?”

“Bütün bunlar için paraya ihtiyacımız var.”

“Katolik kilisesinin zengin olduğunu sanıyordum; o büyük katedrallerin altınla dolu olduğunu...”

Bir an güldü. “Sen benim kilisemde hiç altın gördün mü, Edward?”

Edward mı?

Sanırım peder bana böyle seslenmesine izin vereceğim tek kişiydi. Doğum belgemde bile Ed yazıyordu.

Devam ettim. "Hiç paranız olmadığından emin misiniz?"

"Şey, hayır, Ed. Hepsini bekâr ergen anneler, alkolikler, evsizler, bağımlılar fonlarına ve Fiji tatilime yatırdım."

Fiji tatiliyle ilgili dalga geçiyordu muhtemelen.

"Şey, peki o zaman," dedim. "Parayı ben bulacağım. Biraz birikimim var. Beş yüz çıkarabilirim."

"Beş yüz mü? Bu çok fazla, Ed. Zengin olan birine benzemiyorsun."

Hızlı adımlarla geri geri yürüyüp dışarı çıkarken, "Siz hiçbir şey için endişelenmeyin, Peder," dedim. Kendi kendime gülüyordum. "İnancınızı koruyun."

Şimdi.

Böyle zamanlarda insanın olgunlaşmamış arkadaşlarının olması gerçekten işe yarar. Yapılmasını istediğiniz bir şeyin haberini çabucak yaymak için pek çok fikir bulursunuz. Posterlerle uğraşmanıza gerek yoktur. Yerel gazeteye reklam vermeniz gerekmez. Sadece tek bir gerçek cevap olduğunu bilirsiniz. Kasabadaki herkesin zihnine kazınacak bir şey...

Sprey boya.

Marv aniden pazar günü kiliseye gitme fikriyle ilgilen-

meye başladı. Ona planımı anlattım, ona güvenebileceğimi hiç şüphesiz biliyordum. Bu, Marv'ın mükemmel olduğu ve gerçekten zevk aldığı tek konudur. Gençlerin davranış tarzı onun uzmanlık alanıdır.

Annemle Ritchie'nin annesinin barbekülerini çaldık, ben telefon açıp bir şişme şato siparişi verdim ve Marv'ın barda çalışan arkadaşlarından birinin karaoke makinelerinden birini ödünç aldık. Birkaç fıçı bira bulduk, sosisler için bir kasapla anlaştık. Her şey hazırды.

Şimdi boya zamanıydı.

Perşembe günü öğleden sonra nalburdan boya aldık ve o sabah saat üçte kasabada dolaşmaya başladık. Marv'ın arabası evimin önünde sorun çıkarınca, oradan kasabaya kadar yürümeye karar verdik. Anacaddenin her iki ucunda, yolun üzerine dev harflerle aynı şeyi yazdık:

PEDERLE BULUŞMA GÜNÜ
BU PAZAR SABAH 10.00'DA
ST. MICHAEL KİLİSESİ'NDE

YİYECEK, ŞARKI, DANS
VE

BEDAVA BİRA

ORADA OLUN, YOKSA
CEHENNEM GİBİ BİR PARTİYİ KAÇIRIRSINIZ

Marv'ı bilmiyorum ama yere çömelip boyama işini yaparken bir çeşit takım ruhu hissediyordum. O cümleleri yazmak bana kendimi genç hissettirmişti. Bir ara arkadaşına baktım. Muhalef Marv. Para konusunda cimri Marv. Kız arkadaşları tarafından terk edilmiş Marv.

İşimiz bittiğinde omzuma bir şaplak indirdi ve yakışıklı hırsızlar gibi koşarak uzaklaştık. Koşarken ikimiz de güliyorduk; kendimi o ana öylesine kaptırmıştım ki beni alıp sürüklemesine izin veriyordum.

Bu geceki kahkahalarımızdan çok hoşlanmıştım.

Ayak seslerimiz yankılanıyordu ve bitmesini istemiyordum. Koşmak, gülmek ve sonsuza dek böyle hissetmek istiyordum. Yaptığımız şeyin gerçekliği etimize saplanıp bizi durdurduğunda herhangi bir huzursuzluk yaşamak istemiyordum. Orada, o anda kalmak, ne diyeceğimizi veya ne yapacağımızı bilmediğimiz başka yerlere gitmemek istiyordum.

Şimdilik sadece koşuyorduk.

Gecenin kahkahaları arasında sadece koşuyorduk.

Ertesi gün herkes bu olayı konuşuyordu. Kesinlikle herkes.

Polisler pederi ziyaret etmiş ve bu konuda bir bilgisi olup olmadığını sormuştu. Organizasyondan haberi olduğunu ama cemaatinden bazı kişilerin izlediği reklam teknikleri konusunda bir fikri olmadığını söylemişti.

Cuma günü öğleden sonra ona gittiğimde bana bunları

anlattı.

“Tahmin edeceğiniz gibi,” demişti polislere, “biraz şüpheli takipçilerim de var. Yoksullara hizmet veren hangi kilisenin yok ki?”

Elbette ona inanmışlardı. Bu adama kim inanmazdı ki? “Peki, Peder, bir şey bulursanız bize de haber verin, olur mu?”

“Elbette, elbette.” Ve daha polisler giderken peder son bir soru eklemişti. “Pazar günü sizleri de görebilecek miyim?”

Anlaşılan polisler de insandı.

“Bedava bira mı?” demişlerdi. “Buna kim hayır diyebilir ki?”

Harika!

Böylece her şey hazırды. Herkes geliyordu. Aileler, ayaslar, serseriler, ateistler, satanistler, gotikler... Herkes. Bedava bira bunu başarmıştı. Buna güvenebilirdiniz.

Cuma gecesi çalışıyordum ama cumartesi izinliydim.

O gün iki şey oldu.

Birincisi, peder evime geldi. Ona öğle yemeği için çorba ikram ettim. Çorbasını içerken bir an duraksadı, yüzünde belirten duygusallığı fark etmiştim.

Kaşığını bıraktı. “Sana bir şey söylemem gerek, Ed.”

Durdum. “Nedir, Peder?”

“Biliyor musun, kiliseyle ilgisi olmayan ve Tanrı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen sayısız aziz olduğunu, Tanrı'nın kendilerinin haberi olmadan bu insanlarla birlikte

yürüdüğünü söylerler.” Şimdi bakışlarını içime dikmişti. “Sen o insanlardan birisin, Ed. Seni tanımaktan onur duy-
dum.”

Afallamıştım.

Bana birçok şey söylenmişti ama kimse beni tanıdığı için onur duyduğunu söylememişti.

Aniden Sophie’nin bana bir aziz olup olmadığını sor-
duğunu ve sadece aptalın teki olduğumu söylediğini hatırladım.

Bu kez pederin sözlerini duymuştum.

“Teşekkürler, Peder,” dedim.

“Ben teşekkür ederim.”

O gün olan ikinci şey, kasabada yaptığım birkaç ziyaret. Öncelikle kısa süreliğine Sophie’yi görmeye gittim. Pazar günü gelip gelemeyeceğini sordum ve hiç düşünmeden “Tabii, Ed,” dedi.

“Aileni de getir,” dedim.

“Getiririm.”

Sonra Milla’nın evine gittim ve pazar günü kiliseye götürmeme izin verip veremeyeceğini sordum.

“Bundan kesinlikle mutluluk duyuyum, Jimmy.” Kıscası çok heyecanlanmıştı.

Sonra.

Son ziyaret.

Nasıl olduysa, Tony O’Reilly’nin kapısını çaldım. Sanırım iyimserliğin aşırısı yoktu.

“Ah,” dedi, “sensin.” Beni gördüğüne gayet mutlu ol-

muş gibiydi. "Ağabeyime mesajımı iletin mi?"

"İlettim," dedim. "Bu arada, adım Ed."

Biraz utanmıştım. İnsanlara ne yapacaklarını söylemekten veya bir şey yapmalarını istemekten nefret ederim. Yine de gözlerine bakarak konuştum. "Ben biraz..." Cümlemi tamamlayamadım.

"Ne?"

Biraz geriledim ama devam ettim. Başka bir şey dene dim.

"Sanırım ne olduğunu biliyorsun, Tony."

"Evet," dedi. "Biliyorum. Sprey boyayı gördüm."

Bakışlarımı yere indirdim ve sonra tekrar yüzüne baktım. "Ee, ne diyorsun?"

Tel kapıyı açtı. Dışarı çıkıp beni tartaklamasından korktum ama oturma odasına geçmemizi teklif etti. Geçen seferki gibi üzerinde şort, atlet ve terlik vardı. Çok saldırgan görünmüyordu ama bu tür adamlarla ilgili güçlü inançlarım vardır. Azılı suçluların hepsi şort, atlet ve sandalet giyer.

Hiç sormadan bana soğuk bir içecek verdi. "Portakal likörü uygun mu?"

"Elbette." İçinde dövülmüş buz da vardı. Her şeyi yapan şu muhteşem buzdolaplarından kullanıyor olmalıydı.

Arka bahçede koşturan çocukların sesini duydum, çok geçmeden yüzleri görünüp kaybolmaya başladı. Bir tramp lende zıplıyorlardı.

"Küçük serseriler," diye güldü Tony. Ağabeyiyle aynı mizah duygusuna sahipti.

Birkaç dakika, "Wide World of Sports"taki çok ilginç bir halat çekme oyununu izledik. Büyük ekran televizyonda reklam başladığında Tony dikkatini bana çevirdi.

"Bana bir şey söyle, Ed... sanırım ağabeyimle aramızdaki uçurumun nedenini merak ediyorsundur."

Bunu gizleyemedim. "Şey, evet."

"Öğrenmek ister misin?"

Ona baktım.

Dürüstçe.

Ve başımı iki yana salladım. "Hayır. Beni ilgilendirmez."

Tony derin bir nefes verdi ve içkisini yudumladı. Ağzının içinde buzu ezdiğini duydum. Farkında değildim ama ona doğru cevabı vermiştim.

Çocuklardan biri ağlayarak odaya girdi.

"Baba, Ryan sürekli..."

"Sızlanmayı kes ve defol!" diye bağırdı Tony.

Çocuk biraz daha ağlamayı düşündü ama neredeyse hemen doğrulup kendini toparladı. "O likör mü, baba?"

"Evet."

Bir an için çocuğun, babasının dostça ve yaklaşılabilir olup olmadığını sorduğunu sandım. Sonra içkiyi hatırladım.

"Biraz içebilir miyim?"

"Sihirli kelime ne?"

"Lütfen?"

"Doğru. Cümle içinde kullan."

"Lütfen biraz likör içebilir miyim?"

“Evet. Bu daha iyi, George. Şimdi mutfığa git ve biraz al.”

Çocuk sırtıttı. “Teşekkürler, baba!”

“Lanet olası çocuklar,” dedi Tony gülerek. “Bu kuşağın hiç terbiyesi yok...”

“Biliyorum,” dedim, gülüştük.

“Biliyor musun, Ed,” dedi Tony kahkahalarımızın arasında, “yeterince dikkatli bakarsan, yarın beni orada görebilirsin.”

İçten içe sevindim ama bunu belli etmedim.

Bu iyiydi.

“Teşekkürler, Tony.”

“Ahhh, baba!” diye bağırdı George, mutfaktan. “Dök-tüm!”

“Biliyordum!”

Tony başını iki yana sallayarak yerinden kalktı. “Ben şunu hallederken sen kapıyı bulabilir misin?”

“Sorun değil.”

Büyük ekran televizyondan ve büyük evden ayrılırken rahatlamıştım. Bu memnun edici bir sonuçtu.

Hayal edebileceğimden çok daha derin uyudum ve erkenden uyandım. Önceki gece *Her Şeyin Tablosu* adında tuhaf ve güzel bir kitap okumuştum. Kitaba bakındım ve yatağımla duvarın arasına düşmüş olduğunu anladım. Onu ararken bugünün o gün olduğunu hatırladım. Pederle Buluşma Günü. Aramayı bırakarak yerimden kalktım.

Audrey, Marv ve Ritchie saat sekizde evime geldiler ve kilisenin yolunu tuttuk. Peder çoktan gelmişti, bir aşağı bir yukarı yürüyerek vaazını gözden geçiriyordu.

Başkaları da gelmeye başlamıştı:

Marv'ın fıçıları ve karaokeyi getiren arkadaşı.

Şişme şato ekibi.

Barbeküleri yerleştirdikten sonra Ritchie ve birkaç arkadaşını, vaaz devam ederken biraların başında beklemekle görevlendirdik.

Ona çeyrek kala insanlar hevesle gelmeye başladılar ve Milla'yı alma zamanının geldiğini anladım.

"Hey, Marv..." Bunu yaptığımı inanamıyordum. "On dakikalığına arabayı ödünç alabilir miyim?"

"Ne?" Bunun tadını sonuna kadar çıkaracağını anla-mıştım. "Sen benim çöplüğü ödünç almak mı istiyorsun?"

Buna zamanım yoktu. "Evet, Marv. Bu konuda söyledim her şeyi geri alıyorum."

"Ve?"

Ve mi?

Anladım. "Bir daha bu konuda asla kötü bir şey söylemeyeceğim."

Muzaffer bir edayla sırtıp anahtarları fırlattı. "Ona iyi bak, Ed."

İşte şimdi kaşmmıştı. Marv bir şey söylememek için kendimi tutacağımı biliyordu. Hatta bekliyordu -alçak- ama sesimi çıkarmadım.

“Uslu çocuk,” dedi, yanından ayrıldım.

Milla endişeli bir şekilde bekliyordu, ben daha verandanın basamaklarını çıkmadan kapıyı açmıştı.

“Selam, Jimmy,” dedi.

“Selam, Milla.”

Arabaya döndüğümüzde ona kapıyı açtım ve kiliseye gittik. Kırık pencereden güzel bir esinti süzülüyordu.

Oraya ulaştığımızda saat ona beş vardı. Çok şaşırmıştım; kilise tıklım tıklımdı. Üzerinde yeşil bir elbiseyle içerde yürüyen annemi bile gördüm. Birayı umursadığını hiç sanmıyordum. Sadece olanları kaçırmak istemiyordu.

Milla’dan birkaç boş yerden birine oturmasını istedim.

“Ya sen, Jimmy?” diye sordu, endişeyle. “Sen nereye oturacaksın?”

“Endişelenme,” dedim. “Ben bir yer bulurum.” Ama bulamadım. Kilisenin arka tarafında ayakta durarak Peder O’Reilly’nin gelmesini bekleyen insanlara katıldım.

Saat on olduğunda kilisenin çanları cemaatin dikkatini çekti ve şimdi herkes –çocuklar, el çantalı ve makyajlı hanımlar, ayyaşlar, ergenler ve her hafta oraya gelen kişiler– derin bir sessizliğe gömüldü.

Peder.

Kürsüye geldi.

Herkes söyleyeceklerini duymayı bekliyordu.

Peder bir süre sadece kalabalığa baktı. Sonra samimi gülümsemesiyle yüzü aydınlandı. “Herkes merhaba,” dedi ve cemaatteki herkes çıldırdı. Alkışlıyorlar, tezahürat yapıyor-

lardı ve peder daha önce hiç olmadığı kadar canlı görünüyordu. Bilmediğim şey, onun da kendine has bazı numaraları olduğuydu.

Henüz bir şey söylememişti.

Dua etmiyordu.

Yine bir süre sessizce bekledikten sonra cüppesinin altından bir mızıka çıkardı ve yumuşak, derin bir melodi çalmaya başladı. Ortalara doğru takım elbise giymiş üç adam gelip ona katıldı. Biri bir kovanın üzerine vuruyor, biri keman çalıyor, diğeri de mızıkasıyla pedere eşlik ediyordu.

Müzik kilisenin içinde yankılanarak devam ederken, daha önce hiç hissetmediğim kadar derin bir atmosfer herkesi etkisi altına almıştı.

Müzik bittiğinde kalabalık yine gürledi ve peder bekledi.

Sonunda cemaat sessizleştğinde, “Bu şarkı Tanrı içindi,” dedi peder. “Ondan geldi, O’na ithaf edildi. Amen.”

“Amen,” diye tekrarladı herkes.

Peder bir süre konuştu. Söylediklerine ve söyleyiş şekline bayılmışım. Saçmalıklarla dolu o cehennem ateşi mesajları veren kiliselerdeki vaizler gibi değil, hipnotize eden bir içtenlikle konuşuyordu. Söyledikleri Tanrı’yla ilgili değil, bu kasabanın halkının bir araya gelip birleşmesiyle ilgiliydi. Birlikte bir şeyler yapmak, birbirlerine yardım etmek, genel olarak toplanmak gibi. Her pazar kilisesinde bunu yapmaya devam ediyordu.

Joe, Graeme ve Joshua'dan bir şeyler okumalarını istedi. Oldukça umutsuz görünüyorlardı ama bitirdiklerinde kahramanlar gibi alkışlandılar, yüzlerindeki gurur açıkça görülmüyordu. Bu para, sigara ve ceket istemekten çok farklı bir şeydi.

Oldukça uzun bir süre Tony'nin nerede olduğunu merak ettim. Kalabalığa bakınırken Sophie'yle göz göze geldik, ikimiz de elimizi kaldırarak selamlaştıktan sonra Sophie pederi dinlemeye devam etti. Tony'yi hiçbir yerde göremiyordum.

Sonunda peder eski okul favorilerinden birini sundu; bu herkesin bildiği tek şarkıydı: "Tüm Dünyayı Ellerinle Tutuyor." Herkes şarkı söyleyerek alkışlıyordu. Şarkı bittiğinde nihayet Tony'yi gördüm.

Kalabalığı yararak gelip yanımda durdu.

"Selam, Ed," dedi. İki elinde birer çocuk vardı.

"Likör var mı?" diye sordu. "Çocuklar için."

"Merak etme."

Beş dakika kadar sonra peder beni Tony'yle birlikte dururken gördü.

Sözlerinin sonuna gelmişti, bitiriyordu ve daha dua edilmemişti. Thomas O'Reilly nihayet o kısıma geldi.

"Millet, şimdi önce yüksek sesle, sonra sessizce dua edeceğim. İkincisinde kendi dualarınızı edebilirsiniz." Başını eğerek devam etti. "Tanrım, sana şükürler olsun. Bu muhteşem an ve bütün bu harika insanlar için sana teşekkür ederim. Bedava bira için de teşekkür ederim." Kalabalıktan gülüşmeler yükseldi. "Bugün bize verdiğin müzik ve sözler

için teşekkür ederim. Ama en önemlisi, Tanrım, kardeşim bugün buraya gelebildiği için teşekkür ederim. Ayrıca, bu dünyayı bizimle paylaşan ama ceket konusunda son derece zevksiz olan belli kişiler için de sana teşekkür ederim. Amen."

"Amen," diye tekrarladı kalabalık.

"Amen," dedim, gecikerek. Ben de bu insanların bir çoğu gibi yıllardır ilk kez dua ediyordum.

Tanrım; Audrey, Marv, annem, Ritchie ve bütün ailemi koru. Lütfen babamı kollarına al ve lütfen, lütfen ulaştırmam gereken mesajlarım için bana yardım et. Görevimi doğru şekilde yerine getirmem için bana yol göster...

Bir dakika sonra peder son sözlerini söyledi.

"Herkes teşekkürler. Artık parti başlasın."

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi.

Son bir kez.

Ritchie ve Marv barbekülerin başındaydı. Audrey ile ben de biralarla ilgileniyorduk. Peder O'Reilly çocuklara yiyecek ve içecek dağıtıyor, kimse hiçbir şeyden mahrum kalmıyordu.

Yiyeceklerin ve içeceklerin hepsi bittiğinde karaokeyi getirdik. İnsanlar şarkı söylemeye, konuşmaya başladı. Mil-la'yla birlikte uzun zaman geçirdim ve okula birlikte gittiği bazı kızları -kendi deyimiyle- bulduğunu öğrendim. Hepsi banklara oturmuştu ve birinin bacakları yere değecek kadar uzun değildi. Ayak bileklerini birbirine dolamış, bankın altın-

da ileri geri sallıyordu ve bütün gün gördüğüm en güzel manzarayı sunuyordu.

Audrey'yi benimle birlikte şarkı söylemeye bile ikna edebildim. Beatles'tan "Eight Days a Week." Elbette Ritchie ve Marv, Bon Jovi'nin "You Give Love A Bad Name"ini söylediklerinde herkes coştı. Yemin ederim, bütün kasaba geçmişte yaşıyordu.

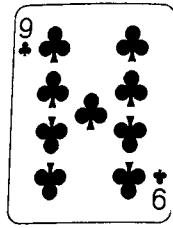
Dans ettim.

Audrey'yle, Milla'yla ve Sophie'yle dans ettim. Özellikle onları döndürmeye ve kahkahalarını dinlemeye bayılmışım.

Parti bitince Milla'yı evine götürdüm ve ortalığı toplamak için döndüm.

O gün gördüğüm son şey, kilisenin basamaklarında oturup birlikte sigara içen iki kardeşti: Thomas ve Tony O'Reilly. Büyük olasılıkla birbirlerini birkaç yıl daha göremeyeceklerdi ama bundan daha fazlasını isteyemezdim.

Ayrıca, pederin sigara içtiğini bilmiyordum.

polis geldi

O gece bazı ziyaretçilerim vardı; önce Peder O'Reilly, ardından da polis geldi.

Peder kapımı vurdu ve hiçbir şey söylemeden durdu. "Ne oldu?" diye sordum.

Peder konuşmadı. Sadece orada durarak beni izledi. O gün olanlar için bende bir cevap bulmaya çalışıyordum. Sanırım kelimelerden vazgeçmişti sonunda. Sadece yaklaştı, ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerime çok ciddi bir şekilde baktı. Yüzünün derisinin altındaki kıpırtıyı görebiliyordum. Çok dingin ve çok kutsal bir şekilde buruşuyordu.

Peder uzun zamandır ilk kez teşekkür etme fırsatı buluyordu. Genellikle insanlar ona teşekkür ederdi. Sanırım bu yüzden ifadesi bu kadar gergindi ve bana ulaşmaya çalışırken bu yüzden yüzündeki ifade tereddütlüydü.

"Merak etmeyin," dedim. Aramızda sessiz bir mutluluk yayıldı, bir süre ona tutunduk.

Gitmek için döndüğünde, gözden kaybolana kadar yürüyüşünü izledim.

Polis on buçuk civarı geldi. Elllerinde temizlik fırçaları ve bir tür sıvı solüsyon vardı.

“Yoldaki o boyayı silmen için,” dediler.

“Çok teşekkür ederim,” diye karşılık verdim.

“En azından bu kadarını yapabiliriz.”

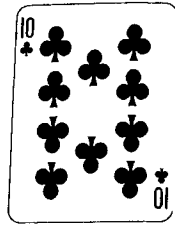
Sabahın üçünde tekrar kasabanın anacaddesindeydim ve bu kez yoldaki boyayı temizliyordum.

“Neden ben?” diye sordum, Tanrı’ya.

Bir şey söylemedi.

Güldüm ve yıldızları seyrettim.

Yaşamak güzeldi.

kolay olan ve dondurma

Sonraki birkaç gün kollarım ve omuzlarım deli gibi ağrıdı ama buna değdiğini düşünüyordum.

O süreçte Angie Carusso'yu buldum. Telefon rehberinde sadece birkaç Carusso vardı, kadını bulana kadar hepsini tek tek elemiştim.

Üç çocuğu vardı, kasabadaki tipik ergen annelerden birine benziyordu. İki oğlu, bir kızı vardı. Yarım gün eczanede çalışıyordu. Koyu kumral saçları kısaydı ve iş önlüğü içinde çok hoş görünüyordu. Bütün eczacı kalfalarının giydiği türden, dize kadar inen beyaz önlüklerdendi. Onlardan hoşlanıyordum.

Her sabah çocuklarını hazırlıyor ve onları okula kendi götürüyordu. Haftada üç gün işe gidiyor, diğer iki gün eve dönüyordu.

Onları uzaktan izlerken, perşembe günleri haftalık aldığını fark ettim. O gün öğleden sonraları çocuklarını alarak.

Kapıcı'yla birlikte otururken Sophie'nin yanıma gelip benimle konuştuğu parka götürüyordu.

Çocuklara birer dondurma alıyor, onlar da inanılmaz bir hızla hepsini silip süpürüyordu. Dondurmaları biter bitmez yenisini istiyorlardı.

"Hayır, kuralı biliyorsunuz," diyordu Angie. "Gelecek hafta birer tane daha yiyeceksiniz."

"Lütfen?"

"Lütfen?"

O gün çocuklardan biri öfke krizine tutuldu. Bir an çocuğu hizaya sokmak istedim ama neyse ki çabucak geçti, çünkü kaydırdıktan kaymaya karar verdi.

Angie canı iyice sıkılana kadar onları izliyor, sonra üçünü de alarak eve sürüklüyordu.

Biliyordum.

Çoktan biliyordum.

Bu kolay, diye düşünüyordum.

Dondurma kadar kolay.

Onun gidişini izlerken bacaklarının durumu beni üzüyordu. Nedenini bilmiyordum. Sanırım yaşından beklenenden yavaş hareket ettikleri için. Çocuklarını seviyordu ama onu yavaşlatıyorlardı. Kızının elini tutabilmek için biraz eğik yürüyordu.

"Akşam yemeğinde ne var, anne?" diye sordu oğlanlardan biri.

"Henüz bilmiyorum."

Gözlerinin önüne dökülen buklelerden birini arkaya attı

ve kızını dinleyerek yürümeye devam etti. Kız okulda kendisiyle sürekli alay eden bir çocuğu şikâyet ediyordu.

Bense Angie'nin küçük adımlarını uzaktan izlemeye devam ettim.

Hâlâ beni üzüyorlardı.

Sonrasında gündüz vardiyalarına daha sık çıkmaya ve akşamları yürümeye başladım. İlk durağım Edgar Caddesi oldu; ışıklar hâlâ yanıyordu, anneye kızını yemek yerken görebiliyordum. Adam orada olmadığından faturaları ödemek için yeterince paraları olmayabileceği aklıma geldi. Diğer yandan muhtemelen içkiye çok para harcıyordu. Kadının adamla yaşamak yerine bir parça daha yoksul olmayı tercih edeceğini tahmin ettim.

Milla'nın evine de gittim, daha sonra Peder O'Reilly'yi ziyaret ettim; hâlâ Pederle Buluşma Günü'nün heyecanını yaşıyordu. Ertesi haftaki cemaat belirgin şekilde azalmıştı ama kilise artık öncekine oranla hayli doluydu.

Son olarak, Rose adında birinin oturduğu evleri dolaştım. Sekiz taneydi ve beşinci denememde aradığım kişiyi buldum.

Gavin Rose.

On dört yaşındaydı. Eski giysiler giyyordu ve yüzünde sürekli bir öfkeyle dolaşıyordu. Saçları uzundu ve pazen gömleklerinin hepsi paçavra gibiydi, sırtından aşağı dökülüyorlardı.

Okula gidiyordu.

Sigara içen sert bir ergendi.
Tuvalet suyu renginde mavi gözleri ve yüzünün her yerinde bir düzine kadar çili vardı.
Ha, bir şey daha...
Tam bir alçaktı.

Örneğin, köşe dükkânlara gidiyor ve pek iyi İngilizce konuşamayan dükkân sahiplerine saygısızlık ediyordu. O dükkânlarda hırsızlık yapıyor, koltukaltına veya pantolonuna sığan her şeyi çalıyordu. Fırsatını bulduğunda daha zayıf çocukları itip kakıyor, yüzlerine tükürüyordu.

Okuldan önce onu izlerken Sophie'nin beni görmemesine dikkat ediyordum. Daha önceki korkularım tekrar depresmişti, beni fark edip okul bahçelerinde takıldığımı düşünmesinden çekiniyordum.

Gavin Rose'u çoğunlukla evinde görüyordum.

Annesi ve ağabeyiyle birlikte oturuyordu.

Annesi içmeyi seven ve uzun çizmeler giyen bir sigara tiryakisiydi, ağabeyi de en az Gavin kadar kötüydü. Hangisinin daha kötü olduğuna karar vermek ciddi bir ikilem yaratıyordu.

Kasabanın kıyısında, nehirden ayrılan pis ve köpüklü bir derenin yakınında oturuyorlardı. Evin en belirgin özelliği, Rose kardeşlerin durmadan kavga etmesiydi. Oraya sabah gidersem onları tartışırken buluyordum. Akşam gittiğimde yumruk yumruğa kavga ediyor oluyorlardı. Sürekli birbirlerine hakaretler ve küfürler yağıdırıyorlardı.

Anneleri onları zapt edemiyordu.

Hayatına tahammül edebilmek için de içiyordu.

Sabun köpüğü diziler ekranı ve onun beynini yıkarken, kanepede uyuyakalıyordu.

Bir hafta içinde çocukların kavgasını en azından on kez izledim. Bir gece, salı günü, en kötü kavgalarına tanık oldum. Ön kapıda patlak verdi ve evin yan tarafına taşı. Ağabey Daniel, Gavin'in kesinlikle canını çıkardı. Gavin ikiye katlanınca Daniel onu yakasından tutup kaldırdı.

Kardeşine nutuk çekerken aynı zamanda başını ileri geri sallıyordu.

"Sana... benim... eşyalarım... dokunma... demiştin!"

Kararlı adımlarla içeri dönmeden önce kardeşini olanca gücüyle yere çaldı.

Gavin öylece kalakaldı. Birkaç dakika sonra elleriyle dizlerinin üzerinde doğrulurken onu caddeden izliyordum.

Yüzündeki kanı kontrol ettikten sonra küfrederek yan koşar adımlarla uzaklaştı. Bütün bu süre boyunca ağabeyine nefret kusuyor, onu öldürmekten bahsediyordu. Sonunda durdu ve bayırın tam ucundaki suyunun kenarına oturdu.

Fırsat doğmuştu.

Yürüyüp önünde durdum. İnanın, bütün vücudum gerilmişti. Çocuk sertti ve bana bedava bir şey vermeye niyeti yoktu.

Tepemizde yükselen bir sokak lambası vardı.

Bir esinti yüzümdeki teri soğuturken, gölgemin yavaşça

Gavin Rose'un üzerine düşüşünü izledim.

Başını kaldırıp baktı.

"Ne istiyorsun?"

Yüzünden sıcak gözyaşları süzülüyordu, gözleri kanlanmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

"Jyi, defol git o zaman, seni birinci sınıf serseri, yoksa senin ağzını burnunu dağıtırım."

On dört yaşında, diye düşündüm. Edgar Caddesi'ni hatırlıyor musun? Bu onun yanında çocuk oynucağı kalır

"Eh, yap o zaman, çünkü kıpırdamıyorum," dedim. Gölgem onu şimdi tamamen örtmüştü. Gavin yerinden kıpırdamıyordu. Düşündüğüm gibi, sadece laf ebesiydi. Otlar koparıp yola attı. Elleri güçlü görünüyordu.

Bir süre sonra birkaç metre ötesine, suyunun kenarına oturdum ve tehdidinin arkasından gelen hiçliği bozmak için dudaklarımı hazırladım.

"Ne oldu?" diye sordum ama ona bakmıyordum. Bakmamak işe yarayacaktı.

Cevabı gayet kısaydı.

"Ağabeyim piçin teki, onu öldürmek istiyorum."

"Eh, senin adına sevindim."

Öfkelendi. "Sen benimle makara mı yapıyorsun?"

Ona bakmadan başımı iki yana salladım. "Hayır, geçmiyorum." *Seni küçük sersem, diye düşündüm.*

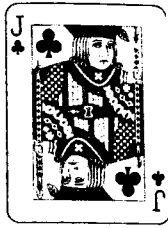
Yine tekrarladı. "Onu öldürmek istiyorum. Onu öldür-

mek istiyorum. Onu. Öldürmek. İstiyorum." Öfkeli saçları yüzünü kapatıyor, çilleri sokak lambasının ışığında parlıyordu.

Çocuğa bakarken ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Bu Rose kardeşlerin gerçek dünyada hiç sınanıp sınanmadığını merak ediyordum.

Sınanmak üzereydiler.

dudaklarının rengi

Perşembe öğle üzeri hızlı geçiyordu.

Angie Carusso her zamanki gibi işten çıktıktan sonra çocuklarını okuldan aldı. Onları parka götürdü ve alacakları dondurmalar hakkında konuştular. Oğlanlardan biri, iki tane alabilmek için kurnazlık ederek ucuz olanlardan istedi. Fikrini Angie'ye açıkladığında, annesi sadece bir tane alabileceğini söyledi. Bunun üzerine çocuk pahalı olana döndü.

Onlar dükkâna girerken ben parkta oturdum. Uzaktaki banklardan birinde çıkmalarını bekliyordum. Dışarı çıktıklarında dükkâna girdim ve Angie Carusso'nun hangi dondurmayı sevdiğini tahmin etmeye çalıştım.

Acele et, diye düşündüm, yoksa sen çıkana kadar gitmiş olacaklar. Sonunda iki çeşide karar verdim. Naneli ve çilekli.

Dışarı çıktığımda çocuklar hâlâ dondurmalarını yemekle meşguldü. Hepsi bankta oturuyordu.

Yanlarına gittim.

Kelimelerin ağzımdan doğru düzgün çıkması beni bile şaşırtmıştı.

“Affedersiniz, ben...” Angie ve çocuklar dönüp bana baktı. Angie Carusso yakından bakılınca güzel ve mahcuptu. “Sizi burada birkaç kez gördüm ve kendiniz için hiç dondurma almadığınızı fark ettim.” Bana deliymişim gibi bakıyordu. “Sizin de bir tane hak ettiğinizi düşündüm.”

Çekingen bir tavırla dondurmayı uzattığımda külahın yanından yeşil ve pembe şeritler akıyordu.

Nazikçe elini uzatıp külahı alırken yüz ifadesi şaşkın ve biraz kırgındı. Birkaç saniye dondurmaya baktı. Sonra dili külahın yan tarafını temizledi.

Külahı ve dondurmayı topladıktan sonra, ilk günahmış gibi ısırmayı denedi. *Yemeli miyim, yememeli miyim?* Dişlerini naneli topa geçirmeden önce temkinli bir tavırla tekrar bana baktı. Oğlanlar kaydırağa doğru koşarken, Angie’nin dudakları açık yeşile çalmıştı. Sadece kız geride kalmıştı. “Görünüşe bakılırsa bugün sen de dondurma yiyorsun, anne,” dedi.

Angie kızının gözlerinin önüne düşen bukleleri çekti. “Evet, Casey, öyle görünüyor, değil mi? Haydi,” dedi. “Sen de gidip ağabeylerinle oyna.”

Casey koşarak uzaklaşınca Angie’yle bankta baş başa kaldık.

Sıcak ve nemli bir gündü.

Angie Carusso dondurmasını yerken, ellerimi nereye koyacağıma karar vermeye çalışıyordum. Yavaş ve nazik bir

şekilde, ağzını naneli topun üzerinden çilekli olana kaydırdı. Külâhın boş kalmaması için diliyle topu aşağı bastırıyordu. Külâhın boş kalmasına dayanamayacakmış gibiydi.

Dondurmasını yerken bir yandan da çocuklarını izliyordu. Annelerine seslenerek kimin salıncakta daha yükseğe çıktığı konusunda tartışırken, benim orada olduğumun neredyse farkında bile değillerdi.

“Çok iyiler,” dedi Angie, külâha doğru konuşarak, “Çoğu zaman.” Başını iki yana sallayarak devam etti. “Gençken kolaydı. Şimdi üç çocuğum var ve yalnızım.” Salıncaklara bakarken, çocuklar orada olmasa nasıl görüneceklerini hayal ettiğini görebiliyordum. Bir an suçluluk duygusuyla ezildi. Sürekli oradaymış gibi görünüyordu. Onları sevmesine rağmen, asla uzakta değildi.

Artık hiçbir şeyin ona ait olmadığını, onunsa her şeye ait olduğunu anladım.

İzlerken bir an için gözlerinden yaşlar süzülürdü. Kendine en azından bunun için izin vermişti. Yüzünde yaşlar, dudaklarında dondurma vardı.

Dondurmanın tadı artık aynı değildi.

Angie Carusso ayağa kalktığı anda bana teşekkür etti. Adımı sordu ama ona önemi olmadığını söyledim.

“Hayır,” diye itiraz etti. “Önemi var.”

Teslim oldum. “Ed.”

“Şey, teşekkürler, Ed,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Bana birkaç kez daha teşekkür etti ama bütün gün duyduğum en güzel sözler, bittiğini sandığım anda geldi. Kızı Casey yanıma gelerek Angie'nin elini tuttu. "Gelecek hafta sana kendiminkinden vereceğim, anne."

Bir açıdan kendimi üzgün ve boş, ama aynı zamanda planlananı yapmış gibi hissediyordum. Sadece bir kez, Angie Carusso için bir dondurma.

Dondurmanın o dudaklarda bıraktığı rengi hiç unutmayacağım.

kan ve gül

Artık Rose kardeşlerle ilgilenmeliydim. Dedğim gibi, gerçek dünyada sınıdıklarını sanmıyordum. Dışarıdan biri gelip de kavgalarına yabancı yumruklar sokarsa nasıl tepki verecekleri hiç denenmemişti.

Adreslerini biliyordum.

Telefon numaralarını biliyordum.

Hazırdım.

Ertesi haftanın başlarında çok fazla gündüz vardiyam vardı ve boş kaldığım her gece oraya gidiyordum. Her seferinde sadece tartışıyorlardı. Gerçek bir kavga olmadığından hayal kırıklığına uğramış halde eve dönüyordum. Dönerken evlerine yakın bir telefon kulübesi aradım ve birkaç sokak ötede bir tane buldum.

Sonraki iki gece çalışmak zorundaydım, bunun iyi olduğunu düşündüm. Yakın zamanda aralarında büyük bir

kavga kopmuştu, yeni bir kavga için birkaç gün öfkelerimin birikmesi gerekiyordu. İhtiyacım olan tek şey Gavin'in evden ayrılmasıydı. Hiç hoş bir iş değildi.

Pazar gecesi olan oldu.

Yaklaşık iki saattir oradaydım. Aniden evde bir gürültü koptu ve Gavin yine öfkeyle dışarı fırladı.

Aynı yere gidip suyunun kenarına oturdu.

Yine yanına gittim.

Daha gölgemin ucu üzerine düşmüştü ki, "Yine sen," dedi, ama bana bakmadı bile.

Ellerimi uzatarak Gavin'in yakasını çekiştirdim.

Kendimden beklemeyeceğim şekilde davranıyordum.

Gavin Rose'u çalılarının arasına çekerek, otların, toprağın ve düşmüş ağaç dallarının arasına fırlattım.

Yumruklarımı yüzüne ve karnına indirdim.

Çocuk ağlayıp yalvarıyor, sesi çatlıyordu.

"Beni öldürme, beni öldürme..."

Göz göze geldiğimizde bir daha gözlerine bakmamaya karar verdim. Beni görmesini engellemek için yumruğumu burnuna indirdim. Yaralanmıştı ama onu dövmeye devam ettim. Onunla işim bittiğinde kıpırdamayacak halde olması gerekiyordu.

Korkusunun kokusunu alabiliyordum.

Her yerinden yayılıyordu.

Uzanıp burun deliklerime yapışıyordu.

Bunun ciddi şekilde geri tepeceğini anlamıştım ama başka seçeneğim yok gibi görünüyordu.

Edgar Caddesi'ndeki olaydan önce hiç kimseye bu şekilde davranmamıştım. Özellikle savunmasız bir çocuğa böyle davrandığım için kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Fakat bunun beni durdurmasına izin veremezdim. Gavin Rose'un yüzüne ve vücuduna vurmaya devam ederken, ele geçirilmiş gibiydim. Hava kararmıştı, çalılardan rüzgâr esiyordu.

Ona kimse yardım edemezdi.

Benim dışımda.

Ben nasıl ediyordum?

Ona son bir tekme indirdim; en azından beş ila on dakika kıpırdamayacaktı.

Nefes nefese bir halde üzerinden kalktım.

Gavin Rose hiçbir yere gidemezdi.

Çalılardan ayrılıp caddeden yürüyerek uzaklaşırken elimimde kan vardı. Rose'ların evinin önünden geçerken içlerinden gelen televizyon sesini duydum.

Köşeyi dönüp telefon kulübesini gördüğümde büyük bir sorunla karşılaştım; içinde biri vardı.

"Eh, ne dediği umurumda bile değil," diyordu kulübenin içindeki çok iriyarı ergen kız, göbek deliğine yaptırdığı pircing karanlıkta parlıyordu. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok..."

Elimde değildi.

Çık oradan seni aptal sırtık, diye düşündüm.
Ama sadece daha heyecanlı konuşmaya başladı.
Bir dakika, diye karar verdim. Ona bir dakika vereceğim
ve sonra içeri gireceğim.

Beni görmüştü ama umurunda bile değildim. Arkasını dönerek konuşmaya devam etti.

Pekâlâ. İçeri giriyorum, diye düşündüm ve camı tıkladım.

Bana dönüp "Ne?!" diyerek tepki verdi. Sesi kulübenin içinde patlayan bir tabancanınki gibiydi.

Kibar davranmaya çalıştım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama gerçekten acil bir arama yapmam gerek."

"Defol git, ahbab!" En azından mutlu olmadığını anlayabiliyordum.

"Bak..." Ellerimi kaldırarak avuçlarımdaki kanı gösterdim. "Bir arkadaşım kaza geçirdi ve ambulans çağırمام gerek."

Yine telefona döndü. "Kel? Evet, seninle konuşuyorum. Dinle, seni bir dakika sonra arayacağım." Bunu söylerken imalı bir şekilde bana bakmıştı. "Tamam mı?"

Telefonu kapayıp dışarı çıktığında kulübenin içini dolduran ter ve deodorant kokusu burnuma çarptı. Pek hoş değildi ama Kapıcı'nın kokusuyla da kıyaslanmazdı.

Kapıyı kapatıp numarayı tuşladım.

Üç kez çaldıktan sonra Daniel Rose cevap verdi.

"Alo?"

Sert bir tavrıla fısıldayarak konuştum. "Şimdi beni iyi

dinle, oturduğunuz caddenin ucundaki çalılığa gidersen kardeşini orada berbat bir halde bulacaksın. Hemen gidip bakmanı şiddetle tavsiye ederim.”

“Kimsin sen?”

Telefonu kapadım.

“Teşekkür ederim,” dedim kıza dışarı çıkarken.

“Telefonda hiç kan yoktur umarım.”

Ne tatlı kız.

Rose’ların sokağına döndüğümde olanları görmek için tam zamanında gelmiştim.

Daniel Rose kardeşinin yürümesine yardım ediyordu. Uzaktaydım ama kolunu omuzlarına dolamış halde onu desteklediğini görebiliyordum. İlk kez gerçekten kardeş gibi görünüyorlardı.

Aralarında geçen konuşmaları hayal etmeye çalıştım.

“Haydi, Gav, yapabilirsin. Seni eve götürüp iyileştirelim.”

Ellerimde ve caddede kan vardı. Yaptıkları şeyi ikisinin de anlamış olmalarını umdum.

Onlara söylemek isterdim ama yapmam gereken tek şeyin mesajı iletmek olduğunu anlamıştım. Onlara anlamını açıklamam gerekmiyordu. Bunu kendileri yapmak zorundaydılar.

Bir duş aldıktan sonra Kapıcı’yla birlikte kahve içmek için eve dönerken bunu yapabilmelerini umuyordum.

sineklerin yüzü

İtiraf etmeliyim ki kendimle gurur duyuyordum. O büyük kayaya kazınmış üç isim vardı ve yapmam gereken her şeyi tamamladığımdan emindim.

Kapıcı'yla birlikte nehre gidip isimlerin bulunduğu kayaya doğru yürüdüm. Bu yürüyüş Kapıcı'yı yormuştu. Hayal kırıklığıyla ona baktım. "Gelmek zorundaydın, değil mi? Bunun zor olacağını söyledim ama beni hiç dinler misin?"

Ben burada bekleyeceğim, diye cevap verdi.

Yere uzanırken onu okşadım ve nehir boyunca yürümeye devam ettim.

Büyük kayalara tırmanırken içimde yükselen gururu hissettim. İlk ziyaretimdeki kararsızlığımdan sonra kazandığım zaferle buraya dönmek harikaydı.

Akşamüstü yaklaşıyordu ama sıcak değildi, dolayısıyla isimleri gördüğümde neredeyse hiç terlememiştim.

Hemen farklı bir şey dikkatimi çekti. İsimler aynıydı

ama yanlarına birer işaret konmuştu; mesajların iletildiğinin kanıtı.

İlk ismi görünce çok mutlu oldum.

Thomas O'Reilly. Kocaman bir işaret.

Angie Carusso. Bir işaret daha.

Sonra...

Ne?

Gavin Rose'un adının yanında hiçbir işaret olmadığını görünce hayretle bakakaldım.

Kolumu arkama götürüp sırtımı kaşıdım.

"Daha ne yapmam gerekiyor ki?" diye sordum. "Gavin Rose da tamamlandı."

Cevap uzakta olamazdı.

Birkaç gün geçti. Kasım sonu yaklaşıyordu. Yıllık Kızak Oyunu da öyle. Marv beni arıyordu ve belirgin ilgisizliğim yüzünden hâlâ kızgındı.

Aralık ayı geldi. Oyundan iki gece önce ben hâlâ Gavin Rose ve işaretin yokluğu hakkında endişeliydim. Dönüp bakmışım ama bir şey yoktu. Bunu yapan kişinin gecikmiş olmasını ummuştum ama üç dört gün gecikmesi mümkün değildi. Bunlarla ilgilenen her kimse böyle bir şeye asla izin vermezdi.

Uyumakta zorlanıyordum.

Kapıcı'yı sürekli azarlıyordum.

Perşembeden sonra yine uyku tutmayınca, uyumama yardımcı olacak bir şey almak için anacadedeki yirmi dört

saat çalışan eczaneye gittim. Edgar Caddesi'ndeki adama verdiğim uykü haplarının birazını kendime saklamalıyım.

Dışarı çıkarken yolun karşı tarafında takılan bir grup çocuk gördüm.

Eve yaklaşırken beni takip ettikleri belli oldu. Hepimiz bir kavşakta yeşil ışığın yanmasını beklemeye başladığımızda, Daniel Rose'un sesini duydum.

"Bu o mu, Gav?"

Onlara karşı koymaya çalıştım ama çok kalabalıklardı. En azından altı kişiydiler. Beni ara sokağa sürüklediler ve Gavin'e yaptığımı yakın şeyler yaptılar. Birileri beni yere bastırırken diğerleri sırayla dövüyordu. Yüzümün kanla kaplandığını, kaburgalarımda, bacaklarımda ve karnımda çürükler oluştuğunu hissedebiliyordum.

Hayatlarından memnunlardı.

"Kardeşimle uğraşmanın sonu bu." Konuşan Daniel Rose'du. Kaburgalarıma sert bir tekme attı. Sadakat can yakıyordu. "Haydi, Gav, sonuncuyu sen vur."

Gav söyleneni yaptı.

Karnıma bir tekme, yüzüme de bir yumruk indirdi.

Koşarak gecenin karanlığında kayboldular.

Onlar gittikten sonra ayağa kalkmaya çalıştım ama yere yığıldım.

Eve doğru sürünürken nihayet döngünün tamamlandığını hissediyordum.

Ön kapıdan sendeleyerek girdiğimde Kapıcı şaşkınlıkla

bana baktı. Endişeliydi. Yapabildiğim tek şey başımı iki yana sallamak ve acı içinde gülümseyerek iyi olduğumu belli etmekti. Bütün bunlar olurken, Gavin Rose'un isminin yanına kocaman bir işaret konduğunu hayal edebiliyordum. Bitmişti.

O gece daha sonra banyodaki aynaya baktım.

İki gözüm de morarmıştı.

Çenem şişmişti.

Boğazımdan kan süzülüyordu.

Kendime baktım ve elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

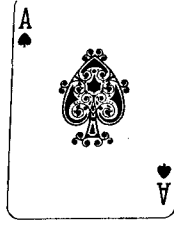
Aferin sana, Ed, dedim, kendi kendime. Dağılmış ve kan içinde kalmış yüzüme birkaç saniye daha baktım.

O anda sineklerin yüzüne bakıyordum.

ÜÇÜNCÜ KISIM

ED KENNEDY İÇİN ZOR ZAMANLAR

maç

Bir sivrisinek kulağımın dibinde vızılıyordu ve onun dostluğu için neredeyse minnettardım. Şarkı bile söyleyebilirdim.

Karanlıktı, yüzümde kan vardı ve sivrisinek kolayca yüzüme konup iğnesini bile batırmadan içebilirdi. Çömelebilir, sağ yanağımdan ve dudaklarımdan kan yudumlayabilirdi.

Yataktan çıkıp ayağa kalktığımda zemin soğuktu, ayaklarım rahatlamıştı. Yatak örtüleri terden örülmüş gibiydi ve şimdi koridordaki duvara dayanıyordum. Ayak bileğimden bir ter damlası süzülerek ayağımın kavisinden yuvarlandı.

Kendimi kötü hissetmiyordum.

Saate bakarken kendimi tutamayarak güldüm. Banyoya gidip soğuk bir duş aldım. Buz gibi su kesiklerimi ve çürüklerimi yakmıştı ama her şey güzeldi. Saat neredeyse sabahın dördüydü ve artık korkmuyordum. Üzerime eski bir kot pantolon geçirdikten sonra iki ası aramak için yatağıma döndüm.

Çekmeceyi açıp kâğıtları parmaklarımın arasına aldım. Oda-
nın sarı ışığında o kâğıtların hikâyelerine mutlulukla baktım.
Milla ve Edgar Caddesi'ni düşündüğümde duygulanıyor,
Sophie için umutlanıyordum. Peder O'Reilly, Henry Caddesi
ve Pederle Buluşma Günü'nü düşününce güldüm. Ve Angie
Carusso; keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim. Ve
o lanet olası Rose kardeşler.

Sıradaki kâğıt ne olacak? diye düşündüm.

Kupa olacağını tahmin ediyordum.

Bekliyordum.

Güneşin doğmasını ve sıradaki ası.

Bu kez hızlı olmasını istiyordum.

Kâğıdın hemen gelmesini istiyordum. Hiçbir belirsizlik
olmadan. Bilmecelemler olmadan. Sadece adresler. Bana isimleri
verip oraya göndermesini istiyordum. İstedğim buydu.

Tek endişem, ne zaman bir şeyin belli bir şekilde olma-
sını istesem, beni bilinmeyene yönlendirecek şekilde aksi
yöne gitmeydi. Keith ve Daryl'ın yine kapıdan girmesini is-
tiyordum. Sıradaki kâğıdı vermelerini, Kapıcı'nın kokusu ve
pireleri yüzünden şikâyet etmelerini istiyordum. Hatta içeri
rahatça girebilsinler diye kapımı bile kilitlememiştim.

Ama gelmeyeceklerini biliyordum.

Kitabımı bularak oturma odasına yöneldim. Asları da
yanıma aldım ve kitap okurken onları elimde tuttum.

Tekrar uyandığımda, sol elimin yanında iki kâğıtla yer-

deydim. Saat neredeyse on olmuştu ve hava sıcaktı. Biri ka-
pıyı yumrukluyordu.

Geldiler, diye düşündüm.

“Keith?” diye seslendim, dizlerimin üzerinde doğrula-
rak. “Daryl? Siz misiniz?”

“Keith de kim?”

Başımı kaldırıncı tepemde dikilen Marv’ı gördüm. Göz-
lerimi ovuşturdum.

“Burada ne işin var?” diye sordum.

“İnsan arkadaşlarıyla böyle mi konuşur?” O sırada yü-
zümün halini ve kaburgalarındaki sarı-siyah çürükleri gördü.
Tanrım, diye düşündüğünü hissettim ama söylemedi. So-
rumu, başka bir soruya cevap vererek yanıtladı. Bu Marv’ın
en sinir bozucu özelliklerinden biriydi. Burada ne aradığını
söylemek yerine, içeri nasıl girdiğini söyledi. “Kapı kilitli
değildi ve Kapıcı da nedense bu kez geçmeme izin verdi.”

“Gördün mü? Sana onun iyi bir köpek olduğunu söyle-
miştim.”

Su ısıtıcısını açtım. “Kahve?”

Evet, lütfen.

Elbette, Kapıcı içeri girmişti.

“Teşekkürler,” diye cevap verdi Marv.

Kahvelerimizi içerken Marv’a olanları anlattım. “Sa-
dece birkaç gençti. Beni gözlerine kestirip arkamdan saldı-
rılar.”

“Sen de birkaç tane patlattın mı?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Altı kişiydiler, Marv.”

Başını iki yana salladı. “Tanrım, dünya aklını kaçırmış.”

Daha akıllıca bir şeye geçmek istedi. “Bugün öğleden sonra oynayabileceğini düşünüyor musun?”

Elbette.

Kızak Oyunu.

Bugündü.

“Evet, Marv.” Cevabım çok netti. “Oynuyorum.” Her nedense aniden kendimi bu yılki oyun için havamda hissetmiştim. Fiziksel bir felaket yerine, kendimi her zamankinden daha güçlü hissediyordum ve canımın biraz daha yanması fikri hoşuma gidiyordu. Bana nedenini sormayın. Kendim de anlayamıyordum.

“Haydi.” Marv ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. “Sana kahvaltı ısmarlayayım.”

“Ciddi misin?” Bu hiç de Marv’a göre bir şey değildi. Çıkarken ona gerçeği sordum.

“Oyundan vazgeçseydim bunu yapar mıydın?”

Marv arabasını açıp bindi. “Asla.”

En azından dürüsttü.

Araba çalışmadı.

“Tek kelime bile etme,” diyordu gözleri.

İkimiz de içten içe güldük.

Bugün güzel bir gündü. Hissedebiliyordum.

Anacaddenin ucundaki salaş bir kafeye yürüdük. Yu-
murta, salam ve ekmek veriyorlardı. Garson geniş ağızlı in-
yarı bir kadındı ve elinde elbezi vardı. Her nedense adının
Margaret olduğunu düşündüm.

“Siz iki çocuk ne istiyorsunuz bakalım?”

Şaşırdık.

“Çocuk mu?” dedi Marv.

Kadın bize “bunun için hiç zamanım yok” der gibi baktı.
Canının çok sıkın olduğu belliydi. “Elbette. Siz ikiniz çocuk
değil misiniz?” Aslında çocuk dediğini o zaman anladım.

“Hey,” dedim, Marv’a dönerek. “Çocuk.”

“Ne?”

“Çocuk.”

Marv mönüye göz gezdirdi.

Margaret boğazını temizledi.

Kadını daha fazla sinirlendirmemek için siparişimi hız-
lıca verdim. “Eğer sakıncası yoksa bir bardak muzlu süt is-
tiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Sütümüz bitti.”

“Sütünüz mü bitti? Bir kafenin sütü nasıl biter yahu?”

“Bak, sütü ben almıyorum. Benim sütle hiçbir ilgim
yok. Sadece elimizde olmadığını biliyorum. Yiyecek bir şey-
ler istesene.” Bu kadın işini seviyordu. Hissediyordum.

“Ekmeğiniz var mı?” diye sordum.

“Ukalalık etme, çocuk.”

Etrafıma bakınarak başkalarının ne yediğini anlamaya
çalıştım. “Şuradaki adamın yediğinden istiyorum.” Üçümüz

de oraya baktık.

“Emin misin?” diye uyardı Marv. “Ne olduğu bile anlaşılmıyor, Ed.”

“Eh, en azından ellerinde var, değil mi?”

Ve Margaret gerçekten öfkelen-di. “Bana baksana sen.” Kalem-iyle kafasının tepesini kaşıdı. Nedense kalemle kulağını temizlemesini bekliyordum. “Burası siz iki çocuk için yeterince iyi değilse, hemen defolup gidebilir ve başka bir yerde yiyebilirsiniz. Canınız isterse!” Bunları söylemesi çok rahatsız ediciydi.

“Pekâlâ.” Neredeyse gerileyerek ellerimi kaldırdım.

“Bana şu adamın yediğinden, bir de muz ver, tamam mı?”

“İyi düşündün,” dedi Marv. “Oyun için potasyum.”

Potasyum mu?

Bunun yararı olacağını hiç sanmıyordum.

“Ya sen?” Margaret bakışlarını Marv’a çevirdi.

Marv koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. “En güzel peynirinle şu pidelere ne dersin?” Bunu yapmak zorundaydı. Marv böyle birine ukalalık etme dürtüsüne karşı koyamazdı. Bu doğasında vardı.

Ama Margaret bunu iyi karşıladı. Bizim gibi sersemle-re sürekli başa çıkmak zorunda kalıyordu. “Buradaki tek peynir sensin,” diye cevap verdi ve açıkçası, ikimiz de güle-rek onu tebrik ettik. Aldırmamayı tercih etti. “Siz çocuklar başka bir şey istiyor musunuz?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Pekâlâ. Yirmi iki elli tutuyor.”

“Yirmi iki elli mi?” Şaşkınlığımızı gizleyememiştik.

“Şey, evet, burası elit bir yer, biliyorsunuz.”

“Ah, orası çok belli. Hizmet inanılmaz.”

Şimdi kafenin boğucu ölçüde sıcak olan açık kısmında oturuyor, kahvaltımızı beklerken ter döküyorduk. Margaret başka insanlara servis yaparken yanımızdan geçip gitmekten büyük zevk alıyordu. Birkaç kez siparişlerimizin nerede kaldığını sormanın eşiğine geldik ama bunun sadece daha fazla beklememize yol açacağını biliyorduk. Biz daha kahvaltımızı etmeden insanlar öğle yemeklerini yemeye başlamıştı ve sonunda kahvaltılarımız geldiğinde, Margaret bize komposto servisi yapıyormuş gibi masamıza saça saça koydu.

“Selam, aşkım,” dedi Marv. “Kendini aştın.”

Margaret burnunu buruşturdu ve yürüyüp gitti. Vahşi kayıtsızlık.

“Seninki nasıl?” diye sordu Marv, kısa süre sonra. “Daha doğrusu, seninki ne?”

“Yumurta, peynir ve bir şey.”

“Sen yumurta sever misin ki?”

“Yoo.”

“O zaman neden aldın?”

“Diğer adamın tabağındayken yumurtaya benzemiyordu ki.”

“Anlaşıldı. Benimkinden biraz ister misin?”

Teklifi kabul ettim ve Marv’ın pidesinden biraz yedim. Aslında fena sayılmazdı. Sonunda Marv’a neden özellikle bugün beni kahvaltıya getirmeye karar verdiğini sordum. Ha-

yatım boyunca hiç dışarıda kahvaltı etmemiştim. Üstelik Marv bana kahvaltı ısmarlamayı asla düşünmezdi. Böyle bir şey mümkün değildi. Normal şartlar altında ölmeyi tercih ederdi.

“Marv,” dedim, doğruca yüzüne bakarak, “neden buradayız?”

Başını iki yana salladı. “Ben...”

“Bugün öğleden sonra oyuna gelmemi garantilemeye çalışıyorsun, değil mi? Bu yüzden bana iyi davranıyorsun.”

Marv bu konuda yalan söyleyemezdi ve bunu kendi de biliyordu. “Aşağı yukarı öyle.”

“Orada olacağım,” dedim. “Saat tam dörtte.”

“Güzel.”

Günün kalanı hızla akıp geçti. Neyse ki Marv sonraki birkaç saat beni rahat bıraktı, ben de eve gidip biraz daha uyudum.

Saati gelince, ne kadar berbat durumda olsam da mutluluğumu hissetmiş olan Kapıcı’yla birlikte Grounds’a yürüdüm.

Yolda Audrey’ye uğradık.

Evde kimse yoktu.

Belki de çoktan Grounds’a gitmişti. Futboldan nefret ederdi ama her yıl oraya gelirdi.

Grounds’un bulunduğu vadiye girdiğimizde saat dörde çeyrek vardı. Sophie’yle birlikte atletizm pistinde geçirdiğimiz anları hatırladım. Onun yanında bu oyun gülünç kalırdı,

ki öyleydi zaten. Futbol sahasında bir kalabalık toplanmaya başlamıştı bile. Atletizm pisti, kızın yalınayak hayali dışında bomboştı.

Güzelliği elimden geldiğince izledim ve sonra dönüp geri kalanıyla yüzleştim.

Oraya yaklaştıkça bira kokusu yoğunlaşıyordu. Hava çok sıcaktı. Yaklaşık otuz iki derece olmalıydı.

İki takım sahanın iki uç köşesindeydi ve birkaç yüz kişilik kalabalık yavaşça büyüyordu. Kızak Oyunu her zaman biraz ilgi çekerti. Her yıl aralık ayının ilk cumartesi günü yapılırdı ve sanırım bu yıl beşincisi yapılıyordu. Bense üçüncü kez katılıyordum.

Kapıcı'yı bir ağacın gölgesine bıraktım. Takıma yaklaştığımda, beni fark edenler yüzüme tekrar bakmak zorunda kaldılar. Ama ilgileri çabuk kayboldu. Sık sık çürük ve kan gören türden insanlardı.

Beş dakika içinde kırmızı-sarı şeritli mavi bir atleti üzerime geçirdim. Numaram on ikiydi. Kot pantolonumu çıkararak siyah şort giydim. Çorap ya da ayakkabı yoktu; bunlar Kızak Oyunu'nun kurallarıydı. Çizme veya koruyucu malzeme kullanmak da yasaktı. Sadece bir atlet, şort ve küfürbaz bir çene... İhtiyacınız olan tek şey buydu.

Takımımızın adı Acemiler'di. Rakip takımsa Şahinler. Yeşil-beyaz atlet ve aynı renkte şort giyiyorlardı ama bu kimenin umurunda değildi. İki tarafın da giysilerini bir yıl boyunca gerçek yerel kulüplerden birinden aldığı veya atılanları

topladığı düşünülürse, atletlerimiz olduğu için bile şanslıydık.

Oyuna katılanlar arasında kırk yaşında adamlar bile vardı. İriyarı, çirkin itfaiyeciler veya kömür madencileri, bir de orta seviyeli oyuncular vardı; bazıları Marv, Ritchie ve benim gibi gençti; bazılarıysa gerçekten iyi oynuyordu.

Ritchie takımın son gelen üyesi oldu.

“Bak, lanet olasıca köpek ne getirmiş,” dedi, şişman adamlarımızdan biri. Arkadaşlarından biri ona köpek değil, kedi olması gerektiğini hatırlattı ama açıkçası, şişko bunu anlamayacak kadar aptaldı. Merv Hughes dediğimiz tarzda bıyığı vardı. Bunu anlamadıysanız, sadece iğrenç, gür ve uzun bıyıklar düşünün. En kötüsü de, bu adam aynı zamanda kaptanımızdı. Sanırım asıl adı Henry Dickens’tı. Charles’la bir akrabalığı yoktu.

Ritchie çantasını yere atarak cevapladı. “Hey, çocuklar, nasılız bakalım?” Ama bakışları yerdeydi ve aslında kimse bir diğerrinin nasıl olduğuyula ilgilenmiyordu. Dörde beş vardı ve takım üyelerinin çoğu bira içiyordu. Bir bira da bana attılar ama sonra içmek için sakladım.

Kalabalık futbol sahasını doldurmaya devam ederken biraz etrafta yürümek istedim, Ritchie de bana katıldı.

Beni baştan aşağı süzdü.

“Tanrım, Ed... korkunç görünüyorsun. Her yerin kan içinde ve rezil durumdasın.”

“Teşekkürler.”

Daha dikkatli baktı. "Ne oldu sana?"

"Ah, bazı gençler biraz eğlenmek istedi."

Sırtıma acıtacak kadar sert bir şekilde vurarak sıvazladı.

"Bu sana ders olsun, ha?"

"Hangi konuda?"

Ritchie göz kırparken birasını bitirdi. "Hiçbir fikrim yok."

Böyle davrandığında Ritchie'yi severdiniz. Neyin neden veya nasıl olduğuyla ilgilenmezdi. Olayla ilgili konuşmak istemediğimi anlamıştı ve dolayısıyla konuyu kapatıp geride bırakmıştı.

Ritchie iyi bir arkadaşı.

Kimsenin olanlar yüzünden polisi aramamı önermemesi oldukça ilginçti. Buralarda kimse böyle bir şey yapmazdı. İnsanlar sürekli soyulur veya dayak yerdı ve çoğu durumda ya hemen intikam alınır ya da kabullenip unutulurdu.

Ben kabulleniyordum.

Birkaç esneme hareketinden sonra rakip takıma baktım. Bizden daha iriydiler. Marv'ın bir süre önce sözünü ettiği o dağ gibi oyuncu gözüme ilişmişti. Dev gibiydi ve açıkçası erkek mi, yoksa kadın mı olduğunu anlayamamıştım. Aslında, uzaktan bakıldığında, *The Drew Carey Show*'daki Mi-mi'ye benziyordu.

Sonra.

En kötüsü.

Numarasına baktım.

Benimki gibi on ikiye.

“Senin tutacağın adam o,” dedi bir ses arkamdan. Ko-
nuşanın Marv olduğunu biliyordum, Ritchie de yanındaydı.

“İyi şanslar, Ed,” dedi, eğlendiğini belli etmemeye çalış-
şarak. Kendimi tutamayarak güçlü bir kahkaha patlattım.

“Lanet olsun, bu bana onur verdi. Gerçekten.”

“Erkek olduğundan emin misin?” diye sordu Marv.

Eğilip ayak parmaklarımı tutarak bacaklarımın arkasını
esnettim. “Üzerime çıktığında sorarım.”

İşin tuhafı, pek de endişeli değildim.

Kalabalık huzursuz olmaya başlamıştı.

“Pekâlâ, toplanın,” dedi Merv.

Evet, Merv dedim, Marv değil; o bıyıklı şişkoya Merv
adını vermiştim, çünkü gerçek adının Henry olduğundan
emin değildim. Sanırım bıyığı yüzünden arkadaşları da ona
Merv diyordu.

Herkes birbirine sokularak toplandı ve oyun için moti-
vasyonumuzu artırdık. Baktığım her yerde iğrenç koltukaltı
kokuları, bira kokan nefesler, eksik dişler ve üç günlük kirli
sakallar vardı.

“Pekâlâ,” dedi Merv, “oraya çıktığımızda ne yapaca-
ğız?”

Kimse bir şey söylemedi.

“Eee?”

“Bilmiyorum,” dedi biri sonunda.

“O piçleri ezeceğiz!” diye bağırdı Merv ve o anda esneyen Ritchie dışında herkes gürleyerek onayladı. Diğerlerinden birkaçı da bağırdı ama pek anlamlı olduğu söylenemezdi. Küfrediyor, aksırıp tıksırıyor ve Şahinler’in karnını deşmek dışında her konuda konuşuyorlardı.

Bir de yetişkin olacaklar, diye düşündüm. Asla büyümüyoruz.

Hakem düdüğünü çaldı. Hakem her zamanki gibi, kasa-bada ayyaş olarak ün salmış Reggie la Motta’ydı. Bu maçta hakemlik yapmasının tek nedeni, iki şişe bedava içkiydi. Her takımdan bir tane.

“Pekâlâ, şu herifleri gebertelim,” dendi hep birlikte ve taraftarlar coştı.

Çabucak, Kapıcı’yı bıraktığım ağaca yöneldim. Uyuyordu ve küçük bir çocuk başını okşuyordu.

“Köpeğimle ilgilenmek ister misin?” diye sordum.

“İsterim,” dedi. “Adım Jay.”

“Onun adı da Kapıcı,” dedim ve sahaya koşarak takıma katıldım.

“Şimdi dinleyin beni, çocuklar,” diye başladı Reggie. Dili dolanıyordu. Maç henüz başlamamıştı ve hakem daha şimdiden öfkeliydi. Aslında oldukça komikti. “Geçen yılki olayların herhangi biri tekrarlanırsa çeker giderim ve kendi kendinize hakemlik edersiniz.”

“O zaman içkileri alamazsın, Reg,” dedi biri.

“Sen öyle san.” Reggie dikkatini topladı. “Şimdi, saç-

malık istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Herkes onayladı.

"Teşekkürler, Reggie."

"Tamam, Reg."

Herkes öne çıktı ve tokalaştık. Bana tepeden bakarak beni gölgede bırakan ve benimle aynı numarayı taşıyan rakip oyuncuyla tokalaştım. Erkek olduğu kesindi ama yine de Drew Carey'deki Mimi'nin tıpatıp aynısıydı.

"İyi şanslar," dedim.

"Bana birkaç dakika ver," diye cevapladı Mimi, gırtlaktan gelen sesiyle. Ağır bir göz makyajı benzerliği kesinlikle tamamlardı. "Seni paramparça edeceğim."

Ve maç başladı.

Şahinler açılışı yaptı ve kısa süre sonra ilk koşuma başladım.

Durduruldum.

Sonra yine koştum.

Yine durduruldum ve Mimi başımı yere bastırırken kulağıma korkunç şeyler mırıldandı. Kızak Oyunu buydu. Kalabalık sürekli "aaah-oooh" diye bağırıyor, küfürler savuruyor, sinir krizi geçiriyordu; bir yandan da bira ve şarap içmeye, her yıl buraya satış yapmaya gelen adamdan aldıkları sosisli sandviçleri ve börekleri mideye indirmeye devam ediyorlardı. Adam yan tarafta tezgâhını kuruyor, çocuklara meşrubat ve lolipop da satıyordu.

Şahinler birkaç kez sayıya koşup arayı açtılar.

“Neler oluyor?” diye sordu biri, direklerin yanında durduğumuzda. Bu iriyarı Merv’di. Kaptan olarak en azından bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünmüştü. “Tanrım, sadece birimiz gerçekten bir şeyler yapıyor ve o da... hey, adın neydi senin?”

Şaşırdım, çünkü işaret ettiği kişi bendim.

Afallayarak cevap verdim. “Ed,” dedim, “Kennedy.”

“Eh, burada gerçekten sıkı çalışan tek kişi Ed. Koşturnyor, çelme takıyor. Haydi ama! Kendinizi toplayın!”

Koşmaya devam ettim.

Mimi canavarlıklarına ve tacizlerine devam ediyor, ben de nefesinin kesilip kesilmeyeceğini merak ediyordum. O kadar iriyarı biri bu sıcakta kesinlikle çok fazla dayanamazdı.

Ben yerdeyken Reggie birinci yarı düdüğünü çaldı ve herkes bira içmeye gitti. Her oyuncu dönmek için kendini ikna etmek zorunda kalacaktı.

Devre arasında Kapıcı’yla çocuğun yakınındaki bir gölgeye uzandım. O sırada Audrey yanıma geldi. Durumumla ilgili hiçbir şey sormadı, çünkü elçilik işiyle uğraştığımı biliyordu. Artık normal hale gelmeye başladığından, ben de konuyu açmadım.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

Mutlu bir şekilde iç çektim. “Elbette, hayatı seviyorum.”

İkinci yarıda bir değişiklik oldu ve karşılık vermeye başladık. Ritchie köşede sayı yaptı ve başka biri direklerin al-

ndan geçti. Şimdi durum berabereydi.

Marv da iyi oynuyordu, uzun bir süre sıkı oynadık.

Mimi nihayet yorulmaya başlamıştı ve bir sakatlık morlasında Marv yanıma gelerek beni canlandırdı. "Hey," dedi, dirseğini karnıma gömerek, "o çam yarmasını daha yaralayamadın mı?" Sarı saçları terden başına yapışmıştı ve gözleri kararlı bakıyordu.

İtiraz ettim. "Eh, adamın cüssesine bir baksana, Marv. Tanrı aşkına, herif Mama Grape'den bile iri!"

"Mama Grape de kim?"

"Biliyorsun, şu kitaptaki." Teslim oldum. "Hani film yapmışlardı. Hatırlamıyor musun? Johnny Depp oynamıştı?"

"Her neyse, Ed, oraya çık ve şu herife gününü göster!"

Ben de öyle yaptım.

Sahada yardım alan bir adam vardı. Ben de Mimi'ye yaklaştım.

Birbirimize baktık.

"Bir dahaki sefere topu aldığında bana doğru koş," dedim.

Sonra da kendime küfrederek uzaklaştım.

Oyun devam etti ve Mimi söylediğimi yaptı.

Topu kapıldığı gibi hızlanarak bana doğru koştu, her nedense başaracağımı biliyordum. Topa saldırdı, onu aştım, ilerledim ve duyduğum tek şey sestti. Büyük bir çarpışma oldu ve bütün dünya sarsıldı. Kalabalık çıldırırken ben hâlâ ayakta olduğumu anladım; Mimi'yse yerdeydi, büzülmüştü.

Çok geçmeden herkes etrafıma toplandı. Harika bir iş

çıkardığımı söyleyerek övgüler yağdırıyorlardı ama aniden midemin bulandığını hissettim. Yaptığım şey yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum ve Mimi'nin sırtındaki numara hiç kıpırdamadan bana bakıyordu.

“Yaşıyor mu?” diye sordu biri.

“Kimin umurunda?” diye cevap verdi bir başkası.
Kustum.

Herkes oyuna devam edebilmek için Mimi'den nasihat kurtulabileceklerini tartışırken yavaşça yürüyerek sahadan uzaklaştım.

“Sedyeyi getirin,” dediğini duydum birinin.

“Hiç sedyemiz yok ki. Ayrıca... herifin cüssesine baksanıza. Sedyeyle taşıyamayız. Vinç gerek.”

Öneriler sınırsızdı. Bu tür insanlar birine çarpmayı mersamamazlardı. Adını siz koyun. Cüsse, kilo, leş kokusu... Yere yapışmış olsanız bile hepsini yüzünüze vururlar.

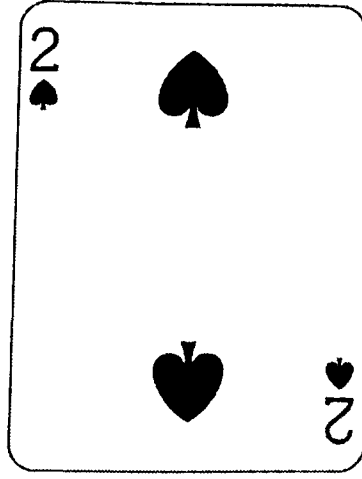
Duyduğum son ses Merv'inkiydi. “Bu uzun zamanda gördüğüm en iyi kavga finali idi.” Sözlerinde büyük bir mutluluk vardı, diğer oyuncular da onunla hemfikirdi.

Yürümeye devam ettim. Hâlâ kendimi berbat hissediyordum. Suçluluk duyuyordum.

Benim için maç bitmişti.

Maç bitmişti, evet, ancak başka bir şey başlamıştı.

Ağacın yanına döndüğümde Kapıcı'yı bulamadım.
İçimde tanıdık bir korku belirdi.

köpek ve kâğıt için yirmi dolar

Durdum ve olduğum yerde dönüp telaşla etrafa bakınarak köpeğimi ve o çocuğu görmeye çalıştım.

Futbol sahasının diğer tarafında küçük bir dere vardı, oraya doğru ilerledim. Elimden geldiğince hızlı koşuyordum. Maçı unutmuştum ve sarı saçlı bir kızın bana doğru geldiğini göz ucumla görüyordum.

“Kapıcı,” diye seslendim, Audrey’ye. “Kaybolmuş!” Ve köpeğimi ne kadar sevdiğimi o zaman anladım.

Audrey bir süre bana katıldı ama sonra başka tarafa doğru yürüdü.

Derede hiçbir şey bulamadım.

Geniş çimenlik sahaya döndüm. Maç devam ediyordu ve kalabalığın sesini zihnimin gerilerinde bir yerde hâlâ duyuyordum.

“Bir şey bulabildin mi?” diye sordu Audrey. Derenin daha aşağılarına gitmişti.

“Hayır.”

Durduk.

Sükûnet.

Bu en iyisiydi. Sonra Kapıcı’yı bıraktığım ağaca doğru yürürken, dönmekte olduklarını gördüm. Çocuğun elinde bir meşrubat kutusu ve uzun bir meyan şekeri çubuğu vardı. Yanlarında birini daha gördüm.

O da beni görmüştü.

Genç bir kadındı ve benimle göz göze geldiğinde hemen çömelip çocuğu tuttu. Ona bir şey verdi, bir şeyler söyledi ve hemen aksi yönde uzaklaşmaya başladı.

“Bu sıradaki kâğıt,” dedim Audrey’ye ve ayrıldım. Hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum.

Çocuğun ve köpeğimin yanına ulaştığımda haklı olduğumu gördüm. Çocuğun elinde bir oyun kâğıdı vardı ama henüz hangi seri olduğunu göremiyordum. Genç kadının peşinden yürümeye devam ettim. Kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu ama emin olduğum için yine de koştum. En azından bütün bunların arkasındaki kişinin kim olduğunu bilen birini takip ettiğimden kesinlikle emindim.

Ama gitmişti.

Ortadan kaybolmuştu ve ben, nefesim kesilmiş bir halde saha kenarında duruyordum.

İzlemeye devam edebilirdim, fakat bir anlamı yoktu. Kadın gitmişti ve benim kâğıdın yanına dönmem gerekiyordu. Çocuğun kâğıdı yırtıp atmayacağından emin değildim.

Neyse ki döndüğümde kâğıt hâlâ elindeydi. Sıkıca tutuyordu. Savaşmadan bırakmaya niyeti yok gibiydi. Kesinlikle haklıydım.

“Hayır,” dedi.

“Bak.” İstedğim en son şey, bu çocukla zaman kaybetmekti. “Bana kâğıdı ver.”

“Hayır!” Çocuk ağlamaya başladı.

“O kadın sana ne dedi?”

“Dedi ki...” Gözlerini sildi. “Kâğıdın bu köpeğin sahibine ait olduğunu söyledi.”

“Eh, o da benim işte,” dedim.

“Hayır, o benim! Köpek benim!”

Daryl, Keith ve bir serseri grubunu bu çocuğa tercih ederim, diye düşündüm. En kötüsü bile bu çocuktan daha iyidir.

“Pekâlâ.” Aklıma bir fikir geldi. “Sana köpek ve kâğıt için on dolar veririm.”

Çocuk aptal değildi. “Yirmi!”

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Audrey’den bir yirmilik istedim, neyse ki verdi. “Sana sonra öderim,” dedim.

“Sorun değil.”

Yirmiliği çocuğa vererek Kapıcı’yla kâğıdı aldım.

“Seninle iş yapmak zevkti.” Çocuk zaferinin tadını çıkarıyordu.

Benimse içimden onu boğmak geliyordu.

Beklediğim gibi değildi.

"Maça," dedim, Audrey'ye.

Saçları omzuma degecek kadar yakınımnda duruyordu. Kapıcı ayağıma basıyordu.

"Ve sen," diye suçladım onu. "Bir dahaki sefere yerinde kal."

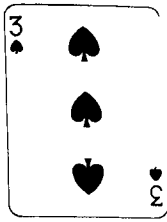
Tamam, tamam, diyerek karşılık verdi ve çok geçmeden bir öksürük krizine tutuldu.

Gerçekten de ağzından bir meyan şekeri parçası düştü ve suçluluk dolu gözlerle baktı.

"Bu sana ders olsun," dedim, parmağımı öfkeyle yüzüne sallayarak. Bana aldırnamaya çalıştı.

"O iyi mi?" diye sordu Audrey, birlikte yürüyerek uzaklaşıırken.

"Elbette," diye cevap verdim. "Hepimizi gömer, ağgözlü serseri," dedim. Ama gizlice gülümsedim.

kazı

Maçı kazanmıştık ve Merv'in evinde bir zafer partisi verililiyordu. Marv akşam telefon açarak gitmemi emretti, çünkü Mimi'yi yere serdiğim için en iyi oyuncu seçilmiştim.

"Mecbursun, Ed."

Ve bu yüzden gittim.

Yine yolda Audrey'ye uğradım ama evde değildi. Erkek arkadaşıyla birlikte dışarıda olduğunu düşündüm. Bu durum neredeyse beni Merv'in evine gitmekten vazgeçirecekti ama yine de gittim.

Kimse beni tanımadı.

Kimse benimle konuşmadı.

Marv'ı bulamadım ama daha sonra o beni ön verandada buldu.

"Gelmişsin. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Arkadaşıma baktı. "Her zamankinden daha iyi," dedim.

Arkamızda sarhoş insanların bağıırış çağırışlarını duyuyor. duk ve ön taraftaki yatak odasında insanların oradayken yaptıklarını yapan birileri vardı.

Bir süre oturduk. Marv daha sonra maçta olanları bana anlattı. Nereye gittiğimi merak ediyordu ama ona sadece midedin bulandığını ve devam edemediğimi söyledim. Mimi'yi nasıl yere serdiğim konusunda uzun uzun konuştuk.

"Muhteşemdi," dedi Marv.

"Teşekkür ederim." Suçluluk duygumu bastırmaya çalıştım; Mimi'ye hâlâ acıyordum.

On dakika kadar daha geçtikten sonra, Marv'ın içeri dönmek isteyebileceğini hissettim.

Cebimde yeni bir kâğıt vardı.

Maça ası.

Sokağa bakarak gelecekte beni nelerin beklediğini hayal etmeye çalıştım. Mutluydum.

"Ne oldu?" diye sordu Marv. "Neye sırtıyorsun, çocuk?" *Cocuk*, diye düşündüm ve ikimiz de güldük. "Haydi," dedi Marv. "Aklında ne var, Ed?"

"Kazı zamanı," deyip verandadan indim. "Gitmem gerek, Marv. Üzgünüm. Daha sonra görüşürüz."

Kendimi kötü hissediyordum, çünkü bugünlerde Marv'la yaptığım tek şey ondan uzaklaşmak gibi görünüyordu. Bu gece beni rahat bıraktı. Onun için önemli olan bir şeyin benim için de önemli olması gerektiğini sonunda anlamaya başlamıştı sanırım.

"Hoşça kal, Ed," dedi, ses tonuna bakılırsa, onun da

mutlu olduğu belliydi.

Gece karanlık ama güzeldi, eve kadar yürüdüm. Bir ara yanıp sönen bir sokak lambasının altında durarak maça asını tekrar inceledim. Evde ve Merv'in ön verandasındayken birkaç kez bakmıştım. Özellikle grup seçimi beni şaşırtmıştı, çünkü ben kupa asını bekliyordum. Kupa olsa, kırmızı-siyah kalıbına uyacaktı. En tehlikeli görünen seri olan maçanın sonuncu olacağını sanıyordum.

Kâğıdın üzerinde üç isim vardı:

Graham Greene

Morris West

Sylvia Plath

İsimler tanıdıktı ama nedenini bilemiyordum. Tanıdığım insanlar değillerdi ama onları duymuştum. Kesinlikle. Eve döndüğümde yerel telefon rehberine baktım. Bir Greene ve birkaç West vardı ama önlerinde G veya M yoktu. Ancak, o adreslerde o isimlerde başkaları da oturuyor olabilirdi. Ertesi gün kasabada dolaşmam gerektiğine karar verdim.

Oturma odasında Kapıcı'yla birlikte rahatıma baktım. Kurabiye yaptım, birlikte yedik. Kızak Oyunu yüzünden vücudumda yeni ağrılar oluştuğunu hissettim, gece yarısı olduğunda zorlukla hareket edebiliyordum. Ayağımın dibinde Kapıcı'yla öylece oturarak uykuya dalmayı bekledim.

Başım arkaya devrildi.

Maça ası elimden kanepenin aralığına kaydı.
Rüyalara daldım.

Bir rüya âleminde kapana kısıldığım ve uyanık olup olmadığıma karar veremediğim uzun bir geceydi. Sabaha doğru uyandığımda hâlâ Kızak Oyunu'ndaydım ve kâğıdı getiren kadını takip ediyor, çocukla tartışarak pazarlık yapıyordum.

Daha sonra rüyamda kendimi yine okulda gördüm ama yalnızdım. Sadece ben vardım ve sınıfın havası tozlu sarıydı. Masamın üzerine yayılmış kitaplarla ve karatahtaya yazılmış kelimelerle orada oturuyordum. Kelimelerin harfleri değişiyordu ve ne olduklarını çözemiyordum.

İçeri bir kadın girdi.

Uzun ince bacaklı, siyah etekli, beyaz bluz ve mor yün hırka giymiş bir öğretmendi. Elli yaşlarındaydı, kendi tarzında seksiydi. Çoğunlukla bana aldırmıyordu. Sonunda tam sınıfın önünden geliyormuş gibi güçlü bir sesle zil çaldı. Varlığımı ilk kez o zaman fark etmiş gibiydi.

Başını kaldırıp bana baktı.

“Başlama zamanı, Ed.”

Hazırdım. “Evet?”

“Lütfen arkamdaki kelimeleri okur musun?”

“Yapamıyorum.”

“İyi de neden?”

Kelimelere daha fazla odaklandım ama hâlâ okuyamıyordum.

Başını iki yana salladı. Bakışlarımı sırama dikerken, hayal kırıklığına uğradığını hissedebiliyordum. Uzun bir süre sırama baktım. Bu kadını hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten üzgündüm.

Birkaç dakika sonra.

Duydum.

Bir vurma sesi ve arkasından gıcırtilar geldi kulağıma. Başımı kaldırıp baktığımda gördüğüm şey beni şoka soktu. Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı; öğretmen karatahtasının önünde bir ipe asılmıştı.

Ölmüştü.

Sallanıyordu.

Tavan yok olmuştu ve ip kirişlerden birine sıkıca bağlanmıştı.

Dehşete kapılarak oturduğum yerde donakalmış, çılgınca nefes almaya çalışıyordum. Ellerim sırama yapışmıştı; öyle ki yardım bulmaya gitmek için ayağa kalkarken parmaklarımı zorlukla ayırabildim. Sağ elim kapının tokmağına değdiği anda durdum ve yavaşça ipin ucunda sallanan kadına döndüm.

Yavaşça.

Neredeyse ses çıkarmamaya çalışarak.

Ona doğru yaklaştım.

Huzurlu gibi görüldüğünü düşünürken gözleri aniden açıldı ve konuşmaya başladı.

Sesi boğuk ve hırıltılıydı.

“Kelimeleri şimdi okuyabildin mi, Ed?” diye sordu. Orada durup arkasına, karatahtaya baktım. Şimdi en tepedeki başlığı görüp okuyabiliyordum.

“*Kısır Kadın.*”

O sırada ceset ayaklarımın dibine yuvarlandı ve sıçrayarak uyandım.

Kapıcı ayağımın dibindeydi ve oturma odası tozlu san bir havayla doluydu. Dışarıda güneş yükseliyordu.

Gözlerimi açtıktan birkaç saniye sonra rüyayı tekrar hatırladım. Kadın, kelimeler ve başlık yine gözümün önündeydi. Ayaklarımın dibine yuvarlanışını hissettim ve sözleri kulaklarımda çınladı. “*Kelimeleri şimdi okuyabildin mi, Ed?*”

“*Kısır Kadın,*” diye fısıldadım.

Bu kelimeleri daha önce duyduğumu biliyordum. Aslında, *Kısır Kadın* adında bir şiir okuduğumu hatırlıyordum. Depresif bir İngilizce öğretmenim olduğu için okuldayken okumuştum. Kadın o şiiri seviyordu ve bugün bile mısralarından bazılarını hatırlıyordum. “Az ayak sesleri”, “heykelsiz bir müze” gibi ifadeler ve hayatını kendi içinde yükselip alçalan bir pınara benzetiş...

Kısır Kadın.

Kısır Kadın.

Hızla yerimden fırladığımda –kendisi hiç etkilenmemiş olsa da– neredeyse Kapıcı’ya takılıp düşüyordum. Bana *Uykumu böldün, dostum,* diyen gözlerle baktı.

“*Kısır Kadın*,” dedim ona.

Başlığı tekrarladım ve Kapıcı’yı burnundan neşeyle yaladım, çünkü maça asının cevabını biliyordum. En azından doğru yoldaydım.

Kısır Kadın şiiri intihar etmiş bir kadın tarafından yazılmıştı ve bir şeyden emindim: Adı Sylvia Plath’tı.

Kanepenin aralarında kâğıdı aradım ve adına tekrar baktım. Listede üçüncü sıradaydı. *Bunlar yazar*, diye düşündüm. *Hepsi yazar*. Graham Greene, Morris West ve Sylvia Plath. İlk ikisinin adını hiç duymamış olduğuma şaşırmışım ama sonuçta bir kitap yazmış herkesin ismini bilemezsiniz. Ama Sylvia’dan emindim. Artık ilk isimle hitap aşamasına geçmiştik. Kendimle bu kadar gurur duyuyordum işte.

Bir süre bu anın tadını çıkardım. Şans eseri büyük bir gizemi çözmüşüm gibi hissediyordum. Şimdi inanılmayacak kadar kaskatıydım, kaburgalarım beni öldürüyordu ama yine de sütle ve bol şekerle kahvaltılık gevrek yiyebilmişim.

Sorunun sadece bir parçasını çözdüğümü fark ettiğimde saat yedi buçuk civarıydı. Nereye gideceğim ve kimleri ziyaret edeceğim konusunda hâlâ bir fikrim yoktu.

Kütüphaneden başlayacağım, diye karar verdim. Pazar günü olması çok kötüydü. Kütüphanenin açılmasını beklemek zorundaydım.

Audrey yanıma geldi.

Israrla önerdiği bir filmi izledik birlikte.

Film iyiydi.

Önceki gece nerede olduğunu sormamak için kendimi tuttum.

Ona maça asından, isimlerden ve öğleden sonra kütüphaneye gideceğimden bahsettim. Pazar günü on iki ile dört arası açık olduğunu biliyordum.

Audrey hazırladığım kahveyi içerken dudaklarının kırmızılığına baktım ve ayağa kalkıp ona yaklaşarak o dudakları öpebilmeyi diledim. Onların yumuşaklığını ve sıcaklığını dudaklarımın arasında hissetmek istiyordum. Nefesimi içine üfleme istiyordum. Dişlerimi boynuna geçirebilmek, parmaklarımı sırtında, o güzel sarı saçlarında gezdirebilmek istiyordum.

Gerçekten.

Bu sabah neyim olduğunu bilmiyordum.

Ama çok geçmeden neden böyle olduğumu anlamaya başladım; bir şeyleri hak ediyordum. İnsanların hayatlarında ufak da olsa bir şeyleri düzeltiyordum. Can yakmak doğama tamamen aykırı olmasına rağmen incitilmesi gereken insanları incitiyordum.

En azından bir şeyleri hak ediyorum, diye düşündüm. Audrey beni bir saniye için sevebilir, evet. Ama biliyordum. Bir şey olmayacağından emindim. Beni öpmeyecekti. Bana dokunmayacaktı bile. Bütün kasabada koşturuyor, pestilim çıkıyor, nefesim kesiliyordu... Ne içindi tüm bunlar? Ben bundan ne kazanıyordum? Ed Kennedy'nin çıkarı neydi?

Ne olduğunu söyleyeyim.
Koca bir hiç!

Ama yalan söylüyordum.

Yalan söylüyordum ve yemin ederim hemen o anda duracaktım. Bütün bunları gözden geçirmiş ve sinek asından sonra bir eşiği atladığıma karar vermiştim.

Duracaktım.

Her şeyi bırakacaktım.

Ve aptalca bir şey yapacaktım.

Hiç beklenmedik bir şekilde yerimden kalktım, Audrey'nin yanına gittim ve onu dudaklarından öptüm. Kırmızı dudaklarını, etini ve içindeki havayı hissettim. Onu hissetirken bir an gözlerimi kapadım. O anda ondan başka hiçbir şey hissetmemiştim. Bütün benliği, bütün varlığı içimden geçip gitti ve aynı anda hem her yerimi ateş bastı hem de soğuktan ürperdim.

Ağzımı onunkinden ayırırken çıkan sesle kendime geldim ve aramızda derin bir sessizlik oldu.

Ağzıma kan tadı geldi.

Sonra kanı Audrey'nin şaşkın yüzündeki dudaklarında gördüm.

Tanrım, onu doğru düzgün öpememişim bile.

Gözlerimi kapadım.

Sımsıkı.

Çok geçmeden durdum. "Özür dilerim, Audrey," dedim,

arkamı dönerek. "Ne yaptığımı bilmiyordum. Ben..." Kelimeler de kesildi. Çok geç olmadan onlar da sustu. İkimiz mutfakta ayakta duruyorduk.

İkimizin de dudaklarında kan vardı.

Benimle bu tür şeyler yaşamak istemiyordu, bunu kabul edebilirdim ama kimsenin onu benim kadar sevemeyeceğini bilip bilmediğini merak ediyordum. Audrey ağzındaki kan silerken tekrar özür diledim. Audrey her zamanki gibi zarif, benimle bu tür şeyler yapamayacağını açıklayarak özrümü kabul etti. Sanırım böyle şeylerin anlamı olmamasını tercih ediyordu. Böylece hiçbir riski olmuyordu. Kimsenin kendisini sevmesini istemiyorsa, saygı duymak zorundaydım.

"Endişelenme, Ed," dedi. Ciddiydi.

İyi olan şuydu ki Audrey'yle hep iyi anlaşıyorduk. Her nasılsa bunu başarıyorduk. Ne olduğu önemli değil gibiydi. Bir an bu gerçeği düşündüm ve dürüst olmam gerekirse, ne kadar sürebileceğini merak ettim. Sonsuza dek süremeyeceği kesindi.

"Gülümse bana, Ed," dedi sonra, kapıdan çıkarken.

Elimde değildi.

Gülümsedim.

"Maça asında iyi şanslar," dedi.

"Teşekkürler."

Kapı kapandı.

Saat neredeyse on iki olmuştu. Ayakkabılarımı giyip kütüphaneye yöneldim. Kendimi salak gibi hissediyordum.

Çok fazla kitap okuduğum doğrudu ve çoğunu ikinci el kitap dükkânlarından satın alırdım. En son bir kütüphaneye gittiğimde hâlâ büyük uzun katalog çekmeceleri vardı. Okuldayken bilgisayarlar standart demirbaş haline geldiğinde hâlâ çekmeceleri kullanıyordum. Bir yazarın kartını çekip çıkarmayı ve listelenmiş kitaplara bakmayı seviyordum.

Kütüphaneye girdiğimde bankonun arkasında yaşlı bir kadın görmeyi bekliyordum ama benim yaşlarımda, uzun ve kıvrık saçlı bir genç vardı. Konuşma tarzı biraz ukalacaydı ama ondan hoşlandım.

“O kartlardan var mı?” diye sordum.

“Ne kartı? Oyun kartı mı? Kütüphane kartları mı? Kredi kartı mı?” İyi eğleniyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Bana kendimi eğitimsiz ve işe yaramaz hissettirmeye çalıştığının farkındaydım ama aslında yardımına ihtiyacım yoktu. “Biliyorsun,” dedim, “yazarların, şairlerin vs. isimlerinin yazılı olduğu kartlar.”

“Ahh,” dedi ve güldü. “Uzun zamandır kütüphaneye gelmedin, değil mi?”

“Hayır,” dedim. Şimdi gerçekten kendimi eğitimsiz ve işe yaramaz hissediyordum. Üzerinde iğrenç adam yazılı bir tabela taşıyabilirdim. “Ama Joyce, Dickens ve Conrad okudum.”

“Onlar da kim?”

İşte şimdi üstünlük bendeydi. “Ne? Duymadın mı? Bir de kendine kütüphaneci mi diyorsun?”

Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Tuşe."

Tuşe.

Bu ifadeye tahammül edemezdim.

Yine de çok yardımcı oldu. "Artık o kartları kullanmıyoruz; her şey bilgisayarda. Gel."

Bilgisayarların başına geçtik. "Pekâlâ, bana bir yazar ismi ver."

Biraz tereddüt ettim, çünkü ona maça asının üzerindeki isimlerden birini vermek istemiyordum. Onlar benimdi. Ona Shakespeare'i verdim.

İsmi yazdı ve ilgili bütün başlıklar ekranda belirdi. Sonra Macbeth'in yanına bir numara girdi. "İşte. Gördün mü?"

Ekrana baktığımda nasıl işlediğini anlamıştım. "Teşekkürler."

"Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli."

"Olur."

Çocuk gidince klavyeyle, yazarlarla ve ekranla baş başa kaldım.

Önce Graham Greene'i arattım. Karttaki isimleri sırayla girecektim. Kâğıt bulabilmek için ceplerimi karıştırdım ama bulabildiğim tek şey buruşuk bir peçete oldu. Masaya bağlanmış bir kalem vardı. İsmi girdiğimde, Graham Greene'le bağlantılı bütün başlıklar ekranda listelendi.

Başlıklardan bazıları çok iyiydi.

İnsan Faktörü.

Brighton Rock.

Maddenin Kalbi.

Güç ve Görkem.

Havana'daki Adamımız.

Hepsini peçetenin üzerine yazdıktan sonra ilkinin numarasına baktım. Bütün numaralar aynıydı.

Sonra *West, Morris* diye yazdım. Başlıklarından bazıları daha iyi değilse de, en az aynı ölçüde iyiydi.

Kumdaki Darağacı.

Balıkçının Ayakkabıları.

Güneşin Çocukları.

Sirk Müdürü.

Tanrı'nın Palyaçoları.

Şimdi sıra Sylvia'daydı.

İtiraf etmeliyim ki ona karşı zaafım vardı, çünkü bazı eserlerini okumuştum ve rüyamda gördüğüm de onun eseri-ydi. O olmasa ne yapmam gerektiğini anlayamazdım. Onun başlıklarının en iyisi olmasını istiyordum ve taraflı olsun ya da olmasın, benim için gerçekten de öyleydiler.

Kış Gemisi.

Dev Heykel.

Ariel.

Suyu Geçmek.

Sırça Fanus.

Peçeteyle birlikte raflara yaklaşıarak hepsine sırayla baktım. Hepsi çok güzeldi. Hepsi eski ve kırmızı, mavi veya siyah ciltliydi. Hepsini aldım. Her birini. Sonra hepsiyle birlikte gidip oturdum. Şimdi ne yapacaktım?

Bütün bunları bir iki haftada nasıl okuyacaktım? Sylvia'nın şiirlerini belki okuyabilirdim ama diğer ikisi oldukça uzun kitaplar yazmıştı. İyi olmalarını umuyordum.

“Dinle,” dedi kütüphaneci çocuk. Bütün kitaplarla birlikte bankoda duruyordum. “Bu kadar çok kitabı ödünç almazsın. Bir sınırı var, biliyorsun. Bu arada, kartın var mı?”

“Ne kartı?” Elimde değildi. “Oyun kartı mı? Kredi kartı mı? Neden söz ediyorsun?”

“Pekâlâ, ukala.”

İkimiz de gülümsedik. Bankonun altına uzandı ve bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

“Bu formu doldur lütfen.”

Kartımı aldıktan sonra bütün kitaplarla birlikte oradan çıkabilmek için onu biraz yağladım.

“Teşekkürler, dostum. Harika bir iş çıkarıyorsun.”

Bana baktı. “Bütün o kitapları hâlâ istiyorsun, değil mi?”

“Aynen.” Kitapları alıp bankonun üzerine koydum. “Açıkçası onlara ihtiyacım var ve öyle ya da böyle onları alacağım. Ancak günümüzün hastalıklı toplumunda bir insan çok fazla kitap okumakla suçlanabilir.” Dönüp kütüphanenin boşluğuna baktım. “İnsanların raflara atladıkları söylemez, değil mi? Şu anda onları başka birilerinin istediğini sanmıyorum.”

Bütün sözlerimi dinledi. “Bak, dürüst olmam gerekirse,”

dedi sonunda, “kaç kitap ödünç alacağın aslında umurumda bile değil. Ama kurallar var. Müdürüm anlarsa başım derde girer.”

“Nasıl bir derde?”

“Bilmiyorum ama çok kötü olur.”

Ona bakarken kararımдан vazgeçemedim.

Sonunda pes etti.

“Pekâlâ, ver hepsini. Bakalım senin için ne yapabili-
rim.” Kitapları taradı. “Müdürüm ahmağın teki zaten.”

İşi bittiğinde bankonun diğer tarafında tam olarak on
sekiz kitap duruyordu.

“Teşekkürler,” dedim. “Sana minnettarım.”

Bu kitapların hepsini eve nasıl götüreceğim? diye sor-
dum kendi kendime.

Marv’ı arayıp beni almasını istemeyi düşündüm ama
kendi başıma yapabildim. Yolda bazılarını düşürdüm, birkaç
kez dinlendim ama sonunda kitapların hepsi eve ulaştı.

Kollarım ağrıyordu.

Kelimelerin bu kadar ağır olabileceği aklıma gelme-
mişti.

Bütün öğle üzerini kitap okuyarak geçirdim.

Yazarlara saygısızlık etmek istemesem de, bir ara uyu-
yakaldım. Yediğim dayak ve Kızak Oyunu yüzünden hâlâ
bitkindim.

Graham Greene’in çalışmaları çok hoşuma gitmişti. Ne-

reye gitmem gerektiği konusunda en küçük bir ipucu bile bulamamıştım ama bundan daha basit olması gerektiğini düşünüyordum. Kitaplardan oluşmuş küçük dağa baktım. En hafif tanımıyla, moral bozucuydu. Binlerce sayfa arasında ihtiyacım olan şeyi nasıl bulacaktım?

Uyandığımda rüzgâr güneyden esiyordu ve yılın bu zamanı için hava oldukça serindi. Aralık başlarıydı ve kazak giymek bana biraz tuhaf gelmişti. Ön kapının yanından geçerken bir kâğıt gözüme ilişti.

Hayır, bu bir peçeteydi.

Endişeli bir şekilde gözlerimi bir an için kapadım ve sonra eğilip aldım. Bütün bu süre boyunca izlendiğim artık kesinleşmişti. Kütüphaneye giderken beni izlemişlerdi. Kütüphanedeyken ve eve dönerken beni izlemişlerdi. Başlıkları bir peçeteye yazdığımı biliyorlardı.

Okudum.

Kırmızı kalemle yazılmış sadece birkaç kelime.

Sevgili Ed,

İyi iş. Ama endişelenme, sandığından daha kolay.

Dönüp kitapların başına oturdum. Kelimesi kelimesine ezberleyene kadar *Kısır Kadın*'ı okudum.

Daha sonra Kapıcı yürüyüşe çıkmak istedi ve biz de yürüyüşe çıktık. Kasabanın sokaklarında dolaştık ve adreslerin nereler olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. "Bir fikrin var mı, Kapıcı?" diye sordum.

Cevap gelmedi. Her zamanki rahat ve araştırmacı tavrıyla etrafı koklayıp duruyordu.

O ana kadar anlamadığım şey, cevapların kılavuzlu olduğuydu. Her yerdeydiler; her sokağın ve her kavşağın üzerinde. *Ya cevap başlıklarda gizliyse?* diye düşündüm. *Kitap başlıklarında?* Yapmam gereken tek şey, sokağı her yazarın kitaplarından biriyle eşleştirmekti.

Sandığından daha kolay, dedim, kendi kendime. Peçete, maça asıyla birlikte hâlâ cebimdeydi. İkisini de çıkarıp baktım. *İsimler beni izliyordu ve anladığımda beni gördüklerinden emindim.* Bir an eğildim ve heyecanlı bir şekilde Kapıcı'yla konuştum.

"Haydi," dedim. "Harekete geçmemiz gerek."

Eve koştuk; daha doğrusu Kapıcı'nın yetişebileceği kadar hızlı bir şekilde döndük. Kitaplara, bir sokak rehberine ve birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Evet, koşuyorduk.

Eski sokak rehberimi elime aldım, kitapların başına çöküp başlıkları sokak isimleriyle eşleştirmeye çalıştım. Önce yine Graham'ı elden geçirdim. İnsan Caddesi, Faktör Caddesi, Kalp Caddesi yoktu.

Bir iki dakika sonra buldum.

Kitabı elime aldım.

Siyah ciltliydi ve sırt kısmındaki başlık altın yaldızla yazılmıştı. *Güç ve Görkem.* Güç Caddesi yoktu ama birkaç sayfa geri dönünce gözlerim hayretle açıldı. İsim yumruk gi-

bi gözlerime indi: Görkem Yolu.

Sırıtarak Kapıcı'nın tüylerini okşadım. Görkem Yolu. Çok zekiceydi. Görkem Yolu'nda oturmak isterdim.

Haritada kasabanın kıyısında görünüyordu.

Sonra Morris West başlıklarını gözden geçirdim. Bu kez daha hızlı oldu.

Tanrı'nın Palyaçoları.

Kasabanın üst kesiminde bir Palyaço Caddesi buldum.

Son olarak Sylvia'nın *Sırça Fanus*'undan Sırça Sokak. Rehber'e göre Sırça Sokak, kasabanın anacaddesine bağlanan küçük yan sokaklardan biriydi.

Diğer başlıkların hiçbirinin uymadığını fark ettim ama güvendedim. Aradıklarımı bulmuştum.

Şimdi her cadde ve sokak için tek bir soru vardı.

Hangi numara?

Kazmak zorundaydım.

Bu maçaydı ve kazmak zorundaydım.

İpuçları kitaplarda olmalıydı. Diğerlerini bir kenara atıp üç finaliste odaklandım. Açıkçası, kenara attıklarım için biraz üzgündüm. Dramatik ve kargaşalı bir yarışta kaybedenler gibi yerde duruyorlardı. İnsan olsalar, her biri başlarını ellerinin arasına almış olurdu.

Önce *Güç ve Görkem*'e uzandım. Gece geç saate kadar okudum. Sayfalardan başımı kaldırdığımda saat bir olmuştu. Henüz bir ipucu bulamamıştım ve moralim bozulmaya baş-

lamıştı. *Ya kaçırdıysam?* diye düşündüm ama gördüğümde anlayacağımdan emindim. Tahmin edebildiğim kadarıyla, Gökem Yolu'nda numaralar yirmi veya otuza kadar çıkıyordu ama okumaya devam ettim. Bunu yapmam gerektiğini hissediyordum. Her şey bununla ilgiliydi. Şimdi vazgeçmek olmazdı.

Saat 3.46'da –bu saati asla unutmayacaktım– buldum.

Sayfa 114.

Sayfanın sol alt köşesinde, siyah mürekkeple maça sembolü çiziliydi ve yanında şunlar yazılıydı:

"Aferin, Ed."

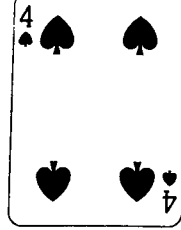
Zafer coşkusuyla kanepeye çöktüm. Bundan daha iyi olamazdı. Taş yoktu. Şiddet yoktu. Nihayet uygarlaşmanın zamanı gelmişti.

Tanrı'nın Palyaçoları'na geçerek onu da hızla karıştırdım. Bunu en başında yapmadığıma inanamıyordum. Her sayfadaki her kelimede bir ipucu aramaktan kesinlikle çok daha kolay olurdu. *Sandığımdan daha kolay*, diye hatırlattım kendi kendime.

Bu kez sayfa 23'teydi. Sadece sembol vardı. Ve *Sırça Fanus*'ta sayfa 39'daydı. Adresleri aldığımında tükenmiştim.

Kazı bitmişti.

Uykuya daldım.

yalan söylemenin faydaları

Perşembe akşamıydı, evimde kâğıt oynuyorduk. Ritche, Kızak Oyunu'nda incittiği köprücük kemiği yüzünden şikâyet ediyordu, Audrey'nin keyfi yerindeydi, Marv da kazanıyordu. Her zamanki gibi tahammül edilmezdi.

Görkem Yolu'na gidip 114 numarayı bulmuştum. Polonyalı bir aileydi ve ailenin babası Edgar Caddesi'ndekinden daha iriyarıydı. Şantiyede çalışıyor, karısına kraliçe, çocuklarına birer Tanrı gibi davranıyordu. İşten eve döndüğünde onları alıp havalara fırlatıyordu. Birlikte gülüşüyor, oynuyor ve onun gelişini sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Görkem Yolu uzun ve ıssızdı. Evlerin hepsi çok eskiydi. *Hepsi lif çimentoydu.*

Orada ne yapmam gerektiğini henüz bilmiyordum ama artık emindim; öğrenecektim.

“Görünüşe bakılırsa yine kazandım,” diye böbürlendi

Marv. Formdaydı ve ağzının yan tarafına bir puro sıkıştırmıştı.

“Senden nefret ediyorum, Marv,” dedi Ritchie. Hepimizin böyle zamanlarda düşündüğü şeyi özetlemişti.

Marv çabucak bir Noel oyunu düzenledi.

“Bu yıl sıra kimde?” diye sordu ama sıranın onda olduğunu ve bundan kurtulmaya çalışacağını hepimiz biliyorduk. Marv asla Noel yemeği pişirmezdi. Beceriksiz olduğu için değil, sadece fazla cimriydi. Hayatını kurtaracak olsa bir hindiye para ödemezdi. Kızak Oyunu günü bana ısmarladığı kahvaltı sadece bir kez olacak bir şeydi.

“Sende,” dedi Ritchie, Marv’ın gözlerinin içine bakarak. “Sıra sende, Marv.”

“Bundan emin misin?”

“Evet,” dedi Ritchie. “Eminim.”

“Ama biliyorsunuz, ailem orada olacak. Kardeşim ve...”

“Kes şunu Marv, aileni seviyoruz.” Ritchie için partinin yeri önemli değildi. Bunu hepimiz biliyorduk. Sadece Marv’ı sinir etmeyi seviyordu. “Ve kardeşini de seviyoruz. Kız çok seksi, dostum. Afet bir şey.”

“Seksi mi?” dedi Audrey. “Afet mi?”

Ritchie yumruklarını masaya vurdu. “Aynen öyle, kızım.”

Üçümüz gülerken Marv huysuzlandı.

“Paran olmadığını söyleyemezsin,” dedim. “Otuz bin mi demiştin?”

“Kırk oldu,” diye cevap verdi. Bu, Marv’ın bu kadar parayla ne yapacağı konusunda bir tartışma başlattı. Bunun sadece kendisini ilgilendirdiğini ve daha fazla düşünmemize gerek olmadığını söyledi.

Sanırım hiçbir konuda çok fazla düşünmüyorduk zaten. Birkaç dakika sonra vazgeçtim.

“Burada yapabiliriz,” dedim. Marv’a döndüm. “Ama Kapıcı’ya katlanmak zorundasın, dostum.”

Marv pek memnun olmamıştı ama kabul etti.

Daha fazlasını vurguladım.

“Pekâlâ, Marv,” dedim. “Bak ne diyeceğim, Noel oyununu burada oynamamıza bir şartla izin veririm.”

“Neymiş?”

“Kapıcı’ya hediye alacaksın.” Biraz deşmekten kendimi alamamıştım. Marv’la uğraşırken hız kazanmak gerekirdi ve açıkçası, işler umduğumdan daha iyi gidiyordu. Çok neşeliydim. “Ona güzel ve sulu bir et getirebilirsin. Ayrıca...” Burada daha da iyileşti. “Ona kocaman bir Noel öpücüğü vereceksin.”

Ritchie parmaklarını şaklattı. “Harika bir fikir, Ed. Mü-kemmel.”

Marv afallamıştı.

Çok öfkelenmişti.

“Bu çok aşağılayıcı,” dedi ama yine de hindiye para vermekten ve pişirme zahmetine girmekten iyiydi. Sonunda kararını verdi. “Tamam, yapacağım.” Parmağını yüzüme doğru salladı. “Ama sen alçağın tekisin, Ed.”

"Teşekkürler, Marv. Beni çok mutlu ettin," dedim ve yıllardır ilk kez Noel'i sabırsızlıkla beklemeye başladım.

Taksi vardiyalarımına bağlı olarak, Gökem Yolu'na gitmeye devam ettim. Ailenin geçinmekte zorlandığı açık olmakla birlikte, ne yapmam gerektiğini hâlâ bilmiyordum. Bir akşam çalıların arasında dururken babaları yanıma geldi. Çok iriyarı bir adamdı, beni tek eliyle boğabilirdi. Üstelik pek keyifli görünmüyordu.

"Hey," diye seslendi. "Sen, oradaki! Seni daha önce de görmüştüm." Hızla bana yaklaştı. "Hemen o çalıların arasından çık, seni uyanık." Sesi yüksek değildi. Çoğu durumda nazik ve sakın olabilecek bir sesle konuşuyordu. Beni asıl endişelendiren cüssesiydi.

Endişelenme, diye sakinleştirdim kendimi. Burada olman gerek. Gerekeni yapacaksın.

Çalıların arasından çıkarak adamla yüzleşirken, güneş evin arkasında gözden kayboluyordu. Pürüzsüz esmer bir teni, siyah kıvrıkcık saçları ve tehdit eden bakışları vardı.

"Gizlice çocuklarımı mı izliyorsun, evlat?"

"Hayır, efendim." Başımı kaldırdım. Gururlu ve dürüst görünmem gerekiyordu.

Dayan, diye hatırlattım kendime. Dürüst davranıyorsun. Şey, büyük ölçüde.

"Burada ne arıyorsun o zaman?"

Yalan söyledim.

"Daha önce bu evde oturdum," dedim. *Vay be! Aferin*

sana. Ed. Kendimden gerçekten etkilenmişim. “Yıllar önce, kasabaya daha yakın bir yere taşınmadan önce... Bazen buraya gelip eve bakmak istiyorum.” *Ve lütfen*, dedim içimden, *bu insanlar uzun süredir burada oturuyor olmasınlar*. “Babam bir süre önce öldü, buraya gelip onu düşünüyorum. Sizi çocuklarınızla gördüğümde, onları havalara atıp omzunuza aldığınızı gördüğümde hep aklıma o geliyor...”

Adam biraz yumuşadı.

Tanrı'ya şükür:

Akşam güneşinde bana biraz daha yaklaştı.

“Evet, burası oldukça eski bir yer,” dedi, eliyle işaret ederek. “Şu anda elimizden geleni yapıyoruz.”

“Bana gayet iyi göründü,” dedim.

Bir süre daha sohbet ettik ve adam sonunda bana şaşırıcı bir soru sordu. Geri çekilip düşündükten sonra, “Hey, içeri girip etrafa bakmak ister misin?” dedi. “Akşam yemegine oturmak üzereyiz. İstersen bize katılabilirsin.”

Sezgilerim teklifi geri çevirmemi söylüyordu ama yapmadım. Zor olan karar, içeri girmekti.

Adamla birlikte ön verandaya doğru yürüyüp eve girdim. Girmeden önce kendini tanıttı. “Adım Lua. Lua Tatupu.”

“Ed Kennedy,” diye karşılık verdim ve tokalaştık. Lua elimi sıkarken neredeyse bütün kemiklerimi kıracaktı.

“Marie?!” diye seslendi içeri girdiğimizde. “Çocuklar?!” Bana döndü. “Ev hatırladığın gibi mi?”

“Pardon?” Sonra hatırladım. “Ah, evet, aşağı yukarı.” Çocuklar yanımıza gelerek etrafımızı sardı. Lua beni onlarla ve karısıyla tanıştırdı. Akşam yemeğinde patates püresi ve sebze vardı.

Yemek sırasında Lua şakalar yapıyor, hikâyeler anlatıyordu ve Marie’nin söylediğine göre çocuklar aynı hikâyeleri daha önce bin kez duymuş olsalar bile kahkahalarla gülüyorlardı. Marie’nin gözlerinin altında çizgiler vardı; hayat, çocuklar ve her gece sofraya yemek koymak onu yıpratmış gibi görünüyordu. Teni Lua’nınkinden daha açıktı ve koyu kahverengi dalgalı saçları vardı. Bir zamanlar güzel olduğu belliydi; bundan daha da güzel. Bir süpermarkette çalışıyordu.

Beş çocukları vardı. Hepsi yemek yerken ağızlarını kapatmakta zorlanıyordu ama güldüklerinde gözlerinden bütün dünya yansıyor. Lua’nın onlara neden böyle davrandığını ve onları neden bu kadar sevdiğini anlamak zor değildi.

“Ed beni omzuna alabilir mi, baba?” diye sordu kızlardan biri.

Başımınla onayladım. “Elbette, hayatım,” dedi babaları, “ama o cümleye bir şey daha eklemen gerekiyor.” Bu bana Peder O’Reilly’nin kardeşi Tony’yi hatırlatmıştı.

Kız kendi alnına bir şaplak attı ve gülümseyerek ekledi. “Ed beni omzuna alabilir mi, lütfen?”

“Elbette, hayatım,” dedi Lua. Ve istediğini yaptım.

Marie beni en küçük oğlandan kurtardığında onları toplam on üç kez omzuma almıştım.

“Jessie, sanırım Ed artık yoruldu, ha?”

“Taaamaaamm,” dedi Jessie ve kanepeye yığıldım.

Jessie altı yaşındaydı. Ben orada otururken kulağıma bir şey fısıldadı.

Cevap buydu.

“Babam yakında Noel ışıklarımızı kuracak; bir gün gelip görmelisin. O ışıklara bayılıyorum...”

“Söz,” dedim. “Geleceğim.”

Eskiden burada oturduğum konusunda özellikle kendimi ikna etmeye çalışır gibi eve son kez bakındım. Hatta bu duvarların arasında babamla birlikte yaşadığımız pek çok anı bile uydurdum.

Ben çıkarken Lua uyuyordu; bu yüzden beni geçiren Marie oldu.

“Teşekkür ederim,” dedim, “her şey için.”

Bana sıcak, samimi gözlerle baktı. “Sorun değil, Ed. İstedüğün zaman gelebilirsin.”

“Geleceğim,” dedim. Bu kez yalan söylemiyordum.

Hafta sonu evin yakınından geçtim. Noel ışıkları kurulmuştu; hepsi çok eski ve solgundu. Bazıları eksikti. Eski moda lambalardı. Yanıp sönmüyorlardı. Sadece farklı renklerde, ön verandanın saçağı boyunca asılmış büyük ampul-lerdi.

Yakında döneceğim, diye düşündüm, görmek için.

Gerçekten de, akşam ışıklar yandığında sadece yarısının hâlâ çalışır durumda olduğunu gördüm. Bu, dört küre anlamına geliyordu. Bu yıl Tatupu'ların evini aydınlatmak için dört küre vardı. Büyük bir şey değildi ama sanırım doğrudur; büyük şeyler sık sık fark edilen küçük şeylerden ibaret olabilir.

Gün içinde bulduğum ilk fırsatta geri döndüm. Herkes işinde veya okuldaydı.

Işıklarla ilgili bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Kmart'a gidip, evdeki lambaların aynısını bularak yepyeni bir lamba seti aldım. Kırmızı, mavi, sarı ve yeşil renklerde güzel büyük kürelerdi. Sıcak bir çarşamba günüydü ve şaşırtıcı bir şekilde, ben Tatupu'ların ön verandasına yaklaşıp ters dönmüş bir saksının üzerine çıkarken komşulardan hiçbiri ne yaptığımı sorgulamadı. Asılı olan lambaları söktüm ve elektrik kablosunu tutan çivileri düzelttim. Hepsi bittikten sonra fişin içeride olduğunu fark ettim –tahmin etmeliydim–dolayısıyla işi tamamlayamayacaktım. Bunun yerine, eski lambaları yerlerine asıp yenileri kapının önüne bıraktım.

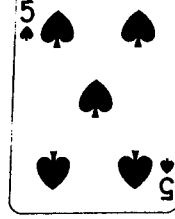
Mesaj falan bırakmadım.

Yapacak başka bir şey yoktu.

Önce kutunun üzerine "İyi Noeller" diye yazmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Sözlerle ilgili bir durum değildi bu.

Yanan ışıklar ve aslında büyük olan küçük şeylerle ilgiliydi.

güç ve görkem

Aynı gece mutfağında ravioli yerken, kulübemin önüne bir minibüs yanaştı. Motor bir an gürledikten sonra sustu, kapıların açılıp kapandığını duydum. Sonra küçük yumruklar kapımı dövdü.

Kapıcı kendinden beklenmeyecek şekilde havladı, onu sakinleştirip kapıyı açtım.

Karşımda Lua, Marie ve ailedeki bütün çocuklar duruyordu.

“Selam, Ed,” dedi Lua. Diğerleri de selamı tekrarladı. “Seni yerel telefon rehberinde aradık ama bulamadık,” diye devam etti. “Bu yüzden etraftaki diğer Kennedy’leri aradık. Adresini annen verdi.”

Bir an sessizlik oldu. Annemin onlara neler söylediğini merak ediyordum. Marie araya girdi.

“Bizimle gel,” dedi.

Çocukların arasına sıkışarak minibüse bindim, orada otururken, ilk kez ailede herkes sessizdi. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu beni epey huzursuz etmişti. Sokak lambaları

ışıkta sayfalar gibi yanımızdan akıp gidiyor, her biri bana doğru yaklaşıp sonra aniden uzaklaşıyordu. Öne baktığımda, Lua'nın beni dikiz aynasından izlediğini fark ettim.

Beş on dakika içinde eve ulaştık.

Marie kontrolü ele aldı.

“Pekâlâ, içeri girin, çocuklar.”

Marie de onlarla birlikte içeri girdi ve Lua'yla beni minübüste yalnız bıraktılar.

Lua yine dikiz aynasından bana baktı.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Neye?”

Başını iki yana salladı. “Böyle davranma, Ed.” Arabadan inip kapıyı sertçe kapadı. “Haydi, in,” diye seslendi pencereden. “İn arabadan, evlat.”

Evlat.

Bunu söyleyiş şeklinden hoşlanmamıştım. İçimde kötü bir his vardı. Yeni lambalarla onu aşağılamış olmaktan korkuyordum. Bunu ailesine gerektiği şekilde bakamadığı yönünde bir işaret gibi algılamış olabilirdi. *Bu zavallı, yetersiz, beceriksiz aptal, ailesine düzgün çalışan bir lamba seti bile alamamış,* diye düşündüğümü sanıyor olabilirdi. Yolun kenarında durduğu yere doğru yürürken eve bakmaya cesaret edemiyordum. Karanlıktı. Çok karanlık.

Orada durduk.

Lua beni izliyordu.

Ben yere bakıyordum.

Sonra tel kapının birkaç kez açılıp kapandığını duydum.

Çocuklar bize doğru koşuyor, Marie de hızlı adımlarla arkadan geliyordu.

Çocukları saydığımda, aralarından birinin eksik olduğunu anladım.

Jessie.

Bakışlarımı tekrar yere dikmeden önce hepsinin yüzlerine baktı. Lua'nın güçlü sesi beni neredeyse yerimde sırtlattı.

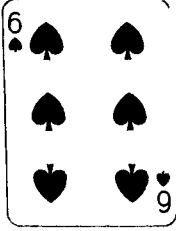
"Tamam, Jess!" diye bağırdı.

Birkaç saniye sonra başımı kaldırdığımda, eski evin aydınlandığını gördüm. Işıklar o kadar güzeldi ki, neredeyse evleri onlar ayakta tutuyor gibi görünüyordu. Çocukların, Lua'nın ve Marie'nin yüzlerinde kırmızı, mavi, sarı ve yeşil ışıklar yanıp sönüyor. Kendi yüzümden kırmızı bir ışığın yansıdığını ve rahatlayarak gülümsediğimi fark ettim. Çocuklar bağırıyor, el çırpıyor ve bunun şimdiye kadarki en güzel Noelleri olduğunu söylüyorlardı. Kızlar el ele tutuşarak dans etmeye başlamıştı. Jessie evin yan tarafından koşarak geldi.

"Düğmeye basmak için ısrar etti," dedi Lua. Ona baktığımda, Jessie'nin hepsinden daha fazla gülümsediğini gördüm. *Bu onun anı,* diye düşündüm, *Lua'nın ve Marie'nin.* "O yeni lambaları aldığımızda, Jessie yaktığımız zaman senin de burada olmanı istediğini söyledi. Başka ne yapabilirdik ki?"

Bahçede dans eden renklere bakarak başımı iki yana salladım. *Güç ve görkem,* dedim kendi kendime.

bir anlık güzellik

Çocuklar karanlık gökyüzünün ve renkli       n altında
bahçede dans ederken gözüme bir şey ili ti.

Lua ve Marie el eleydi.

O anda çocuklarını ve eski evlerini saran        izler-
ken çok mutlu görünüyorlardı.

Lua karısını öptü.

Dudaklarına sadece k     bir buse kondurarak.

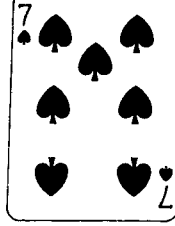
Marie de onu öptü.

Bazen insanlar çok güzel oluyordu.

G r n  leriyle değil.

S yledikleriyle de değil.

Sadece varlıklarıyla.

kader anı

Marie beni kahve içmeye davet etti. Önce geri çevirdim ama ısrar etti. “İçmek zorundasın, Ed.”

Teslim oldum ve kahve eşliğinde sohbet ettik.

Bir süre her şey iyiydi. Ama sohbet sırasında Marie bir ara susup ayağa kalktı. Kahvesini karıştırırken “Teşekkür ederiz, Ed,” dedi. Gözlerinin etrafındaki çizgiler titredi, gözlerinin dolduğunu fark ettim. “Çok teşekkür ederiz.”

“Ne için?”

Başını iki yana salladı. “Lütfen bana söyletme, Ed. Senin yaptığını biliyoruz; ağzını tutkallasak bile Jessie sır tutamaz. Senin yaptığını biliyoruz.”

Tamamen teslim oldum. “Hak etmişsiniz.”

Ama hâlâ tatmin olmamıştı. “Peki neden? Neden biz?”

“İşte bunu,” dedim gerçeği söyleyerek. “Ben de bilmiyorum.” Kahvemi yudumladım. “Bu çok uzun ve neredeyse açıklanması imkânsız bir hikâye. Bildiğim tek şey, bu eski

evin önünde duruyordum ve gerisi kendiliğinden oluverdi.”

Lua araya girdi. “Biliyor musun, Ed, yaklaşık bir yıldır burada oturuyoruz ve hiç kimse –kesinlikle hiç kimse– bize yardım etmek ya da burada hoş karşılandığımızı hissettirmek için parmağını kıpırdatmadı.” Kahvesini yudumladı. “Bu konuda sızlandığımı düşünme. Bugünlerde artık bir şey beklemiyoruz zaten. İnsanlar kendi hayatlarında yeterince sıkıntı yaşıyorlar.” Bir an için gözlerimin içine baktı. “Ama sonradan sen geliverdin. Bunu anlayamıyoruz.”

O anda zihnimde bir şey netleşti.

“Denemeyin bile,” dedim. “Kendim de anlamıyorum.”

Marie açıklamamı kabul etti ama biraz daha zorladı.

“Bunu anladık, Ed. Ama sana teşekkür etmek istiyoruz.”

“Evet,” dedi Lua.

Marie başıyla onayladı. Lua yerinden kalkıp buzdolabına yaklaştı. Buzdolabının üzerine mıknaatısla bir zarf tutturulmuştu. Üzerinde “Ed Kennedy” yazıyordu. Zarfı alıp bana getirdi.

“Pek fazla bir şeyimiz yok,” dedi. “Sana teşekkür etmek için elimizden gelen bu.” Zarfı elime bıraktı. “Hoşuna gideceğini düşünüyorum. Öyle hissediyorum.”

Zarfın içinde el yapımı bir Noel kartı vardı. Bütün çocuklar üzerine bir şeyler çizmişti. Noel ağaçları, parlak ışıklar ve oynayan çocuklar vardı. Çizimlerden bazıları kötüydü ama yine de mükemmeldi. İçinde çocukların yazıldığı bir şeyler vardı:

Sevgili Ed,

*Sana mutlu Noeller! Umarız senin de bize verdiğin gibi
güzel lambaların vardır*

Tatupu ailesinden sevgilerle.

Gülümseyerek ayağa kalktım ve bütün çocukların televizyonun etrafına yayıldığı oturma odasına girdim.

“Hey, kart için teşekkürler,” dedim.

Hepsi karşılık verdi ama en yüksek sesle konuşan Jessie oldu. “Elimizden bu kadarı geldi, Ed.” Birkaç saniye sonra hepsi yine televizyona odaklanmıştı. Video izliyorlardı. Şu hayvan maceralarından biriydi. Mukavva bir kutunun içinde nehirde sürüklenen bir kediden gözlerini alamıyorlardı.

“Sonra görüşürüz,” dedim ama hiçbiri duymadı. Mutlu bir şekilde yine resimlere baktıktan sonra mutfağa döndüm.

Ama teşekkür etme işi henüz bitmemişti.

Lua üzerinde haç gibi bir desen olan küçük siyah bir taşla orada duruyordu.

“Bunu bana bir arkadaşım vermişti, Ed,” dedi. “Şans için.” Bana uzattı. “Almanı istiyorum.”

Önce hepimiz sessizce taşla baktık.

Kendi sesim beni hazırlıksız yakaladı.

“Hayır,” dedim. “Almam, Lua.”

Nazik sözleri sakın ama kararlıydı. Gözlerinde çılgınca ama samimi pırıltılar vardı. “Hayır, Ed, almak zorundasın. Sen bize çok şey verdin. Sandığından çok daha fazlasını.” Yine taşı uzattı ve avucuma bırakıp tutmaya zorladı. Elimi

ellerinde tuttu. "Bu senin."

"Sadece şans için değil," dedi Marie. "Aynı zamanda hatırlaman için."

Taşı alarak baktım. "Teşekkür ederim," dedim ikisine de. "Ona iyi bakacağım."

Lua elini omzuma koydu. "Biliyorum."

Üçümüz mutfakta öylece durduk.

Beni geçirirlerken Marie yanağımdan öperek vedalaştı.

"Unutma," dedi. "İstediğin zaman gelebilirsin. Kapımız sana her zaman açık."

"Teşekkür ederim," dedim ve kapıya yöneldim.

Lua beni eve bırakmak istedi ama özellikle bu gece yürümek istediğim için kabul etmedim. Tokalaşırken Lua bir kez daha neredeyse kemiklerimi kırıyordu.

Beni ön taraftaki çimenliğin kenarına kadar götürdüğünde, son bir sorunun cevabını istedi.

"Sana bir şey sormak istiyorum, Ed." Aramızda birkaç adım vardı.

"Elbette."

Karanlıkta dururken biraz daha uzaklaştı. Aramızda ışıklar gecenin karanlığında gururla yanıp sönüyordu. Bu kader anıydı.

"Sen bu evde hiç oturmadin, değil mi, Ed?" diye sordu Lua.

Artık gizlemenin yararı yoktu. Anlamıştı.

"Hayır," dedim. "Oturmadım."

Birbirimize bakarken, Lua'nın sormak istediği birçok şey olduğunu anlamıştım. Tam sormak üzereyken geri çekildi. Daha fazla soru sorarak olanları bozmak istemedi.

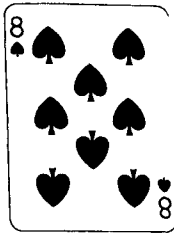
Gerçek neyse neydi.

"Hoşça kal, Ed."

"Hoşça kal, Lua."

Tokalaşarak farklı yönlere gittik.

Yolun sonunda, köşeyi dönmemden hemen önce ışıkları görmek için eve son bir defa baktım.

**palyaço caddesi.
kızarmış patates. kapıcı ve ben.**

Yılın en sıcak günüydü ve şehirde bir gündüz vardiyasındaydım. Taksinin kliması vardı ama bütün müşterilerimi rahatsız eden bir şekilde, bozulmuştu. Her bineni uyarıyordum ama sadece biri binmekten vazgeçmişti. Ağzında hâlâ bir ciğer dolusu Winfield olan bir adamdı.

“Lanet olsun,” dedi.

“Haklısın.” Omuz silktim.

Lua Tatupu’nun verdiği taş sol cebimde duruyordu. Yeşil yanarken bütün arabalar yerlerinde durmasına rağmen, bu durum şehrin boğucu trafiğinde beni mutlu ediyordu.

Taksiyi merkeze götürdükten kısa süre sonra Audrey otoparka girdi. Benimle konuşmak için camını indirdi.

“Deli gibi terliyorum,” dedi.

Üzerindeki ter damllarını ve tadını hayal ettim. İfade-
siz bir yüzle görsel detaylara kaydım.

“Ed?”

Saçları yağlı ama harikaydı. Saman sarısıydı. Yüzünde
üç dört güneş lekesi gördüm. “Ed?” diye tekrarladı.

“Affedersin.” dedim. “Bir şey düşünüyordum.” Erkek
arkadaşının onu beklediği yere baktım. “Seni bekliyor.” Bak-
tığımda Audrey’nin direksiyonu tutan parmakları gözüme
ilişti. Rahatlardı ve ışıkla parlıyorlardı. Çok güzellerdi.
O herif bu küçük şeyleri fark ediyor mu? diye merak ettim
ama Audrey’ye söylemedim. “İyi akşamlar,” diyerek araba-
dan uzaklaştım.

“Sana da, Ed.” Ve Audrey gaza bastı.

Daha sonra güneş batarken ve ben yürüyerek Palyaço
Caddesi’ne giderken bile görebildiğim tek şey Audrey’ydi.
Kollarını ve kemikli bacaklarını görüyordum. Konuşurken
gülümseyişini, erkek arkadaşıyla birlikte akşam yemeği yiyi-
şini görüyordum. Mutfakta adamın parmaklarıyla ona bir
şeyler yedirdiğini ve Audrey’nin dudaklarının adamın par-
maklarının üzerine kapandığını görüyordum.

Kapıcı yanımdaydı.

Sadık arkadaşım.

Yolda bize bol tuzlu ve sirkeli kızarmış patates aldım.
Günlük gazetenin spor sayfasına sarılmış eski tarzda bir şey-
di. Önemli tüyo, “Domuz Pastırması” adlı iki yaşında bir kısı-
raktı. Nasıl koştüğünü merak ettim. Diğer yandan Kapıcı
bunu umursamıyordu bile. Kızarmış patateslerin kokusuyla

ilgilileniyordu.

Palyaço Caddesi, No: 23'e ulaştığımızda bir restoran olduğunu gördük. Minik bir yerdi ve adı Melusso'ydu. İtalyan restoranıydı. Çarşı içindeydi ve loş ışıklı küçük restoran geleneğini izliyordu. Burnuma güzel kokular geliyordu.

Yolun karşı tarafında bir bank vardı. Oraya oturup kızarmış patateslerimizi yemeye devam ettik. Elimi yağlı kâğıdın içine sokuyor, her anından zevk alıyordum. Kapıcı'ya patates verdiğim her seferde önce yere düşmesine izin veriyor, sonra yaklaşıp koklayarak yalıyordu. Bu köpek hiçbir şeyi geri çevirmiyordu. Kolesterolünü pek umursadığını sanmıyordum.

O gece bir şey olmadı.

Ertesi gece de.

Aslında zamanımı boşa harcıyordum.

Artık gelenek haline gelmişti. Palyaço Caddesi. Kızarmış patates. Kapıcı ve ben.

Restoranın sahibi yaşlı ve saygın bir adamdı. Görmeye geldiğim kişinin o olmadığından emindim. Bunu anlayabiliyordum. Bir şey yaklaşıyordu.

Cuma gecesi restoranın önünde biraz dikildikten sonra, restoranın kapanışıyla evin yolunu tuttuğumda, Audrey'yi verandamda oturmuş, beni beklerken buldum. Üzerinde şort ve ince bir gömlek vardı. Sutyen takmamıştı. Göğüsleri pek büyük değildi zaten ama hoştu. Bir an tereddüt ederek du-

raksadım ve sonra devam ettim. Kapıcı onu seviyordu, adımı-
larını hızlandırmıştı.

“Hey, Kapıcı.” dedi Audrey. Çömelip Kapıcı’yı sıcak
bir şekilde karşıladı. İkisi iyi arkadaştı. “Selam, Ed.”

“Selam, Audrey.”

Kapıyı açtığımda benimle birlikte içeri girdi.

Oturduk.

Mutfakta.

“Bu sefer neredeydin?” diye sordu. Bu neredeyse gü-
lünçtü, çünkü bu soru genellikle güvenilmez kocalara kü-
çümseyen bir tavırla sorulurdu.

“Palyaço Caddesi’nde,” diye cevap verdim.

“Palyaço Caddesi mi?”

Başımla onayladım. “Oradaki bir restoranda.”

“Gerçekten Palyaço Caddesi diye bir yer mi var?”

“Evet.”

“Bir şey oldu mu?”

“Hayır.”

“Anlıyorum.”

Bakışlarını kaçırdığında kararımı verdim. “Burada ne
işin var, Audrey?”

Bakışlarını indirdi.

Uzaklara baktı.

Sonunda cevabını verdi. “Sanırım seni özledim, Ed.”
Yeşil gözleri ıslanmıştı. Son görüşmemizin üzerinden bir
hafta bile geçmediğini söylemek istedim ama sanırım ne kas-
tettiğini biliyordum. “Sanki uzaklaşıp gidiyormuşsun gibi ge-

liyor. Bütün bunlar başladığından beri çok değiştin.”

“Değiştim mi?”

Sormuştum ama biliyordum. Değişmiştim.

Ayağa kalkıp gözlerinin içine baktım.

“Evet,” dedi. “Eskiden farklıydın.” Bunu sanki aslında duymak istemiyormuş gibi söylemişti. Sanki söylemek zorundaymış gibi. “Başka biri oldun, Ed. Yaptığın her şeyi ve yaşadığın her şeyi bilmiyorum ama sanki... bilmiyorum... artık uzaklarda gibisin.”

Sizce de ironik değil mi? İstedğim tek şey ona yaklaşmaktı. Hatta bunun için umutsuzca çabalamıştım bile.

“Artık daha iyisin,” diye bitirdi.

Bu sözleri duyunca her şeyi Audrey’nin bakış açısından görebildim. Sadece Ed olmamdan hoşlanıyordu. Öylesi daha güvenliydi. Sağlamdı. Şimdiyse bir şeyleri değiştirmiştim. Ne kadar küçük olsalar da, dünyada parmak izlerimi bırakmış ve aramızdaki dengeyi bozmuştum; Audrey’yle aramdaki dengeyi... Belki de ondan vazgeçmemden korkuyordu.

Böyle.

Eskiden olduğu gibi.

Beni sevmek istemiyordu ama beni kaybetmek de istemiyordu.

Sadece aramızın iyi olmasını istiyordu. Önceki gibi.

Ama artık o kadar emin değildi.

Öyle olacak, diye söz vermek istedim.

Haklı olmayı umuyordum.

Parmaklarım, cebimde Lua'nın verdiği taşı buldu. Audrey'nin söylediklerini düşünüyordum. Belki de gerçekten eski Ed Kennedy'den kurtuluyordum, çünkü bu yeni kişi beceriksiz değil, amaç doluydu. Belki bir sabah uyandığımda kendi dışıma çıkacak, eski bana bakacak ve yatak örtülerinin arasında yatan cesedini görecektim.

Bunun iyi bir şey olduğunu biliyordum.

Ama iyi bir şey nasıl aynı zamanda bu kadar üzücü olabilir?

Bunu başından beri istiyordum.

Buzdolabına yöneldim ve biraz daha içecek aldım. Sarhoş olmamız gerektiğine karar vermiştim. Audrey de aynı fikirdeydi.

"Neler yaptın?" diye sordum, kanepeye yerleştiğimizde. "Ben Palyaço Caddesi'ndeyken?"

Düşündü.

Olanları anlatacak kadar sarhoş olmuştu; en azından şakacı bir tarzdaydı.

"Biliyorsun," dedi, mahcup bir tavırla.

"Hayır." Biraz alay ettim. "Bilmiyorum."

"Evimde Simon'la birlikteydim ve biz... birkaç saat."

"Birkaç saat mi?"

İncinmişim ama gizledim. "Buraya gelecek gücü nasıl bulabildin?"

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “O eve gidince kendimi boş hissettim.”

Sonra da buraya geldin, diye düşündüm ama öfkeli değildim; en azından o an değildim. Fiziksel şeylerin o kadar da önemli olmadığını anlıyordum. Audrey’nin bana ihtiyacı vardı ve eski günlerin hatırına, bu yeterince iyiydi.

Bir süre sonra beni uyandırdı. Hâlâ kanepedeydik. Şişeler masanın üzerinde birikmişti. İzleyiciler gibi duruyorlardı. Bir kazayı izleyen insanlar gibi.

Audrey yüzüme dik dik baktı ve bana bir soru sordu.

“Benden nefret ediyor musun, Ed?”

Midemdeki alkolün etkisiyle cevap verdim. Çok ciddi bir şekilde.

“Evet,” diye fısıldadım. “Ediyorum.”

Aramızdaki ani sessizliği kahkahalarla böldük. Bir süre sustuk, sonra yine gülmeye başladık. Kahkahalar aramızda gidip geliyordu ve biz tekrar tekrar vuruyorduk.

Sonunda tamamen sakinleştiğinde fısıldadı: “Seni suçlamıyorum.”

Tekrar uyandığımda kapı aralıktı.

Oraya doğru sendeleyip kapıyı açtım ve karşımda taksimden fırlayıp kaçan adamı buldum. Sanki o olayın üzerinden asırlar geçmiş gibiydi.

Sinirli görünüyordu.

Her zamanki gibi.

Elini kaldırarak sessiz olmamı işaret etti. "Sadece..." dedi ve vurgu için bekledi. "Sus ve dinle." Devam ederken öfkeli olmaktan çok duygusal görünüyordu. "Bak, Ed." San gözleri bana baktı. "Saat sabahın üçü. Hava hâlâ cehennem gibi ve işte buradayız."

"Evet," dedim. Hâlâ sersem gibiydim. Neredeyse yağmur yağmasını bekliyordum. "İşte buradayız."

"Sakin benimle alay etmeye kalkma, evlat."

Biraz geriledim. "Pardon. Ne oldu?"

Duraksadı. Ortam şiddet kokuyordu.

"Yarın akşam saat tam sekizde, Melusso'da." Tam uzaklaşırken aklına bir şey geldi. "Bana bir iyilik yap, olur mu?"

"Tabii."

"Tanrı aşkına, şu kızarmış patateslerden vazgeç. Beni hasta ediyorsun." Tehditkâr bir tavırla parmağını bana doğru salladı. "Ve artık hızlan. Yapacak daha iyi şeylerim olmadığını düşünebilirsin ama var. Tamam mı?"

"Pekâlâ. Anlaştık." O sersemliğim arasında fazladan bir şey denedim. "Seni kim gönderdi?" diye seslendim.

Sarı gözlü genç adam bana döndü. Siyah giysileri ve sert tavırla verandanın basamaklarına yaklaştı. "Ben nereden bileyim, Kennedy?" Gülerek başını iki yana salladı. "Posta kutusunda kart bulan tek kişi sen olmayabilirsin. Bu aklına gelmiş miydi hiç?"

Biraz daha oyalandı, döndü ve hızlı adımlarla uzaklaşarak karanlığa karıştı.

Audrey arkamda duruyordu ve düşünmem gereken bir

şey vardı.

Genç adamın bana Melusso'yla ilgili söylediklerini yazdım.

Ertesi akşam saat sekizde orada olmalıydım.

Kâğıdı buzdolabına yapıştırdıktan sonra yatağa döndüm. Audrey de benimle geldi. Bacağını üzerime atarak uykuya daldı. Nefesini boğazımda hissetmek hoşuma gitmişti.

Yaklaşık on dakika sonra "Söyle bana, Ed," dedi. "Bana nerede olduğunu söyle."

Ona karo ası mesajlarından bahsetmiş ama detayları vermemiştim. Çok yorgundum ama yine de ona anlattım.

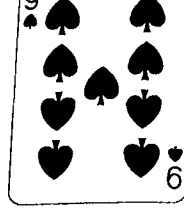
Milla'yı. Güzel Milla'yı. Konuşurken, Jimmy'ye iyi davranıp davranmadığını sorarken yüzündeki yalvaran ifadeyi hâlâ görebiliyordum.

Sophie'yi anlattım. Çıplak ayaklı kız...

Audrey uyuyakalmıştı.

Uyuyordu ama ben anlatmaya devam ettim. Edgar Cad-desi'ni. Diğerlerini. Taşları. Dayağı. Peder O'Reilly'yi. Angie Carusso'yu. Rose kardeşleri. Tatupu ailesini.

Mutluydum ve uyanık kalmak istiyordum, ama çok geçmeden gece etkisini gösterdi ve beni uykuya sürükledi.

kadın

Bir kızın esneyişi o kadar güzel olabilir ki içiniz erir. Özellikle de külotu ve gömleğiyle mutfak kapınızda durarak esniyorsa.

Ben bulaşıkları yıkarken Audrey'nin yaptığı şey buydu. Bir tabağı duruluyordum ve o orada durmuş, esneyerek gözlerini ovuşturuyordu. Esnemesi bitince gülümsedi.

“İyi uyudun mu?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Rahatmışsın, Ed.”

Bu yorumu kötü algılayabileceğimi ama aslında bir iltifat olduğunu anladım.

“Otursana,” dedim ve hiç düşünmeden gömleğinin düğmeleriyle kalçalarına baktım. Bakışlarımı bacaklarından dizlerine, baldırlarına ve ayak bileklerine kaydırdım. Audrey'nin ayakları birden bana yumuşak ve narin görünmüştü. San-ki eriyip mutfak zeminine karışabilirmiş gibi.

Ona kahvaltılık gevrek hazırladım. Biraz daha isteyip istemediğini sormama gerek yoktu. Bazı şeyleri biliyordum.

Audrey duş alıp giyindikten sonra bu doğrulandı.

Ön kapıdayken “Teşekkürler, Ed,” dedi. Tekrar konuşmadan önce bir an duraksadı. “Biliyor musun? Etrafımdaki insanlar arasında bana en iyi davranan ve beni en iyi tanıyan sensin. En çok senin yanındayken rahat ediyorum.” Bana doğru eğilerek yanağımdan öptü. “Bana tahammül ettiğin için teşekkürler.”

O uzaklaşırken dudaklarının tadını hâlâ tenimde hissediyordum.

Köşede gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Köşeyi dönmeden hemen önce, onu izlediğimi bilerek döndü ve el salladı. Cevap olarak elimi kaldırdım, sonra gitti.

Yavaşça.

Bazen acı verici bir şekilde.

Audrey beni öldürüyordu.

“Bana bir iyilik yap, olur mu? Tanrı aşkına, vazgeç şu kızarmış patateslerden.”

Önceki gece ziyaretime gelen arkadaşımın sözleri yine kulaklarımda çınlıyordu.

Bütün gün diğer sözleriyle birlikte geri gelip duruyorlardı:

“Posta kutusunda aslar bulan tek kişi sen olmayabilirsin. Bu aklına gelmiş miydi hiç?”

Elbette sözlerinin sonunda soru işareti vardı ama as-

İnada soru sormadığını biliyordum. Bana karşılaştığım bütün insanları düşündürüyordu. Ya hepsi benim gibi elçiye, hepsi tehdit ediliyorsa ve hayatta kalmak için sadece ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlarsa? Onların da posta kutularında oyun kâğıtları ve tabancalar –ya da görevleri için kullanmaları gereken alet her neyse– bulup bulmadıklarını merak ettim. *Hepsi kişisel olmalı*, diye düşündüm. *Ben oyun kâğıdı alıyorum, çünkü yaptığım şey bu. Belki Daryl ve Keith'e yün başlıklar veriliyordur. Dün geceki arkadaşım da siyah giysiler ve hırçın tavırlar alıyordur.*

Sekize çeyrek kala Meluso'ya gidecektim ama Kapıcı yanımda olmayacaktı. Bu kez içeri girecektim. Gitmeden önce bunu Kapıcı'ya açıklamak zorundaydım.

Bana baktı.

Ne? diye sordu. Bu gece kızarmış patates yok mu?
“Üzgünüm, dostum. Sana bir şeyler getiririm, söz.”

Ben giderken yeterince mutlu görünüyordu, çünkü ona kahve hazırlamış ve içine biraz dondurma koymuştum. Kâsesini önüne koyarken yerinde duramıyordu.

Güzel, dedi bana mutfakta. Hâlâ arkadaşlık.

İtiraf etmeliyim ki Palyaço Caddesi'ne ve Melusso'ya giderken onu biraz özlemiştim. Bu işte birlikte gibiydik ve şimdi benim işi tek başıma bitirip bütün takdirleri toplamam gerekiyordu.

Evet.

Tabii takdir varsa.

İşlerin ters gidebileceğini ve zorluklar çıkabileceğini ne-

redeyse unutmuştum. Örnek A, Edgar Caddesi'ydi. Örnek B, Rose kardeşlerdi.

Meluso'nun kapısından geçip yemek ve sarmısak kokularına ve spagetti sosunun sıcaklığına dalarken bu kez ne yapmam gerektiğini merak ediyordum. Birinin beni izlemesi olasılığına karşı gözümü dört açmış, ama henüz ilgili görünen biriyle karşılaşmamıştım. Sadece her zaman yaptıkları şeyleri yapan insanlar vardı.

Konuşanlar, tartışanlar.

Küfredenler. Çocuklarına sızlanmayı kesip acele etmelerini söyleyenler.

Böyle şeyler.

Restorana girdikten sonra tombul garsondan beni en karanlık köşeye oturtmasını istedim.

"Şurası mı?" diye sordu, şaşkınlıkla. "Mutfağın yakınına mı?"

"Evet, lütfen."

"Daha önce hiç kimse orada oturmak istememişti," dedi. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Ne tuhaf biri, diye düşündüğünü görebiliyordum ama beni yine de istediğim masaya götürdü.

"Şarap mönüsü?"

"Pardon?"

"Şarap alır mısın?"

"Hayır, teşekkürler."

Şarap mönüsünü masadan aldı ve bana günün yemek-

lerini saydı. Spagetti, köfte ve lazanya istedim.

“Birini mi bekliyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Yani hepsini sen mi yiyeceksin?”

“Ah, hayır,” diye cevap verdim. “Lazanya, köpeğim için. Eve dönerken bir şey götüreceğime söz vermiştim.”

Bu kez bana *Ne zavallı, sefil, yalnız çocuk*, diyen gözlerle baktı. Sanırım haklıydı. “Gitmeden önce lazanyanı getiririm, tamam mı?”

“Teşekkürler.”

“İçecek bir şey?”

“Hayır, teşekkürler.”

Restoranlarda bütün içecekleri geri çevirirdim, çünkü onları her yerden alabilirdim; restoranlara pişiremediğim yemekleri yemek için gidiyordum.

Garson uzaklaşıırken ben restoranı inceledim. Yarı yarıya doluydu. İnsanlar tıkınıyor, birileri şarabını yudumluyor, genç bir çift masanın üzerinden öpüşüyor ve yemeklerini paylaşıyorlardı. İlginç görünen tek kişi, restoranın benim bulunduğum tarafında oturan adamdı. Şarabını yudumlayarak birini bekliyor ama bir şey yemiyordu. Üzerinde takım elbise vardı ve aklar düşmüş dalgalı siyah saçlarını arkaya taramıştı.

Çok geçmeden köftemle spagettim geldi ve gecenin asıl önemi ortaya çıktı.

Adamın konuğu geldiğinde neredeyse çatalımı yutacaktım. Ayağa kalkarak kadını öptü ve ellerini kalçalarına

koydu.

Kadının adı Beverly Anne Kennedy'ydi.

Bev Kennedy.

Namı diğer, annem.

Ah, lanet olsun, diye düşündüm ve başımı önüme eğdim.

Nedense kusacağımı hissediyordum.

Annemin üzerinde güzel bir elbise vardı. Parlak lacivert kumaştandı. Kibarca oturdu, saçları yüzünü çok güzel çevreliyordu.

Kısacası, ilk kez gözüme bir kadın gibi görünmüştü. Genellikle onu sadece küfreden ve işe yaramaz olduğumu söyleyen ağzı bozuk annem olarak görürdüm. Ama bu gece küpelerini takmıştı, esmer yüzü ve kahverengi gözleri gülümsüyordu. Gülümsediğinde yüzü biraz kırışıyordu ama evet, mutlu görünüyordu.

Kadın olmaktan mutluydu.

Adam oldukça centilmendi. Annemin kadehine şarap koyarken ne yemek istediğini sordu. Rahat ve keyifli bir şekilde konuşuyorlardı ama ne dediklerini duyamıyordum. Açıkçası, aslında duymamaya çalışıyordum.

Babamı düşünüyordum.

Babamı hatırlayınca moralim bozuldu.

Bana nedenini sormayın ama bundan daha iyisini hak

ettiğini düşünüyordum.

Özellikle hayatının sonlarına doğru alkolik olmuştu, evet, ama o kadar nazik, cömert ve kibardı ki. Köftelerime bakarken onun kısa siyah saçlarını ve neredeyse renksiz gözlerini gördüm. Oldukça uzun boyluydu. İşe gitmek için çıktığında her zaman gömlek giyer, ağzında da bir sigara olurdu. Evdeyken asla sigara içmezdi. Diğer her şeye rağmen o da tam bir beyefendi.

Bar kapandıktan sonra ön kapıdan sallanarak girişini ve kanepeye yığılmasını da hatırlıyordum.

Annem ona bağırıp çağırırdı elbette ama bir etkisi olmazdı.

Zaten babamı sürekli dürtükler, sürekli dırdır ederdi. Babam canı çıkana kadar çalışırdı ama asla yetmezdi. Şu sehpa olayını hatırlıyor musunuz? Babam her gün o tür olaylar yaşırdı.

Küçüklüğümüzde bizi Ulusal Park'a, plaja ve dev metal bir uzay gemisi olan millerce ötedeki çocuk parkına götürürdü. Bugünlerde zavallı çocukların oynamak zorunda olduğu naylon kumuk torbası oyun parkları gibi değildi. Bizi oralara götürür ve sessizce oynamamızı izlerdi. Ona baktığımızda mutlu bir şekilde sigarasını içerek orada oturuyor olurdu. Belki de hayaller kurardı. İlk anılarımdan biri, dört yaşımdayken Gregor Kennedy'nin, yani babamın omuzlarına oturduğumdu. O zaman dünya o kadar büyük gelmemişti ve her yeri görebildiğimi hissetmiştim. O zamanlar babam bir insan değil, bir kahramandı.

Şimdi restoranda otururken, ne yapmam gerektiğini so-
ruyordum kendime.

Köfteleri bitirmiyordum. Sadece annemi ve harika erkek
arkadaşını izliyordum. İkisinin buraya daha önce de geldik-
leri belliydi. Garson onları tanıyordu ve arada bir durup on-
larla konuşuyordu. Çok rahat görünüyorlardı.

Öfkelenir gibi oldum ama kendimi tuttum. Ne anlamı
vardı ki? Sonuçta annem bir insandı ve herkes gibi onun da
mutlu olmaya hakkı vardı.

Çok geçmeden, neden onun mutluluğuna gücendiğimi
anladım.

Babamla ilgisi yoktu.

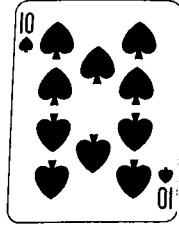
Benimle ilgisi vardı.

Ani bir mide bulantısıyla, durumun mutlak dehşetini
gördüm.

Elli küsur yaşındaki annem, bir adamla kasabada fink
atıyordu; bense hayatımın baharında tek başıma yaşayıp gi-
diyordum.

Başımı iki yana salladım.

Kendime.

ön veranda kasırgası

Garson köftelerimi götürdü ve ucuz bir plastik kutu içinde Kapıcı'nın lazanyasını getirdi. Kapıcı'nın lazanyayı görünce çok mutlu olacağını tahmin ediyordum.

Kasaya gidip hesabı öderken dönüp anneme ve adama baktım. Görünmemeye çalışıyordum ama annem zaten kendini adama kaptırmıştı. Adamın anlattıklarını o kadar dikkatli dinliyordu ki, gizlenmeme gerek kalmamıştı. Hesabı ödeyip çıktım ama eve dönmedim. Annemin evine gidip ön verandada onu beklemeye başladım.

Burası, bu ev, çocukluğum gibi kokuyordu. Serin betonun üzerinde otururken kapının altından kokuyu alabiliyordum.

Gökyüzü yıldızlarla doluydu, onlara bakarken uzay boşluğunda kayboldum. Tepemdeki gökyüzüne doğru düşüyormuşum gibi hissediyordum.

Bir ayağın bacağımı dürtüşüyle uyandım.
Gözümü açtığımda, ayağın sahibi olan yüzü gördüm.
“Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

Annem.

Her zamanki gibi dost canlısı.

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve lafı dolaştırmaya karar verdim. “Melusso’da iyi zaman geçirip geçirmediğini sormaya geldim.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Bir an ne diyeceğini bilemedi. “Çok güzeldi,” dedi ama seçeneklerini gözden geçirmekte olduğunu görebiliyordum. “Bir kadın hayatını yaşamalıdır.”

Doğrulup oturdum. “Bence haklısın.”

Omuz silktili. “Burada olmanın tek nedeni bu mu? Bir erkekle yemeğe çıktım diye hesap sormak mı? Takdir edersin ki benim de ihtiyaçlarım var.”

İhtiyaçlar.

Şunu bir dinleyin.

Yanımdan geçerek kapıya yaklaşıp anahtarı soktu.
“Şimdi, sakıncası yoksa, Ed, çok yorgunum.”

Şimdi.

Vakti gelmişti.

Neredeyse vazgeçiyordum ama bu gece susmayacaktım. Bütün çocukları arasında bu kadının böyle bir durumda içeri davet etmeyeceği tek kişinin ben olduğumu gayet iyi biliyordum. Ablalarım burada olsa onlara kahve hazırlıyor olurdu. Benim yerimde Tommy olsa, ona üniversitenin nasıl

gittiğini sorar, meşrubat veya pasta ikram ederdi.

Ama ben, Ed Kennedy, onun çocuklarından biri olmama rağmen, beni içeri davet etmek bir yana, yanımdan geçerek dostça davranmayı bile reddediyordu. Bir kez olsun ben de onun şefkatini hissetmek istiyordum.

Kapı tam kapanmak üzereyken elimle durdurdum. Çıkan ses, surata inen bir tokadın sesi gibiydi.

Ona bakarken yüz ifadesinin sertleştiğini gördüm.

Kelimeler ağzımdan zorlukla çıkmasına rağmen konuştum.

“Anne?”

“Ne?”

“Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?”

Gözlerimin beni ele vermemesi için çabalarken, bu kadın, annem, bana baktı.

Basitçe, duygusuzca cevapladı.

“Çünkü, Ed... bana *onu* hatırlatıyorsun.”

Onu?

Anladım.

Onu. Babamı.

İçeri girip kapıyı suratıma çarptı.

Bir adamı Katedral’e götürüp öldürme teşebbüsünde bulunmaya zorlanmışım. Mutfağımda böreklerimi yiyip ben döven tetikçilerle yüzleşmek zorunda bırakılmışım. Ergenlik çağındaki bir grup haydudun saldırısına uğramışım.

Ama bu, en zor anımdı.

Orada öylece duruyordum.
Kırgın bir şekilde.
Annemin ön verandasında.

O anda gökyüzü çökmeye başladı.
Kapıyı yumruklarımınla dövmek ve tekmelemek istiyordum.

Ama yapmadım.

Yaptığım tek şey, insanı nakavt edebilecek kadar sert yumruklar gibi yüzüme inen sözlerin etkisiyle dizlerimin üzerine çökmek oldu. Bundan iyi bir şey çıkarmaya çalışıyordum, çünkü babamı seviyordum. Alkolik olmasının dışında, bence onun gibi olmak o kadar da utanç verici değildi.

O zaman neden kendimi bu kadar berbat hissediyordum?

Kıpırdamadım.

Aslında, hak ettiğim cevapları alana kadar bu lanet olası verandadan gitmeye hiç niyetim yoktu. Gerekirse burada uyuyacak ve ertesi gün o boğucu sığağa dayanarak bekleyecektim. Tekrar ayağa kalkarak seslendim.

“Bir yere gitmiyorum, anne!” Tekrar. “Beni duydun mu? Hiçbir yere gitmiyorum.”

On beş dakika sonra kapı açıldı ama ona bakmadım. Dönüp yola bakarak konuştum. “Herkese çok nazik davranıyorsun; Leigh, Kath, Tommy. Sanki...” Zayıflığı kabullenemezdim. Hızla devam ettim. “Ama benimle son derece saygısızca konuşuyorsun ve burada olan benim.” İşte o za-

man dönüp ona baktım. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda gelen benim; her seferinde bunu yapıyorum, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Evet, Ed." Ama suratı asıktı. Bana kendi gerçekleriyle saldırdı. Sözleri o kadar keskindi ki kulaqlarımın kanayacağını düşündüm. "Evet, buradasın. Nedeni de tam olarak bu!" Kollarını iki yana açtı. "Şu çöplüğe bir bak. Eve, kasabaya, her şeye." Sesi kasvetliydi. "Ve babana; bir gün buradan gideceğimize söz vermişti. Sadece eşyalarımızı toplayıp gideceğimizi söylemişti. Ama bak neredeyiz, Ed. Hâlâ buradayız. Ben buradayım. Sen buradasın. Ve tıpkı baban gibi sadece sözler verip duruyorsun. Ama sözlerinin sonucu yok. Sen," parmağını öfkeyle yüzüme salladı, "sen de en az onlar kadar iyi olabilirdin. Tommy kadar bile... Ama hâlâ buradasın ve elli yıl sonra da burada olacaksın." Sesi çok soğuktu. "Ve hiçbir şey başaramamış olacaksın."

Sessizlik.

"Ben sadece," dedi, sessizliği bozarak, "kendi adına bir şeyler yapmanı istiyorum." Yavaşça ön basamaklara geldi. "Bir şeyi anlamalısın, Ed."

"Neyi?"

Bu kez çok dikkatli konuştu. "İster inan, ister inanma ama senden bu kadar nefret etmek çok fazla sevgi gerektiriyor."

Anlamaya çalıştım.

Ön çimenliğe inip tekrar yukarı çıktığımda o hâlâ veranda-
dada duruyordu.

Tanrım, hava kararmıştı.

Maça ası kadar karanlıktı.

“Babam hayattayken de o adamla görüşüyor muydun?”
diye sordum.

Cevaplamaya mecbur kalmamayı dileyerek bana baktı.
Bir şey söylememesine rağmen anladım. Sadece babamdan
değil, kendinden de nefret ettiğini anladım. İşte o zaman her
şeyi yanlış anladığını fark ettim.

Sorun kasaba değil, diye düşündüm. İnsanlar.

Her yerde aynı olacaktık.

Tekrar konuştum. Son bir soru.

“Babam biliyor muydu?”

Uzun bir sessizlik.

Öldürücü bir sessizlik. Sonunda annem arkasını dönerek
ağlamaya başladı. Gece o kadar karanlıktı ki, güneşin bir
daha doğup doğmayacağını merak ettim.

bir telefon görüşmesi

“Anne?”

“Evet?”

Aşırı esrime durumu olarak tanımlanabilecek bir halde lazanyasını mideye indirmekle meşgul olan Kapıcı'ya baktım. Saat 2.03'tü ve ahizeyi kulağıma bastırmıştım.

“İyi misin, anne?”

Sesi titriyordu ama cevabı beklediğim gibiydi.

“Evet, iyiyim.”

“Sevindim.”

“Beni uyandırman dışında, seni işe yaramaz...”

Telefonu kapadım ama gülümsedim.

Ona onu hâlâ sevdiğimi söylemek istiyordum, ama belki de böylesi daha iyiydi.

sırça sokak sineması

Önceki gece annemin söylediği şeyleri düşünmekten kendimi alamıyordum.

Pazar sabahıydı ve pek uyumamıştım. Kapıcı'yla birlikte birkaç kupa kahve içmiştik ama beni pek kendime getirmemişti. Palyaço Caddesi'yle ve annemle işimin bitip bitmediğini merak ediyordum ama sezgilerim bana bittiğini söylüyordu. Bana o şeyleri söylemesi gerekiyordu.

Elbette ki annemin tam bir sefil olduğumu düşünmesi hiç hoş değildi.

Öyle olması gerektiğine inansam da, kendisini aynı şekilde değerlendirmesi de rahatlatmıyordu beni. Bir açıdan, bu konuşma beni biraz uyandırmıştı. Bütün hayatım boyunca taksi şoförü olarak kalamayacağımı anlamıştım. Yoksa beni delirtirdi.

İlk kez, mesajlardan biri bir şekilde kendi hayatıma dokunmuştu.

Kimin içindi peki?

Annem için mi, benim için mi?

Sonra sözlerini zihnimde tekrar duydum. *Senden bu kadar nefret etmek çok fazla sevgi gerektiriyor.*

Bana bunu söylediğinde yüzünde bir rahatlama ifadesi belirmişti sanki.

Mesajın alıcısı kesinlikle oydu.

Kapıcı'yla birlikte Peder O'Reilly'yi görmek için kiliseye gittik. Hâlâ oldukça kalabalık bir cemaati vardı.

“Ed!” dedi heyecanla, beni görünce. “Bir daha gelmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım. Son birkaç haftada seni özledim.” Kapıcı'yı okşadı.

“Sanırım biraz meşguldük,” dedim.

“Tanrı yanında mıydı?”

“Pek sayılmaz,” dedim. Önceki geceyi ve annemin babamı aldattığını, sözlerini tutmadığı için babamdan nefret ettiğini ve kasabada kalan tek çocuğunu aşağıladığını itiraf edişini düşündüm.

“Ah,” dedi. “Her şeyin bir amacı vardır.”

Hak vermekten kendimi alamadım. Hiçbir şey nedensiz olmuyordu ve bu yüzden sıradaki mesaja odaklandım.

Geriye sadece Sırça Sokak kalmıştı, öğleden sonra oraya gittim. 39 numara uzun bir merdivenden inerek girilen eski, köhne bir sinema salonuydu. Tepesinde gölgeliğin üzerine yerleştirilmiş halde duran bir pano ve eski bir teras kattı

vardı. Bugün panoda “Casablanca 14.30” ve “Bazıları Sıcak Sever 19.00” yazıyordu. Aşağı indikçe duvar boyunca uzanan vitrinde eski filmlerin afişleri sergileniyordu. Afişler sararmıştı. İçeri girdiğimde başka afişler de gördüm.

İçerisi bayat patlamış mısır ve kirli halı kokuyordu. Her yer bomboş görünüyordu.

“Kimse var mı?” diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Yıllar önce kasabanın diğer ucunda Greater Union kurulduğunda burası ölmüş olmalıydı ve şimdi bomboştu.

“Selam!” diye seslendim, bu kez daha yüksek sesle.

Arka odalardan birine baktığımda, uyuyan yaşlı bir adamla karşılaştım. Üzerinde takım elbise, boynunda bir papyon vardı. Eski tarz yer göstericilere benziyordu.

“İyi misin, dostum?” diye sordum. Sıçrayarak uyandı.

“Ah!” Yerinden fırlayarak ceketini düzeltti. “Sizin için ne yapabilirim?”

Panodaki afişe baktım. “Casablanca için bir bilet alabilir miyim lütfen?”

“Tanrım, haftalardır ilk müşterimsiniz!”

Adamın gözlerinin etrafındaki çizgiler çok derindi ve oldukça kalın, çalı gibi kaşları vardı. Beyaz saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı, tepesi kel olmasına rağmen, saçlarıyla örtmeye çalışmamıştı. Yüzünde samimi bir ifade vardı. Adam çok sevinmişti. Daha doğrusu, yerinde duramıyordu.

Ona on dolar verdim, beş dolar para üstü verdi.

“Mısır?”

“Evet, lütfen.”

Mısırları alıp kutuya doldururken çok heyecanlıydı.
“Müesseseden,” dedi ve göz kırptı.

“Teşekkürler.”

Sinema salonu küçüktü ama perdesi dev gibiydi. Bir süre beklemek zorunda kaldım, yaşlı adam 14.25 civarında geri geldi. “Başka kimsenin geleceğini sanmıyorum. Erken başlamamızın bir sakıncası var mı?” Muhtemelen çok fazla beklemek zorunda kalırsam kızacağımdan korkuyordu.

“Sorun değil.”

Hızlı adımlarla uzaklaştı.

Salonun tam ortasında oturuyordum. Perdeye daha yakındım.

Film başladı.

Siyah beyazdı.

Bir süre izledikten sonra durdu. Dönüp projeksiyon perçesine baktım. Makarayı değiştirmeyi unutmuştu. Adama seslendim.

“Hey!”

Cevap yoktu.

Yine uyuyakaldığını düşünerek dışarı çıktım. Üzerinde “Sadece Personel” yazan bir kapı bulup içeri girdim. Projeksiyon odasına açılıyordu. Adam sırtını sandalyesine, omzunu duvara dayamış halde sakince horluyordu.

“Bayım?” dedim.

“Ah, hayır!” diye bağırdı kendi kendine. “Yine olamaz!”
Üzüldüğü çok açıktı. Yeni makarayı hazırlarken bir yandan kendini azarlıyor, bir yandan özür diliyordu.

“Sorun değil,” dedim. “Sakin olun.” Ama beni duymuyordu bile.

“Endişelenme, evlat, paranı geri alacaksın ve sana bedava bir gösterim daha sunacağım,” diye tekrarlayıp duruyordu. “Hangi filmi istersen. Sen seç.”

Kabul ettim, çünkü başka seçeneğim yok gibi görünüyordu.

“Hemen aşağı inersen hiçbir şey kaçırmazsın,” dedi.

Salona dönmenden önce kendimi tanıtmaya ihtiyacı duydum. “Adım Ed Kennedy,” dedim elimi uzatarak.

Bir an duraksadı ama sonra yüzüme bakarak elimi sıktı. “Evet, kim olduğunu biliyorum.” Bir an için makarayı unuttuk tam anlamıyla dostça bir ifadeyle gözlerime baktı. “Geleceğin söylenmişti.”

Sonra işine devam etti.

Olduğum yerde kaldım.

İşler giderek daha da ilginçleşiyordu.

Filmin geri kalanını izledikten sonra, *Geleceğimi yaşlı adama söyleyenin kim olduğunu öğrenmeden buradan gitmeyeceğim*, diye düşündüm.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu ben çıkarken. Ama ona herhangi bir sohbet başlatma fırsatı vermedim.

“Geleceğimi size kim söyledi?” diye sordum.

Omuz silkmeye çalıştı.

"Hayır." Neredeyse paniğe kapılmıştı. "Söyleyemem." Uzaklaşıyordu. "Onlara söz verdim, çok nazik insanlardı..."

Onu geri çekerek yüzüme bakmaya zorladım. "Kim?"

Şimdi daha da yaşlı görünüyordu. Bakışlarını ayakka-
bılarına ve yere dikmişti.

"İki adam mıydı?" diye sordum.

Bana evet der gibi baktı.

"Daryl ve Keith mi?"

"Kim?"

Başka bir açıdan yaklaştım. "Patlamış mısır yediler mi?"

Yine evet.

"Daryl ve Keith'miş," dedim. Açgözlü serseriler. "Canınızı yakmadılar, değil mi?"

"Ah, hayır. Hayır. Çok naziklerdi. Dost canlısıydılar. Bir ay kadar önce gelip *Bay Roberts*'ı izlediler. Gitmeden önce bana Ed Kennedy adında birinin geleceğini ve işin bitince bir teslimat alacağını söylediler."

"İşim ne zaman bitiyormuş?"

Ellerini iki yana açtı. "Bana senin bileceğini söylediler." Yüzü neredeyse kederle buruşmuştu. "Bitti mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hiç sanmıyorum." Başımı çevirdim, sonra tekrar ona baktım. "Sizin için bir şey yapmam gerek. Bir iyilik."

"Neden?"

Ona bilmediğimi söyleyecektim ama yalan söylemek-
ten vazgeçtim. "Çünkü ihtiyacınız var."

peder O'Reilly gibi işleri toparlaması mı gerekiyordu?
Bundan şüpheliydim.

"Belki," dedi, bana yaklaşıarak. "Bedava filmi izlemeye
geldiğinde bitirirsin."

"Tamam," dedim.

"Kız arkadaşını da getirebilirsin," dedi. "Bir kız arkadaşın var mı, Ed?"

Bir an düşündüm.

"Evet," dedim. "Bir kız arkadaşım var."

"Onu da getir." Ellerini ovaladı. "Büyük perdenin karşısında sevgilinle birlikte oturmak gibisi yoktur." Hınzır bir kahkaha attı. "Senin yaşındayken ben de buraya hep kızları getirirdim. Emekli olduktan sonra burayı bu yüzden almıştım."

"Hiç para kazandınız mı peki?"

"Ah, Tanrım, hayır. İhtiyacım yok. Sadece filmleri takıyorum, izliyorum ve uyuyorum. Beni ayakaltından uzaklaştırdığı için karım bir şey demiyor."

"Anladım."

"Tekrar ne zaman gelirsin?"

"Belki yarın."

Bana bir film seçmem için ansiklopedi büyüklüğünde bir katalog verdi ama ihtiyacım yoktu.

"Hayır, teşekkürler," diye açıkladım. "Ne istediğimi biliyorum."

"Gerçekten mi? Şimdiden mi?"

Başım la onayladım. "*Parmaklıklar Arkasında.*"

Yine ellerini ovalayarak sırttı. "Güzel seçim. Harika bir filmidir. Başrollerde Paul Newman ve George Kennedy. Unutulmaz. Yarın yedi buçuk iyi mi?"

"Harika."

"Güzel, o halde yarın görüşürüz. Kız arkadaşının adı neydi?"

"Audrey."

"Ah, güzelmış."

Tam gitmek üzereyken adını sormadığımı fark ettim. Özür diledi. "Ah, çok özür dilerim, Ed. Adım Bernie, Bernie Price."

"Tanıştığımıza sevindim, Bernie." Çıkışa yöneldim.

"Ben de," dedi arkamdan. "Geldiğine sevindim."

"Ben de."

Sıcak akşam güneşine çıktım.

Noel bu yıl perşembe gününe geliyordu. Herkes kâğıt oynamak, hindi yemek ve Marv'ın Kapıcı'yla kucaklaşmasını izlemek için o gün bana gelecekti.

Audrey'yi arayıp ertesi günkü planımdan söz ettim, benimle gelebilmek için erkek arkadaşıyla randevusunu iptal etti. Ses tonumdan benimle gelmesi gerektiğini anlamıştı sanırım.

Bunu da hallettikten sonra, Milla'nın Harrison Caddesi'ndeki evine gittim.

Kapıyı açtığımda, son haftalarda biraz zayıflamış olduğunu fark ettim. Son ziyaretimden beri biraz zaman geçmişti,

beni görünce çok sevindi. Önce titrek bir şekilde durdu ama yüzümü görünce olduğu yerde doğruldu.

“Jimmy!” dedi neşeyle. “Gir, gir!”

Dediğini yaptım. Oturma odasına girdiğimde, kendi başına *Uğultulu Tepeler*’i okuduğunu ama pek fazla ilerleymemiş olduğunu gördüm.

“Ah, evet,” dedi, çayla yanıma döndüğünde. “Sensiz okumaya çalışıyordum ama pek işe yaramadı.”

“Sana okumamı ister misin?”

“Çok güzel olur,” dedi, gülümseyerek.

Bu yaşlı kadının gülümsemesini seviyordum. Yüzündeki kırışıklıkları ve gözlerindeki mutluluk pırıltılarını seviyordum.

“Noel’de bana gelmek ister misin?” diye sordum.

Çayı bırakarak cevap verdi. “Evet, elbette, çok isterim. Ben...” Dönüp bana baktı. “Sen olmayınca kendimi giderek daha yalnız hissediyorum, Jimmy.”

“Biliyorum,” dedim. “Biliyorum.”

Elimi elinin üzerine koyarak nazikçe okşadım. Böyle zamanlarda, ruhların öldükten sonra birbirlerini tekrar bulabilmesi için dua ediyordum. Milla ve gerçek Jimmy. Bunun için dua ediyordum.

“Altıncı bölüm,” diye okudum. “Bay Hindley cenazeden eve dönmüştü ve –hepimizi şaşırtan ve bütün komşulara dedikodu malzemesi sunan bir şekilde– yanında bir eş getirmişti.”

Pazartesi bütün gün çalışıyordum. Pek çok müşteriye taşıyor ve ilk kez trafiğin arasında gayet rahat ilerliyordum. Taksi şoförü olarak genellikle amacım diğer sürücülerini kızdırmamaktı. Ama bugün amacım çalışmaktı.

Saat altıdan önce eve döndüm, Kapıcı'yla birlikte yemek yedim ve saat yedi civarında Audrey'yi aldım. En iyi kotumu, çizmelerimi ve rengi solarak turuncuya çalmaya başlayan eski gömleğimi giydim.

Audrey kapıyı açtığı anda burnuma parfüm kokusu geldi.

"Harika kokuyorsun," dedim.

"Teşekkür ederim, nazik Bayım," dedi ve elini öpmeme izin verdi. Siyah bir etek, yüksek topuklu güzel ayakkabılar ve kum rengi bir bluz giymişti. Hepsi çok uyumluydu. Saçlarını da örgü yapmış, yan tarafında birkaç bukleyi aşağı salmıştı.

Caddede yürümeye başladığımızda koluma girdi.

Kendimize bakarak güldük. Elimizde değildi.

"Ama gerçekten güzel kokuyorsun," dedim tekrar. "Ve harika görünüyorsun."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi ve bir an düdü. "Şu iğrenç gömlekle bile."

Kendime baktım.

"Biliyorum, berbat, değil mi?"

Ama Audrey aldırmadı. Dans eder gibi yürüyordu. "Hangi filme gidiyoruz?"

Kendimden çok emin olduğumu gizledim, çünkü *Parlaklıklar Arkasında*'nın en sevdiği filmlerden biri olduğunu

biliyordum.

Aniden durdu. Yüzünde öyle güzel bir ifade belirmişti ki ona bakarken neredeyse ağlayacaktım. “Kendini aşmışsın, Ed.” Bu ifadeyi en son duyduğumda, Marv şu restorandaki garson Margaret’la konuşuyordu. Ama bu kez alaycılık yoktu.

“Teşekkürler,” dedim ve yürümeye devam ettik. Sırça Sokak’a saptığımızda Audrey hâlâ kolumdaydı. Keşke sinema daha uzakta olsaydı.

“İşte geldiler!” dedi Bernie Price, oraya ulaştığımızda. Heyecanlıydı. Uyumadığını görünce şaşırdım.

“Bernie,” dedim, kibarca. “Bu hanım Audrey O’Neill.”

“Memnun oldum, Audrey,” dedi Bernie sırtarak. Audrey lavaboya gittiğinde Bernie beni heyecanla bir kenara çekerek fısıldadı: “Gayet güzel bir kız, ha, Ed?”

“Öyle,” dedim. “Kesinlikle.”

Bayat patlamış mısır aldım veya en azından denedim – çünkü Bernie’ye göre mısırı bayat değildi– ve salona girip geçen gün oturduğum koltuğa yakın bir yere oturduk.

İkimize de birer bilet vermişti.

“Paaarmaklıklar Arkasında: 19.30.”

“Senin parmaklıklarında da üç “a” mı var?” diye sordu Audrey.

Bilete bakarak gülümsedim. Bu geceye çok uygun görünüyordu.

Oturup bekledik. Çok geçmeden yukarıdan, projeksiyon

penceresinden bir tıkırtı geldi. "Siz ikiniz hazır mısınız?" diye sordu boğuk bir ses.

"Hazırız!" diye bağırdık ikimiz birden ve tekrar perdeye döndük.

Film başladı.

Biz filmi izlerken Bernie'nin yukarıda mutlu olmasını, gençken kız arkadaşlarıyla sinemaya gittiği günleri hatırlamasını umuyordum.

Beyazperdenin önünde birbirinden ayrı oturan iki silüete bakarken, hâlâ Audrey'nin kız arkadaşım olduğuna inanmasını da umuyordum.

Bu mesaj da arkamda kalmıştı.

Mesajı teslim etmişim ama Bernie'nin yüzündeki ifadeyi göremiyordum. Ekrandaki insanların yüzlerinde yakalamaya çalışıyordum.

Evet, Bernie'nin mutlu olmasını umuyordum.

Hatırlamasını da.

Audrey ekrandaki müzikle birlikte hafifçe mırıldanıyordu, o anda gerçekten kız arkadaşımdı. Kendimi buna inandırabilirdim.

Bu gece Bernie içindi ama aynı zamanda bana da bir pay düşmüştü.

İkimiz de bu filmi birkaç kez izlemiştik. Kesinlikle en sevdiklerimizden biriydi. Bazı yerlerde replikleri oyuncularla birlikte söyleyebilirdik ama asla yapmıyorduk. Sadece

oturup tadını çıkarıyorduk. Boş salon ikimizin, Audrey de benim hoşuma gidiyordu. Orada sadece ikimizin olduğunu bilmek güzeldi.

Sadece sen ve sevgilin, dediğini hatırlıyordum Bernie'nin. O gece Bernie'nin projeksiyon odasında oturmaktan fazlasını hak ettiğini düşündüm. Audrey'ye eğilerek fısıldadım: "Bernie'den gelip bizimle oturmasını istememde bir sakınca var mı?"

Beklediğim cevabı verdi. "Kesinlikle yok."

Bacaklarının üzerinden atladım, salondan çıkıp projeksiyon odasına gittim. Bernie uyuyordu ama nazikçe dürterek uyandırdım.

"Bernie?"

"Ah, evet, Ed?" Hemen kendini topladı.

"Audrey ve ben..." dedim, "aşağı gelip filmi bizimle birlikte izlemek isteyip istemeyeceğini merak ettik de."

Oturduğu yerde öne eğilerek itiraz etti. "Hayır, ah, hayır, Ed, böyle bir şey yapamam. Asla! Burada yapmam gereken çok şey var ve siz ikiniz aşağıda yalnız olmalısınız. Biliyorsunuz," dedi, "biraz yaramazlık yapmak için."

"Haydi, Bernie," dedim. "Yanımızda olmanı istiyoruz."

"Hayır, hayır, hayır." Kararlıydı. "Yapamam."

Bir iki dakika daha ısrar ettikten sonra vazgeçerek tekrar salona yöneldim. Audrey'nin yanına otururken Bernie'nin nerede olduğunu sordu.

"Bizi rahatsız etmek istemedi," dedim, ama koltuğuma yerleşirken arka kapı açıldı ve arkasından süzülen ışıkla Ber-

nie göründü. Yavaşça bize yaklaşarak Audrey'nin diğer tarafına oturdu.

"Gelebildiğine sevindim," diye fısıldadı Audrey.

Bernie ikimize baktı. "Teşekkür ederim." Yorgun gözleri minnetle kırpıştı ve dikkatini perdeye verdi.

On beş dakika kadar sonra, Audrey kolçağın üzerinde elimi buldu. Parmaklarını parmaklarıma kenetleyerek öyle kaldı. Elimi hafifçe sıktığında ona döndüm ve Bernie'nin elini de tuttuğunu fark ettim. Bazen Audrey'nin arkadaşlığı yeterli oluyordu. Bazen ne yapması gerektiğini kesinlikle biliyordu.

Zamanlaması da mükemmeldi.

Makaranın değiştirilmesi gerekene kadar her şey yolundaydı.

Bernie yine uyuyakalmıştı. Onu uyandırdık.

"Bernie," dedi Audrey, nazikçe. Yaşlı adamı biraz dürttü.

Bernie uyandığında yerinden fırlayarak bağırdı. "Makara!" Hemen sıradan dışarı kaymaya başladı. Başımı kaldırıp projeksiyon odasına baktığımda orada birini gördüm.

İçeride biri vardı.

"Hey, Audrey," dedim. "Bak!" İkimiz de ayağa kalkarak bakışlarımızı projeksiyon odasının penceresine diktik. "Oda da biri var." Sanki salondaki bütün hava nefesini tutmuş gibiydi. Sonunda yerimden fırladım ve doğruca sıranın başına yöneldim.

Audrey önce ne yapacağını bilemedi ama çok geçmeden ayak seslerini arkamda duydum. Bakışlarımı projeksiyon odasındaki gölgeden ayırmadan koşmaya devam ettim. Bizi görünce hareketleri hızlandı. Biz sinema çıkışına uzanan koridoru yarılادığımızda o da heyecanla odadan fırladı.

Lobide bayat patlamış mısır ve halı kokuları arasında burnuma gerginliğin kokusu geldi. Biri oradan geçip gitmişti. "Sadece Personel" yazılı kapıya yöneldim. Audrey tam arkamdaydı.

Odaya girdüğümüzde gördüğüm ilk şey, Bernie'nin titreyen elleriydi.

Yüzünden şok okunuyordu.

Dudakları, boynu.

"Bernie?" diye sordum. "Bernie?"

"Beni çok korkuttu," dedi. "Dışarı çıkarken beni neredeyse yere deviriyordu." Oturdu. "Ben iyiyim, Ed." Bir an sonra bize bir makara yığını gösterdi.

"Ne?" dedi Audrey. "Ne var orada?"

"En üstteki," dedi Bernie. "Benimkilerden biri değil."

Yığına yaklaşıp en üsttekini alarak inceledi. Üzerinde küçük bir etiket vardı ve tek kelime yazılmıştı: "ED."

"Takalım mı?"

Bir süre kıpırdamadım ama sonra başımla onayladım.

"Siz salona inin," dedi Bernie. "Oradan çok daha iyi görürsünüz."

Gitmeden önce Bernie'nin cevaplayabileceğini hissettiğim bir sorum vardı.

“Neden, Bernie?” diye sordum. “Neden bu hep benim başıma geliyor?”

Ama Bernie sadece güldü.

“Hâlâ anlamıyorsun, değil mi, Ed?”

“Neyi?”

Bana bakarken hiç acelesi yoktu. “Bunu yapıyorlar, çünkü yapabiliyorlar.” Sesi yorgundu ama haklıydı. Kararlıydı. “Her şey uzun zaman önce planlandı. En azından bir yıl.”

“Sana bunu söylediler mi?”

“Evet.”

“Bu kelimelerle mi?”

“Evet.”

Birkaç dakika orada öylece durup düşündük. Sonunda Bernie bizi odadan kovdu. “Haydi,” dedi, “siz aşağı inin. Ben de şu makarayı takip çalıştırayım.”

Lobiye döndüğümüzde kapıya yaslandım.

“Her zaman böyle mi?” diye sordu Audrey.

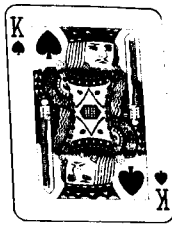
“Aşağı yukarı,” dedim. Başını iki yana salladı ama sesiz kaldı. “Gitsek iyi olur,” dedim. Birkaç girişimden sonra onu salona dönmeye ikna ettim. “Neredeyse bitti,” dedim ve her nedense, Audrey’nin filminden söz ettiğimi düşündüğünü tahmin ettim.

Ya ben?

Artık filmleri düşünmüyordum.

Hiçbir şeyi düşünmüyordum.

Kâğıtlar dışında.

son makara

Salonun ortalarına doğru yürürken perdede bir şey yoktu.

Film başladığında sahne karanlıktı ve yürüyen genç adamların ayaklarını görüyordum.

İleride, sokağın ortasında duran yalnız birine yaklaşıyorlardı.

Bu kasabanın sokaklarından biriydi.

O kişi de bu kasabadandı.

Durdum.

Aniden.

Audrey biraz daha yürüdü ve sonra dönüp baktığında beni bakışlarım perdeye kilitlenmiş halde gördü.

Önce sadece parmağımla işaret edebildim.

"Bu benim, Audrey," dedim sonra.

Rose kardeşlerin ve arkadaşlarının bana saldırıp hırpalayışlarını izliyorduk.

Orada öylece dururken yüzümdeki yara izlerini hissettim.

Parmaklarım iyileşmekte olan tenimde dolaştı.

“Benim,” diye tekrarladım. Bu kez sesim fısıltı halinde çıkmıştı ve Audrey’nin gözleri karanlık, kapkaranlık sinema salonuna dehşetle bakıyordu.

Bir sonraki sahnede elimde bir sürü kitapla kütüphaneden çıkarken görünüyordum. Sonra Görkem Yolu’ndaki ışıklar. Sadece gece karanlığında ışıklar çekilmişti; güç ve görkem. Önce sadece karanlıktı ama sonra lambalar yanarak salonu aydınlattı. Arkasından ön veranda sahnesi geldi. Annemin bana o acı sözleri söyleyişini ve sonunda yavaşça dönüp kameraya doğru yürüyüşümü gördüm. Sırça Sokak Sineması’na yürürken de görüntülenmişim.

Gördüğümüz son şey, makaranın üzerine yazılmış bazı kelimelerdi.

Ed Kennedy için zor zamanlar. Aferin, Ed. Şimdi devam.

Ve yine karardı.

Her yer karardı.

Hâlâ ayaklarımı kıpırdatamıyordum. Audrey beni sürüklemeye çalıştı ama anlamı yoktu. Hareketsizce durarak ekrana bakıyordum.

“Gidip yerlerimize oturalım,” dedi, sesindeki endişeyi fark ettim. “Sanırım otursan iyi olur, Ed.”

Yavaşça bir ayağımı kaldırdım.
Sonra diğerini.

“Filmi tekrar oynatayım mı?” diye sordu Bernie, aşağı seslenerek.

Audrey bana soran gözlerle baktı.

Başımı hafifçe kaldırıp onaylama anlamında öne eğdim.

“Evet, Bernie!” dedi Audrey. Bana döndü. “İyi fikir. Bu zihnini rahatlatır.”

Birkaç saniyeliğine, dışarı koşup o kişiyi bulmak için bütün sinemanın altını üstüne getirmeyi düşündüm. Bernie’ye yine Daryl ve Keith olup olmadığını sormak istiyordum. Bernie’ye açıklama yapılırken beni neden karanlıkta bıraktıklarını bilmek istiyordum.

Ama boşuna olduğunu biliyordum.

Bunu yapıyorlar; çünkü yapabiliyorlar.

Bu kelimeler birkaç kez daha bana doğru atıldı ve bulunmam gereken yerin burası olduğunu anladım. Maça grubunda vermem gereken son sınav buydu. Kalmak zorundaydık.

Perde tekrar hareketlendiğinde, *Parmaklıklar Arkasında*’da Luke’un nihayet yıkıldığı ve herkesin onu terk ettiği o ünlü sahneyi bekliyordum. “*Şimdi neredesiniz?!*” Ranzasından bağırmasını bekliyordum.

Koltuklarımıza dönerken, Luke kendini tam bir umutsuzlukla ekranda sürüklüyordu. Döndü ve ranzasının yakıtına devrildi. “*Şimdi neredesiniz?*” dedi, sakince.

Şimdi neredesiniz? diye sordum. Dönüp bakarken, salonun bir yerinde dikilen birini görmeyi bekliyordum. Arkamızda birilerinin koştuğunu duymayı bekliyordum. Boyunu zorlayarak etrafıma bakındım. Her yerde insanlar vardı ama aynı zamanda da hiçbir yerde kimse yoktu. Baktığım her karanlık boşlukta birini gördüğümü sanıyordum ama her seferinde karanlık yoğunlaşıyor ve başka bir şey göremiyordum. Karanlık. Sadece karanlık.

“Sorun nedir, Ed?” diye sordu Audrey.

“Buradalar,” diye cevap verdim ama hiçbir şeyden emin olamıyordum. Yaşadıklarım bana bunu öğretmişti. “Burada olmalılar.” Ama gözlerim bütün salonu tararken hiçbir şey bulamadım. Buradaysalar bile onları göremiyordum.

Çok geçmeden anladım.

Koltuklarımıza döndüğümüzde şimdi orada olmadıklarını anladım; gelip gitmişlerdi.

Gelmişlerdi, çünkü kalktığım koltukta kupa ası duruyordu.

“Şimdi neredesiniz?!” diye bağırdı Luke, ekrandan. Kalp atışlarım onu cevapladı. Dev bir kilise çanı gibi içimi sarsıyordu. Ben yutkunurken sallanıyordu.

Kâğıdı alıp elimde tuttum.

“Kupa,” diye fısıldadım.

İşte şimdi buradaydım.

Kâğıtta yazanı okumayı düşündüm ama sadece elimde tutarak filmin kalanını izlemeyi başarabildim.

Filmi izliyordum.

Audrey'yi ve mutluluğunu ya da en azından kalanını iz-

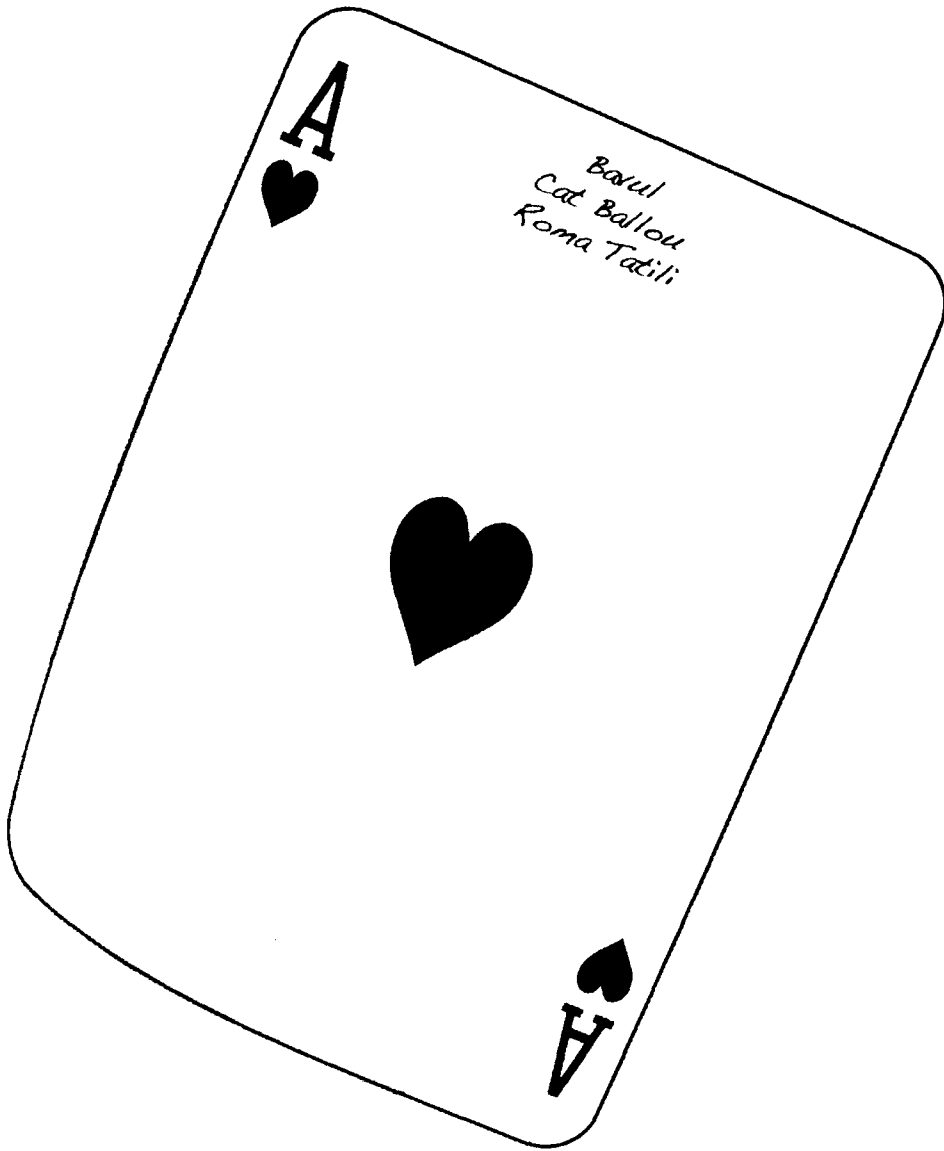
liyordum.

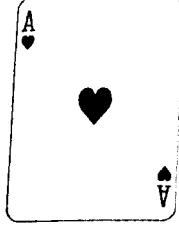
Kupa asını elimde tutarken atan nabzını hissedebiliyor-

dum sanki.

DÖRDÜNCÜ KISIM

KALPLERİN MÜZİĞİ

kalplerin müziği

Zihnimde kırmızı ve siyah renklerde bir müzik vardı.
Ertesi sabah.

Kupa asının ertesi sabahı.

Kendimi akşamdan kalma gibi hissediyordum.

Bernie'nin iyi olduğundan emin olduktan sonra –onu projeksiyon odasında uyurken bırakmıştık– Sırça Sokak'a ve geceye geri dönmüştük. Hava sıcak ve nemliydi. Ortalıkta görünen tek kişi, diğer yöne doğru bakan genç bir adamdı. Eski ve köhne bir bankta oturuyordu.

Önce zihnim bütün olan bitene odaklanmıştı, onu görmek için tekrar dönüp baktığımda çoktan gitmişti.

Gözden kaybolmuştu.

Audrey'nin sesi bir soru sordu ama duymadım. Kulaklarımın içindeki gürültü patlamasının saçaklarında kalmıştı. Önce ne olduğunu merak ettim ama sonra kesinlikle emin ol-

dum. Kırmızı kalpler ve siyah kelimeler...

Kalplerin sesi.

Hiç şüphesiz, orada oturan genç adamın sinemaya gönderilen kişi olduğunu anlamıştım.

Belki de beni kâğıtları gönderen kişiye götürebilirdi.

Belki de birçok şeye.

Yürümeye devam ederken, zihnimdeki muazzam gü-rültü yatışmaya başladı. Ayak sesleri ve Audrey'nin sesi bir kez daha netleşti.

Şimdi sabah olmuştu ve o sesi tekrar duyuyordum.

Kâğıt yerdeydi.

Kapıcı yanında yatıyordu.

Gözlerimi kapadım ama her şey kırmızı ve siyahtı.

Bu son kâğıt, dedim kendi kendime ve yatağımı sallayan kalplerin müziğine rağmen uykuya daldım.

Rüyamda koştüğumu görüyordum.

Bir arabada.

Ön koltukta Kapıcı'yla.

Bu muhtemelen yatağımın yanında yatmasından ve kokusunu algılamamdan kaynaklanıyordu.

Güzel bir rüyaydı; kahramanın ve sevgilisinin uzaklara doğru gaza bastığı bir Amerikan filminin son sahnesi gibiydi.

Ama arabada tek başıyordum.

Sevgilim falan yoktu.

Sadece ben ve Kapıcı.

Asıl sorun da, uyurken buna inanmamdı. Uyandığımda afalladım, çünkü artık açık yolda değildim. Bunun yerine, Kapıcı horluyordu ve arka bacağı yerdeki kâğıdın üzerine uzanmıştı. Artık istesem de onu alamazdım. Uyurken Kapıcı'yı itelemeyi sevmiyordum.

Çekmecedeki diğer kâğıtlar sonuncusunu bekliyordu. Hepsi halledilmişti.

Sadece bir tane daha, diye düşündüm ve yatakta dizlerimin üzerinde doğrularak başımı yastığa gömdüm.

Dua etmedim ama az kalsın edecektim.

Yataktan kalktığımda Kapıcı'yı ittim ve kâğıdı tekrar okudum. Siyah harfler bana verilen diğer kelimelerle aynıydı. Bu kez şu başlıklar vardı:

Bavul

Cat Ballou

Roma Tatili

Hepsinin film ismi olduğundan emindim ama hiçbirini izlememiştim. *Bavul*'un yeni bir film olduğunu hatırlıyordum. Sırça Sokak Sineması'nda bulamazdım ama şehirdeki mütevazı ama popüler sinemalardan birinde bulabileceğimden emindim. Bir yerlerde afişlerini gördüğümü hatırlıyordum. Bir İspanyol filminin yeniden çekimiydi sanırım; tetikçiler, mermiler ve çalıntı İsviçre franklarıyla dolu bir bavulla ilgili bir komedi gangster filmi. Diğer iki filmi bilmiyordum

ama yardımcı olabilecek kişiyi kesinlikle tanıyordum.

Başlamaya hazırdım ama Noel'e birkaç gün kaldığından işe odaklanmak zorundaydım. Bu dönem her zaman yoğun olurdu, dolayısıyla fazla mesai yapıyor ve çoğu gece araba kullanıyordum. Kupa asını gömlek cebimde taşıyordum. Gittiğim her yere benimle geliyordu ve işim bitene kadar yanımdan ayırmaya niyetim yoktu.

Peki bununla bitecek mi? diye sordum kendi kendime. *Beni rahat bırakacak mı?* Bunun sonsuza dek benimle kalacağını zaten biliyordum. Daima peşimden gelecekti ama aynı zamanda minnettar kalmaktan da korkuyordum. Korkuyordum diyorum, çünkü bazen bunun bitmesini ve güzel bir anıya dönüşmesini istemiyordum. Ayrıca, sonunda hiçbir şeyin gerçekten bitmeyeceğinden de korkuyordum. Hafızam baltasını salladığı sürece hayat devam edecek, her zaman zihnimin bir yerinde kalacak ve bir yerlerden girip yüzeye çıkacaktı.

Yıllar sonra ilk kez Noel kartları dağıttım.

Bu kez tek fark, üzerlerinde Noel Baba veya Noel ağaçları olan kartlar olmamasıydı. Birkaç eski oyun kâğıdı destesi bularak asları çıkardım. Ziyaret ettiğim her yer için bir kâğıdın üzerine kısa bir mesaj yazdım, küçük bir zarfa koydum ve "Ed'den İyi Noeller" diye yazdım. Rose kardeşler için bile.

Bir gece vardiyasından önce dolaşarak kartları dağıttım. Çoğu yerde fark edilmeden kaçabildim. Sophie'nin evinde

yakalandım ama itiraf etmeliyim ki beni görmesini diliyordum zaten.

Her nedense, Sophie'nin her zaman kalbimde özel bir yeri vardı. Belki de onu sevmemin bir nedeni, benim gibi sürekli koşan biri olmasıydı. Ama bundan daha fazlası olduğunu da biliyordum.

Güzel bir kızdı.

Kendi tarzında.

Diğer yerlerin hepsinde yaptığım gibi zarfı onun posta kutusuna bıraktıktan sonra döndüm ve kararlı adımlarla uzaklaşmaya başladım ama sesi yukarıdaki penceresinden bana ulaştı.

“Ed?” diye seslendi.

Dönüp baktığımda, yine seslenerek beklememi söyledi ve çok geçmeden ön kapıda belirdi. Üzerinde beyaz bir tişört ve kısa mavi koşu şortu vardı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ama bukleleri yüzüne dökülüyordu.

“Sana bir kart getirdim,” dedim, “Noel için.” Araba yolunda onunla birlikte dururken aniden kendimi aptal gibi hissettim.

Zarfı açarak kartı okudu.

Onunkinde karonun altında fazladan bir yazı vardı.

“Çok güzelsin,” diye yazmıştım, okurken gözlerinin hafifçe kısıldığını gördüm. Spor sahasında çıplak ayakla koşarak her yerini kan içinde bıraktığı gün ona söylediğim şey buydu.

“Teşekkür ederim, Ed,” dedi ve dikkatle karta baktı.

“Daha önce hiç böyle bir kart almamıştım.”

“Hepsinde Noel Baba ve Noel ağaçları olur,” dedim.

Bu insanlara kart vermek tuhaf bir histi. Ne anlama geldiğini asla bilemeyeceklerdi ve bazı durumlarda Ed’in kim olduğu konusunda bile hiçbir fikirleri olmayacaktı. Sonunda önemi olmadığına karar verdim ve Sophie’yle vedalaştım.

“Ed?” dedi.

Şimdi taksimdeydim ve cam açıktı. “Sophie?”

“Sen...” Sesi çok kibar ve dikkatliydi. “Sana ne verebileceğimi söyler misin? Sen bana o kadar çok şey verdin ki.”

“Ben sana hiçbir şey vermedim,” dedim.

Ama beni yeterince tanıyordu.

Boş bir ayakkabı kutusu dışında hiçbir şey vermemiştim ama aslında bu her şeydi.

Bunu ikimiz de biliyorduk.

Gaza basıp uzaklaşırken direksiyon sıcaktı.

Teslim ettiğim son kartın alıcısı Peder O'Reilly’ydi ve semtindeki bütün umutsuz vakalar için evinde bir parti veriyordu. Ceketimi, olmayan paramı ve sigaralarımı almaya çalışan adamların hepsi orada, bir sürü sos ve soğanla sosisli sandviç yiyorlardı.

“Hey, bakın,” dedi biri, beni işaret ederek. Sanırım bu Joe’ydu. “Ed gelmiş!” Pederi aradı. “Hey, Peder!” diye seslendi, ağzındaki sandviç lokmasının yarısını etrafa saçarak. “Ed gelmiş!”

Peder O'Reilly hızlı adımlarla geldi. "İşte burada; bu yıl farklı kılan adam. Sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Biraz meşguldüm, Peder."

"Ah, evet," dedi başıyla onaylayarak. "Görevin." Beni kenara çekti. "Sadece sana tekrar teşekkür etmek istiyordum, Ed."

Bu konuda kendimi iyi hissetmem gerektiğini biliyordum ama hissetmiyordum. "Teşekkür almak için gelmedim, Peder. Sadece size berbat bir Noel kartı getirdim."

"Ah, yine de teşekkür ederim, oğlum."

Son asımla ilgili biraz moralsizdim.

Kalpler en sona kalmıştı.

Bense en son maçanın gönderilmesini beklemiştim.

Her nedense kalpleri almış olmam, bunu hepsinden daha tehlikeli gibi hissettiriyordu.

İnsanlar kırık kalpler yüzünden ölürdü. Kalp krizi geçirirlerdi. İşler ters gittiğinde ve dağılıp yıkıldığında en çok incinen şey kalp olurdu.

Tekrar döndüğümde peder huzursuzluğumu hissetmişti. "Henüz bitmedi, değil mi?" Kendisinin yapmam gereken şeylerden sadece biri olduğunu biliyordu. Sadece tek bir mesaj.

"Hayır, Peder," dedim. "Bitmedi."

"Her şey yoluna girecek," dedi.

"Hayır," dedim. "Girmeyecek. Sadece öyle olsun diye iyi olmayacağım. Artık değil."

Bu doğrudu.

Bir daha iyi olacaksam bile, bunu hak etmek zorunda kalacaktım.

Pedere iyi Noeller dileyerek gecenin karanlığında uzaklaşırken kâğıt hâlâ cebimdeydi. Kupa ası cebimde sallanıyordu. Havaya ve yüzleşmek zorunda olduğum dünyaya daha yakın olabilmek için öne doğru eğiliyordu.

“Nereye?” diye sordum ertesi günki ilk müşteriye ama cevabını duyamadım. Duyabildiğim tek şey, yine kalplerin sesi idi; kulaklarımda gümlüyor, bağırıp çağırıyordu.

Daha hızlı.

Daha hızlı.

Motor yoktu.

Sinyalin tıkırtısı, müşterinin sesi ve trafiğin gürültüsü yoktu. Sadece kalpler vardı.

Cebimde.

Kulaklarımda.

Pantolonumda.

Tenimde. Nefesimde.

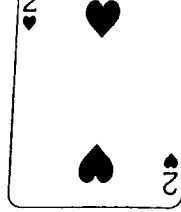
İçimin içindeydiler.

“Sadece kalpler,” dedim. “Her yerde.” Ama müşterimin neden söz ettiğim konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Burası uygun,” dedi.

Kırlı yaşlarında, tatlı duman gibi kokan bir deodorant sıkmış ve gül rengi makyaj yapmış bir kadındı. Bana parayı uzattığında aynaya bakarak konuştu.

“Mutlu Noeller,” dedi. Sesi kalplerin sesi gibiydi.

öpücük, mezar, ateş

Almam gereken her şeyi almıştım. Yiyeceklerden daha fazla alkol vardı elbette. Noel akşamı herkes geldiğinde, kü-lübem hindi, lahana salatası ve elbette Kapıcı kokuyordu. Bir süre hindi kokusu onunkine baskın geldi ama o köpeğin ko-kusu her şeyi yenerdi.

İlk gelen Audrey oldu.

Bir şişe içki ve yaptığı kurabiyeleri getirmişti.

“Üzgünüm, Ed,” dedi içeri girerken. “Çok uzun kala-mayacağım.” Beni yanağımdan öptü. “Simon arkadaşlarıyla plan yapmış ve benim de katılmamı istiyor.”

“Gitmek istiyor musun?” diye sordum, istediğini bilme-me rağmen. Neden üç amaçsız adam ve leş kokulu bir köpek-le kalmayı tercih etsindi? Bizimle kalması için deli olması gerekirdi.

“Elbette,” dedi Audrey. “İstemediğim bir şeyi asla yap-mayacağımı biliyorsun.”

“Bu doğru,” diye cevap verdim. Doğruydu.

içmeye başladığımızda Ritchie geldi. Motosikletinin gü-
rültüsünü sokağın başından duymuştuk. Evin önüne yanaştı-
ğında, kapıyı açmamız için bize seslendi. Büyük bir portatif
soğutucunun içinde karides, somon ve dilimlenmiş limon ge-
tirmişti.

“Fena değil, ha?” dedi soğutucuyu yere bırakırken.

“Elimden bu kadarı geldi.”

“Buraya kadar nasıl taşıdın?” diye sordum.

“Neyi?”

“Soğutucuyu. Motosikletle gelmişsin.”

“Ah, arkaya kayışlarla bağladım. Bütün yol boyunca ne-
redeyse ayakta durdum. Soğutucu koltuğun yarısını kapladı.”
Ritchie cömert bir tavırla göz kırptı. “Ama değdi.” İşsizlik
maaşının yarısını soğutucuya harcamış olmalıydı.

Şimdi bekliyorduk.

Marv’ın gelmesini.

“Bahse girerim gelmeyecek,” dedi Ritchie, hepimiz
oturduğumuzda. Eliyle kirli sakallarını sıvazladı. Saçları da
her zamanki kadar pis ve kaskatıydı. Yüzünde keyifli bir ifa-
de vardı. Bu günü sabırsızlıkla beklemişti. Birasını yudum-
layarak kanepede otururken, Kapıcı’yı ayak taburesi olarak
kullanıyordu. Ayaklarını uzatmış halde otururken tembel, in-
ce ve uzun görünüyordu. Ama her nasılsa görünüşü yine de
etkileyiciydi.

“Ah, gelecek,” dedim. “Gelmezse Kapıcı’yı kapısına
götürüp orada öptürürüm.” İçkimi bıraktım. “Yıllardır No-
el’i bu kadar hevesle beklememiştım.”

“Ben de,” diye karşılık verdi Ritchie. Yerinde duramıyordu.

“Ayrıca, bedava yemek var,” dedim. “Marv’ın bankada kırk bin papeli olabilir ama kendini beleş şeylerden uzak tutamaz. İnanın bana. Gelecek.”

“Cimri piç,” dedi Ritchie. Bu en saf haliyle Noel ruhu.

“Arasak mı?” diye sordu Audrey.

“Hayır. Kendisi gelsin,” dedi Ritchie. Bu harika olacaktı. Köpeğe bakarak devam etti. “Büyük olaya hazır mısın, Kapıcı?” Kapıcı, *Siz neyin peşindesiniz, ahbap?* der gibi baktı. Kimse ona bu gece neler olacağını söylememişti. Zavallı köpek. Kimse ona kendisi için bir sakıncası olup olmadığını sormamıştı.

Sonunda Marv elini kolunu sallaya sallaya içeri girdi.

“Mutlu Noeller,” dedi.

“Evet, evet,” dedim. “Sana da.” Boş ellerini işaret ettim. “Tanrım, ne cömert bir adamsın sen böyle?”

Ama Marv’ın düşünce tarzını biliyordum.

Kapıcı’yı öpmeyecekti ve bunun bu yıl kendi adına yapması gerekenden fazlası olduğuna karar vermişti. Hepimizin unutmuş olabileceği olasılığına tutunmaya çalıştığını da görabiliyordum.

Ritchie bütün bu umudu hemen yerle bir etti.

Ayağa kalkıp sırtarak “Eee, Marv?” dedi.

“Eee ne?”

“Biliyorsun,” diye araya girdi Audrey.

“Hayır,” diye ısrar etti Marv. “Bilmiyorum.”

“Benim sınırimi bozma.” Ritchie inatçıydı. “Ne olduğunu biliyorsun. Biz de biliyoruz.” Bundan zevk alıyordu. Neredeyse keyifle ellerini ovuşturmasını bekliyordum. “Marv,” dedi, “bu köpeği öpeceksin.” Kapıcı’yı işaret etti. “Ve onu öptüğünde hoşuna gidecek. Yüzünde büyük bir gülümsemeyle yapacaksın, yoksa sana tekrar yaptırırız. Tekrar, tekrar...”

“Tamam!” diye hırladı Marv. İstedğini yaptıramayan bir çocuğa benziyordu. “Başının üzerinden, değil mi?”

“Ah, hayır,” dedi Ritchie. Her anının tadını çıkararak ayağa kalktı. “Hatırladığım kadarıyla onu dudaklarından öpmen gerekiyor ve...” parmağını Marv’a doğru salladı, “aynen öyle yapacaksın.”

Kapıcı başını kaldırıp baktı.

Hepimiz ona baktığımız için huzursuz olmuştu.

“Seni zavallı,” dedi Ritchie.

Marv yüzünü astı. “Biliyorum.”

“Sen değil,” dedi Ritchie. “O!” Ve başını sertçe köpeğe doğru yatırdı.

“Pekâlâ,” dedi Audrey. “Artık oyalanmak yok.” Fotoğraf makinemi bana uzattı. “Haydi bakalım, Marv. Kapıcı senin.”

Marv omuzlarında dünyanın ağırlığıyla ve dehşetle eğilerek sonunda Kapıcı’nın yüzüne yaklaştı. Kapıcı neredeyse ağlayacak gibi bakıyordu; siyah-altın sarısı kürkü ve sulanmış gözleriyle.

"Dilini öyle sarkıtmak zorunda mı?" diye sordu Marv.
"O bir köpek." dedim. "Başka ne yapmasını bekliyorsun ki?"

Marv homurdanmasına rağmen sonunda yaptı. Eğildi ve dudaklarını fotoğrafı çekmeme yetecek kadar bir süre bastırarak Kapıcı'yı burnundan öptü. Audrey ve Ritchie bağırıp çağırarak alkışlıyordu.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" dedi Ritchie ve Marv doğruca banyoya koştu.

Zavallı Kapıcı.

Onu alnından öpüp kocaman bir parça hindi verdim.

Teşekkürler, Ed, dedi gülümseyerek.

Kapıcı'nın güzel bir gülümsemesi vardı.

Daha sonra Marv'ı rahatlatıp biraz güldürebildik ama Kapıcı'nın dudaklarının tadı yüzünden hâlâ sızlanıyordu.

Hepimiz içki içip bir şeyler yiyerek kâğıt oynarken, sonunda kapı vuruldu ve erkek arkadaş içeri girdi. Bizimle birlikte içki içip karides yedi. İyi bir çocuktu ama Audrey'nin onu sevmediğini görebiliyordum.

Sanırım amaç da buydu.

Audrey gittikten sonra biralarımızla baş başa kalmaya karar verdik. Ritchie, Marv ve ben yiyip içtikten sonra kasabada dolaşmaya çıktık. Anacaddede şenlik ateşi yakılmıştı, biz de oraya yöneldik.

Bir süre düz yürümekte zorlandık ama oraya ulaştığımız

mızda hepimiz ayrılmıştık.

Güzel bir geceydi.

İnsanlar dans ediyordu.

Yüksek sesle konuşuyorlardı.

Birkaçı kavga ediyordu.

Noel'de hep böyle olurdu. Bütün yılın gerginliği atılırdı.

Ateşin yakınındayken Angie Carusso'yla çocuklarını gördüm; daha doğrusu, onlar yanıma geldi.

Biri bacağıma vurdu, aşağı baktığımda oğlanlardan birini gördüm. Sürekli ağlayan oğlunu.

"Bayım?" dedi.

Dönüp baktığımda, Angie Carusso'yu elinde bir dondurmaya karşımda buldum. Dondurmayı bana uzattı. "Mutlu Noeller, Ed." Dondurmayı aldım.

"Teşekkürler," dedim. "Tam da ihtiyacım olan şey."

"Bazen hepimizin ihtiyacı vardır." Küçük bir iyiliğe karşılık verebilmekten duyduğu mutluluk gayet açık görünüyordu.

Dondurmayı yaladım. "Eh, nasılsın, Angie?" diye sordum.

"Ah..." Çocuklarına bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. "Yaşıyorum, Ed. Bazen bu kadarı yeterlidir." Bir şey hatırladı. "Kart için teşekkürler bu arada." Angie çocuklarıyla birlikte yavaşça uzaklaştı.

"Endişelenme," diye seslendim arkasından. "Gecenin tadını çıkar."

"Sen de dondurmanın," diye karşılık verdi. Ateşin ya-

nından yürümeye devam etti.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Marv.

“Sadece tanıdığım bir kız.”

Daha önce kimse bana Noel için dondurma vermemişti. Ateşi izlerken dudaklarımda tatlı soğukluğunu hissettim.

Arkamda bir babanın oğluyla konuştuğunu duydum.

“Bunu tekrar yaparsan,” diyordu adam, “kıcını öyle sert tekmelerim ki ateşin içine düşersin.” Sonra sesi yumuşadı. “Bunu istemeyiz, değil mi? Noel Baba bundan hiç hoşlanmaz, değil mi? Hayır, hoşlanmaz.”

Marv, Ritchie ve ben bunları duymaktan hoşlanmıştık.

“Aaah,” dedi Ritchie, mutlu bir şekilde iç çekerek. “İşte Noel bu.”

Bunu hepimiz babalarımızdan en azından bir kez duymuştuk.

Kemikleri toprak olan kendi babamı düşündüm. Onsuz geçen ilk Noel’imi.

“Mutlu Noeller, baba,” dedim, bakışlarımı ateşten ayırmamaya dikkat ederek.

Dondurma parmaklarıma akıyordu.

Gece devam ederken ve Noel sabahının ilk ışıkları yaklaşıırken dağıldık. Çok kalabalıktı ve birbirimizi kaybettik. Bizde tekrar bulmaya çalışmadık.

Kasabadan geçerek babamın mezarına gittim, orada u-

zun süre kaldım. Mezarlıktan baktığımda ateşin hafif ısıltısını görebiliyordum. Orada oturarak üzerinde babamın adı yazılı mezar taşına baktım.

Cenazesinde ağlamıştım.

Sessizliğimi koruyarak gözyaşlarımın yüzümü kaplamasına izin vermiş, onun hakkında konuşacak cesareti bulmadığım için suçluluk duymuştum. Oradaki herkesin onun sadece ayyaşın teki olduğunu düşündüğünü biliyordum. Oysa ben başka şeyler de hatırlıyordum.

“Tam bir beyefendiydi,” diye fısıldadım orada otururken.

Keşke bunu o gün söyleyebilseydim, diye düşündüm, çünkü babam asla kimse hakkında kötü bir söz söylememiş veya gerçek anlamda kabalık etmemişti. Pek bir şey başaramadığı kesindi ve tutamadığı sözlerle annemi hayal kırıklığına uğratmıştı ama o gün ailesindeki herkesin susmasını hak ettiğini sanmıyordum.

“Özür dilerim,” dedim, gitmek için kalkarken. “Çok üzgünüm, baba.”

Korku içinde uzaklaştım.

Korkuyordum çünkü kendi cenazemin boş ve تنها olmasını istemiyordum.

Cenazemde bir şeyler söylenmesini istiyordum.

Ama sanırım bu, hayatınızda bir yaşam olması gerektiği anlamına geliyordu.

Şimdi yürüyordum.

Sadece yürüyordum.

Eve ulaştığımda, Marv'ı arabasının arka koltuğunda uyurken, Ritchie'yi de verandamda otururken buldum. Bacaklarını dümdüz uzatmış, sırtını duvara dayamıştı. Yakından baktığımda Ritchie'nin de uyuduğunu gördüm. Yakasını çekistirdim.

"Ritchie," diye fısıldadım. "Uyan."

Gözlerini aniden açtıverdi.

"Ne?" diye sordu, neredeyse paniğe kapılarak. "Ne?"

"Verandamda uyuyorsun," dedim. "Evine dönsen iyi olur."

Başını iki yana sallayarak uyku sersemliğini üzerinden atmaya çalıştı ve yarımaya bakarak konuştu. "Anahtarlarımı mutfak masanda unutmuşum."

"Haydi." Elimi uzattım ve kalkmasına yardım ettim.

İçeri girdiğimizde saatin üçü biraz geçtiğini gördük.

Ritchie'nin parmakları anahtarları kavradı.

"Bir şey ister misin?" diye sordum. "İçki, yiyecek, kahve?"

"Hayır, teşekkürler."

Ama gitmiyordu da.

Bir an için öylece durduk ve sonunda Ritchie arkamdaki bir şeye bakarak konuştu. "Bu gece eve gitmek istemiyorum. Ed."

Gözlerinde bir hüznü gördüm ama hemen kayboldu,

sonra kendini toparlamaya çalıştı. Şimdi sadece anahtarlarına bakıyordu. O sakın, kendinden emin görünüşün altında ne olduğunu merak ettim. Ritchie gibi birini neyin rahatsız edebileceğini düşündüm.

Bakışlarını tekrar gözlerime kaldırdı.

“Tabii,” dedim. “Burada kalabilirsin.”

Ritchie masaya oturdu.

“Teşekkürler, Ed,” dedi. “Hey, selam Kapıcı.”

Ben Marv’ı almak için dışarı çıkarken Kapıcı mutfğa girmişti.

Bir an için onu arabada bırakmayı düşündüm ama Noel ruhu benim gibi birini bile etkileyebiliyordu.

Camı tıkatmayı denedim ama elim pencere çerçevesinin içinden geçti.

Elbette.

Cam yoktu.

Marv banka soygunu girişiminden beri camı tamir ettirmemişti. Sanırım bunu düşünmüş, ama tamirci camın arabadan daha pahalıya mal olacağını söylemişti.

Başını ellerinin arasına almış halde uyuyordu ve sivrisinekler kanını emmek için sıraya girmişti.

Ön kapı kilitli değildi. Kapıyı açtım ve rahat bir tavırla kornaya bastım.

“Tanrım!” diye haykırdı Marv.

“İçeri gel,” dedim. Çok geçmeden arabanın kapısının açılıp kapandığını ve ayaklarının peşimden süründüğünü duydum.

Ritchie kanepeye uzandı, Marv yatağımı aldı, ben de mutfakta kalmaya karar verdim. Marv'a uyumayı düşünmediğimi söyledim ve yatağımı oldukça nazik bir şekilde kabul etti.

"Teşekkürler, Ed."

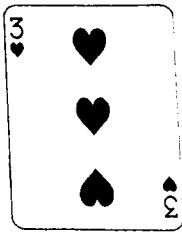
Marv içeri girmeden önce fırsatı değerlendirerek yatak odama daldım ve yatağın yanındaki çekmecedeki duran bütün kâğıtları aldım. Tatupu taşı da orada duruyordu.

Mutfağa döndüğümde, yorgun gözlerim kelimeleri karıştırıp bulandırmasına rağmen kâğıtları gözden geçirip hepsini tekrar okudum. Kendimi yıpranmış hissediyordum.

Uyanıkken karoları hatırladım, sinekleri yeniden yaşadım ve maçalara gülümsedim.

Ama kupalar beni endişelendiriyordu.

Rüyamda onları görmekten korktuğum için uyumak istemiyordum.

takım elbise

Gelenek kötü bir kelime olabilirdi; özellikle de Noel döneminde.

Dünyanın her yerinde aileler bir araya gelir, birkaç dakikalığına yakınlığın tadını çıkarırdı. Bir saatliğine birbirlerine katlanırlardı. Sonrasında sadece tahammül ederlerdi.

Ritchie ve Marv'la birlikte olaysız geçen bir sabahtan sonra annemin evine gittim. Yaptığımız tek şey, önceki gecedan kalanları yemek ve birkaç el kâğıt oynamaktı. Audrey olmadan pek keyfi olmuyordu ve oyuna son vermemiz uzun sürmedi.

Ailemle anlaşmamız saat on ikide annemin evinde toplanmaktı.

Ablalarım çocukları ve kocalarıyla birlikte gelmişti. Tommy de üniversitede tanıştığı muhteşem bir kızla birlikteydi.

“Bu Ingrid,” diye tanıştırdı kızı. İtiraf etmeliyim ki Ingrid takvim kızı olabilirdi. Uzun kumral saçları, güzel bronz

bir yüzü ve üstünde erimek isteyeceğim kadar güzel bir vücudu vardı.

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi Ingrid. Sesi de güzeldi. “Hakkında çok şey duydum, Ed.” Tabii ki yalan söylüyordu, yüzüne vurmayı tercih ettim. Bu yıl yalanlarla uğraşmaya mecalim yoktu.

“Hayır, duymadın, Ingrid,” dedim ama bunu söylerken gülümsedim. Neredeyse mahcuptum. Sinirlenemeyeceğim kadar güzel bir kızdı. Güzel kızlar cinayetten bile paçayı sıyrır.

“Ah, gelmişsin,” dedi annem beni gördüğünde.

“Mutlu Noeller, anne!” diye bağırdım heyecanla, herkesin sesimdeki alaycılığı algıladığından emindim.

Birlikte yemek yedik.

Birbirimize hediyeler verdik.

Ben Leigh ve Katherine’in çocuklarını omuzlarımda ve sırtımda yüz kez taşıdım; en azından ayakta duramaz hale gelene kadar.

Tommy’yi oturma odasında Ingrid’i mincıklarken yakaladım. Ünlü sedir sehpanın tam yanındaydılar.

“Ah, lanet olsun, pardon,” dedim ve odadan çıktım.

İçimden Tommy’ye iyi şanslar diledim.

Saat dörde çeyrek kala Milla’yı alma zamanı gelmişti. Ablalarımı öptüm, kocalarının ellerini sıktım ve çocuklarla vedalaştım.

“En son geldin, ilk sen gidiyorsun,” dedi annem, sigara

dumanını üflerken. Noel'de çok sigara içerdi. "Üstelik de en yakında oturan sensin." O anda neredeyse kendimi kaybedip üzerine saldıracaktım.

Babamı aldatıyorsun, diye düşündüm. Her fırsatta da beni aşağılıyorsun.

Mutfakta durmuş, sigarasını tüttüren ve ciğerlerindeki dumanı üfleyen bu kadını sözlü olarak aşağılamayı o kadar çok istiyordum ki.

Ama bunun yerine doğruca ona baktım.

Sıcak sisin arasından konuştum.

"Sigara içmek seni çirkinleştirir," dedim ve onu dumanın içinde bırakarak dışarı çıktım.

Ön çimenlikte iki kez bana seslendiler. Önce Tommy, sonra da annem.

Tommy yanıma gelerek "İyi misin, Ed?" diye sordu.

Döndüm. "İyiyim, Tommy. Çılgın bir yıl geçirdim ama iyiyim. Ya sen?"

Yarı yarıya gölgelere gömülmüş ön basamaklarda oturduk. Ben gölgelerde, Tommy ise güneş ışığında oturuyordu. Gerçekten sembolik bir sahneydi.

Kardeşimle konuşurken ve birbirimizin kısa sorularını cevaplarırken o gün için ilk kez kendimi rahat hissediyordum.

"Üniversite iyi gidiyor mu?"

"Evet, notlarım iyi. Umduğumdan daha iyi."

"Ya Ingrid?"

Aramızda bir sessizlik oldu. Sonra ikimiz de gülmeye

başladık. Çok erkekçeydi ama ben onu, Tommy de kendini tebrik ediyordu.

“Hiç fena değil,” dedi. Samimi bir şekilde onunla gurur duyduğumu söyledim; Ingrid konusunda değil. Sözüünü ettiğim şeyle kıyaslandığında Ingrid hiçbir şeydi.

“Senin adına seviniyorum, Tommy,” dedim, elimi sırtına koyarak ayağa kalkarken. “İyi şanslar.”

Basamaklardan inerken “Seni arayacağım,” dedi. “Buluşalım.”

Buna da inanamazdım. Döndüm ve kendimi bile şaşırtacak kadar sakın konuştum. “Arayacağından şüpheliyim, Tommy,” dedim ve kendimi iyi hissettim. Yalanlardan kurtulmak çok iyiydi.

Tommy başıyla onayladı.

“Haklısın, Ed,” dedi.

Hâlâ kardeşlik ve kim bilir, belki bir gün, bir gün gerçekten buluşacağımızı, eski günleri hatırlayacağımızı, pek çok şeyden konuşacağımızı hissedecektim. Üniversite ve Ingrid’den daha önemli şeylerle ilgili konuşacaktık.

Ama bu yakında olmayacaktı.

“Hoşça kal, Tommy,” dedim, çimenlikten yürüyüp geçerken. “Dışarı geldiğin için teşekkürler.” Beni memnun eden tek bir şey vardı.

Güneş ikimizin de üzerine parlayana kadar onunla birlikte kalmak isterdim ama yapmadım. Yerimden kalkıp basamaklardan indim. Güneşi beklemek yerine onu kovalamayı tercih ederdim.

Tommy içeri girerken annem dışarı çıktı.

“Ed!” diye seslendi.

Döndüm.

Yanıma geldi. “Mutlu Noeller, ha?”

“Sana da.” Ve ekledim: “Sorun kişi, anne, yer değil. Buradan ayrılısaydın bile, gittiğin her yerde yine aynı kişi olurdu.” Bu gerçek yeterliydi ama kendimi tutamayarak devam ettim. “Bir gün buradan gidersem...” Yutkundum. “Önce burada daha iyi olduğumdan emin olacağım.”

“Tamam, Ed.” Afallamıştı. Sıradan bir kasabanın yoksul sokağındaki evinin ön verandasında duran bu kadına acıdığımı hissediyordum. “Anladım.”

“Sonra görüşürüz, anne.”

Ve oradan ayrıldım.

Bunun yapılması gerekiyordu.

Bir şeyler içmek için eve uğradıktan sonra Milla’nın evine yöneldim. Oraya ulaştığımda, üzerinde açık mavi bir yazlık elbise ve elinde bir hediyeyle hevesli bir şekilde beni bekliyordu. Yüzünde de heyecanlı bir ifade vardı.

“Senin için, Jimmy,” dedi, elindeki büyük ve düz kutuyu bana uzatarak.

Kendimi kötü hissediyordum, çünkü ona hediye getirmemişim. “Özür dilerim,” diye başladım ama elini sallayarak beni hemen susturdu.

“Benim için gelmiş olman yeterli,” dedi. “Açacak mı-

sın?"

"Hayır, bekleyeceğim," diyerek yaşlı kadına kolumu uzattım. Koluma girdi, benim evime yöneldik. Taksi tutmayı önerdim ama yürümeyi tercih etti, yarı yola geldiğimizde bütün yolu yürüyebileceğinden emin olamadım. Çok öksürüyordu ve nefesi daralmıştı. Onu kucağımda taşıdığımı hayal ettim. Ama bütün yolu yürümeyi başardı ve eve ulaştığımızda ona şarap verdim.

"Teşekkür ederim, Jimmy," dedi, koltuğa çöktü ve neredeyse hemen uyuyakaldı.

Milla orada otururken birkaç kez kontrol ettim ve her seferinde hâlâ nefes aldığını duyarak rahatladım.

Penceremin dışında gün sona ererken oturma odamda onunla birlikte otuyordum.

Milla uyanınca önceki gecedan kalan hindiye ve fasulye salatasını yedik.

"Harikulade, Jimmy," dedi yaşlı kadın neşeyle. "Bu harikulade." Gülümsemesi ışıldıyordu.

Normal şartlarda "harikulade" kelimesini kullanan birini vururdum ama Milla'ya kesinlikle yakışıyordu. Ağzını sildi, birkaç kez daha "harikulade" diye tekrarladı ve Noel'in tamamlandığını hissettim.

"Şimdi." Koltuğun kolçaklarına vurdu. Biraz uyuduğu için daha canlı görünüyordu. "Hediyeni açar mısın, Jimmy?"

Teslim oldum.

"Elbette."

Paketlenmiş kutuyu alarak kapağını kaldırdım. İçinde

siyah bir takım elbise ve okyanus mavisi bir gömlek vardı. Muhtemelen birinin benim için aldığı ilk ve son takım elbise olacaktı.

“Sevdin mi?” diye sordu.

“Harika.” Çok ender giyme fırsatı bulabileceğimi bil-meme rağmen bir anda âşık olmuştum.

“Giysene, Jimmy.”

“Giyeceğim,” dedim. “Giyeceğim.” Giymek için yatak odasına girdiğimde takıma uygun eski bir çift siyah ayakkabı da buldum. Takımın omuzları geniş değildi, ki bu iyiydi. Dışarı çıkıp takımı ona göstermek için sabırsızlanıyordum ama döndüğümde Milla yine uyuyordu.

Bu yüzden oturdum.

Takım elbisemle.

Yaşlı kadın bir süre sonra uyandı. “Ah, çok güzel bir takım, Jimmy.” Kumaşına dokundu. “Nereden aldın?”

Bir an şaşkınlıkla duraksadıktan sonra tamamen unutmuş olduğunu anladım. Yaşlı kadını yanağından öptüm.

“Güzel bir kadın verdi,” dedim.

Yaşlı kadın harikuladeydi.

“Çok güzelmış,” dedi.

“Öyle,” dedim.

Haklıydı.

Kahvelerimizi içtikten sonra bir taksi çağırarak onu evine götürdüm. Sürücü, erkek arkadaş Simon'du ve Noel

günü fazla mesai yapıyordu.

Milla'yı içeri götürmeden önce Simon'a beklemesini söyledim. Tembellik olduğunu biliyordum ama bugün param vardı ve eve taksiyle dönebilirdim.

"Tekrar teşekkürler, Jimmy," dedi Milla ve sallanarak mutfığa yürüdü. Çok kırılgan ama çok güzeldi. "Harika bir gündü," dedi. Aynı fikirde olmamak mümkün değildi. Noel'i bu yaşlı kadınla birlikte geçirmekle ona bir iyilik yaptığımı düşünüyordum.

Siyah takım elbisemle dışarı çıkarken aslında tam aksi olduğunu anladım.

Ayrıcalıklı olan bendim ve yaşlı kadın her zaman harikulade olacaktı.

"Eve mi?" diye sordu erkek arkadaş, ben taksiye döndüğümde.

"Evet, lütfen."

Öne oturdum ve erkek arkadaş sohbete başladı. Audrey hakkında konuşmaya hevesliydi ama bunu yapmamasını tercih ederdim.

"Audrey'yle yıllardır arkadaşsınız demek, ha?" dedi.

Konsola baktım. "Muhtemelen yıllardan daha uzun."

Bana baktı. "Onu seviyor musun?"

Sorusunun açıklığı beni hazırlıksız yakalamıştı; özellikle de sohbetin bu kadar başlarındayken. Kısa bir yolculuk olacağını bildiğini düşündüm. Olabilecek en yüksek verimi almak istiyordu, ki bu konuda haklı olabilirdi. Tekrar sordu:

“Eee?”

“Eee ne?”

“Haydi ama Kennedy. Onu seviyor musun, sevmiyor musun?”

“Sen ne dersin?”

Çenesini ovaladı ama bir şey söylemedi. Bu yüzden ben devam ettim.

“Onu sevip sevmememin hiçbir önemi yok,” dedim. “Asıl bilmek istediğin şey, seni sevip sevmediği.” Sesim sertti. Zavallı çocuğu bir güzel paylıyordum. “Değil mi?”

“Şey...” Dikkati dağıldı ve en azından bir cevabı hak ettiğini düşündüm.

“Seni sevmek istemiyor,” dedim. “Kimseyi sevmek istemiyor. Audrey zor bir hayat yaşamış. Sevdği insanların hepsinden nefret ediyor.” Büyüme çağımız zihnimde canlandı. O kadar kırgındı ki o şekilde devam etmeyeceğine yemin etmişti. Buna izin vermeyecekti.

Erkek arkadaş sessiz kaldı. Yakışıklıydı. Benden daha yakışıklıydı. Yumuşak gözleri ve sağlam bir çenesi vardı. Yüzündeki kirli sakallar erkek manken görünüşü kazandırıyor.

Evimin önüne yanaşana kadar sessiz kaldık. Araba durunca erkek arkadaş tekrar konuştu. “O seni seviyor, Ed...”

Ona baktım. “Ama seni istiyor.”

Sorun da buydu.

“İşte.”

Ona parayı uzattım ama almadı.

"Benden," dedi. Tekrar denedim ve bu kez aldı.

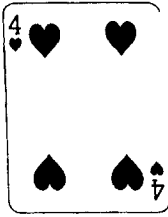
"Taksimetreye kaydetme," dedim. "Bence bugün kendi cep harçlığını kazandın." Bir an birbirimize baktık ve arabadan indim.

"Sohbet güzeldi," dedim. Tokalaştık. "Mutlu Noeller, Simon."

Sanırım artık erkek arkadaş değil, Simon'du.

İçeri girince siyah takım elbisemi ve okyanus mavisi gömleğimi çıkarmadan kanepeye uzanıp uyudum.

Mutlu Noeller, Ed.

korkuyu hissetmek

Noel'in ertesi günü çalışıyordum. Bir sonraki gün de Sırça Sokak Sineması'nda Bernie'yi ziyaret ettim.

"Ed Kennedy!" diye bağırdı beni görünce. "Yine film izlemek için döndün, ha?"

"Hayır," dedim. "Yardıma ihtiyacım var, Bernie."

Hemen yaklaşıp sordu. "Senin için ne yapabilirim?"

"Şey, sen filmleri biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, istediğin her şeyi iz..."

"Şşş... sadece söyle, Bernie. Bana şu isimlerle ilgili bildiğin her şeyi anlat." Bakmadan da kolayca söyleyebilecek olmama rağmen film isimlerinin yazılı olduğu kupa asını çıkardım. "*Bavul, Cat Ballou ve Roma Tatili.*"

Bernie hemen iş havasına büründü. "*Roma Tatili* bende var ama diğer ikisi yok." Bana bütün detayları anlatmaya başladı. "*Roma Tatili*, Gregory Peck'in başrolünü oynadığı en iyi filmlerden biri olarak görülür. 1953'te çekildi ve yö-

netmeni *Ben-Hur*'la ünlenen William Wyler'dı. Roma'nın nefes kesici güzelliğinde çekilmişti ve Audrey Hepburn'ün olağanüstü performansıya ünlü oldu. Peck bu yüzden afişte isimlerinin aynı sırada yazılmasını istedi, çünkü aksi takdirde gülünç duruma düşecekti; Hepburn'ün performansı da çok iyiydi. Film ona bir Oscar kazandırdığında başarısı belgelendi..."

Çok hızlı konuşuyordu ama Bernie'nin söylediği tek kelime kafama takılmıştı.

Audrey, diye düşündüm.

"Audrey," dedim.

"Evet." Cehaletime şaşırarak bana baktı. "Evet, Audrey Hepburn. Ve kesinlikle harikula..."

Ah, hayır, harikulade deme, diye düşündüm. *Bu kelime Milla'ya ait.*

"Audrey Hepburn!" Neredeyse bağırıyıştım. "Bana diğer ikisiyle ilgili ne anlatabilirsin?"

"Şey, elimde bir katalog var," dedi Bernie. "Sana daha önce gösterdiğimden bile büyük. Neredeyse çekilen bütün filmler var. Aktörler, yönetmenler, görüntü yönetmenleri, film müzikleri, şarkılar vs."

Kalın kitabı alarak bana uzattı. Önce Cat Ballou'ya baktım ve sayfayı bulur bulmaz yüksek sesle okudum:

"Başrolde en iyi performanslarından birini sergileyen Lee Marvin..." Durdum, çünkü bulmuştum. Dönüp ismi tekrar okudum: "Lee Marvin."

Son olarak *Bavul*'a baktım.

Bulur bulmaz oyuncuların ve yönetmenin isimlerine baktım. *Bavul*'un yönetmeni Pablo Sanchez adında biriydi ve Ritchie'yle aynı soyadını paylaşıyordu.

Adresleri bulmuştum.

Ritchie. Marv. Audrey.

Yoğun heyecanımın yerini ani bir endişe aldı.

Umarım mesajlar iyidir, diye düşündüm, ama içimden bir ses kolay olmayacağını söylüyordu. Bu üçünün sona kalmasının iyi bir nedeni olmalıydı. Arkadaşım olduklarından, aynı zamanda da teslim etmem gereken en zor mesajlar olacaktı. Bunu hissedebiliyordum.

Kâğıdı elimde tutarken kitabı tezgâhın üzerine bıraktım.

Bernie endişelendi. "Sorun nedir, Ed?"

Ona baktım. "Bana şans dile, Bernie. Bunu başarmak için cesaretimi toplamamı dile."

Dediğimi yaptı.

Elimde kâğıtla dışarı çıktım. Hava kararmıştı ve bundan sonra olacakların belirsizliğiyle doluydu.

Korkuyu hissettim ama ona doğru yürürken adımlarımı hızlandırdım.

Sokağın kokusu beni ele geçirmeye çalışıyordu ama üzerimden atarak yürümeye devam ettim. Kol ve bacakları-mın ürpermesiyle daha da hızlandım; Audrey, Ritchie ve Marv'ın bana ihtiyaçları vardı. Acele etmeliydim.

Korku sokaktı.

Korku adımlardı.

Karanlık giderek yoğunlaşıyordu. Ve...

Koşmaya başladım.

İlk dürtüm bana doğruca Audrey'ye gitmemi söylüyordu.

Yaşadığı sorunu çözmek için en hızlı şekilde oraya ulaşmak istiyordum. Sevimsiz bir şey yapmam gerekebileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Sadece oraya ulaş, dedim kendi kendime ama sonra başka bir dürtü kontrolü ele aldı.

Yürümeye devam ederken kâğıdı çıkarıp gözlerimin önüne doğru tuttum.

Sıralamayı kontrol ettim.

Ritchie. Marv. Audrey.

Güçlü bir his sıralamayı takip etmemi söylüyordu. Audrey'nin sona kalmasının bir nedeni vardı ve bunu biliyordum. İlk sırada Ritchie vardı.

"Evet," dedim kendi kendime ve hızlı adımlarla yürümeye devam ettim. Ritchie'nin Köprü Caddesi'ndeki evine ulaştım. Olabilecek en hızlı şekilde gelmişim ve adımlarım giderek hızlanmıştı.

Audrey'ye bir an önce ulaşabilmek için mi acele ediyorum? diye sordum kendime ama cevap vermedim.

Ritchie'ye odaklandım.

Bir ağacın dallarının altından geçerken yüzünün görüntüsü gözlerimin önünde canlandı. Yaprakları yararak görün-

tüyü sildim ama sesini duyuyordum. Noel'de Marv'ın Kapıcı'yı öpüşünü izlerken ne kadar mutlu olduğunu hatırladım.

Ritchie, diye düşündüm. *Sana vermem gereken mesaj ne, Ritchie?*

Neredeyse ulaşmıştım.

Köprü Caddesi'nin köşesi az ilerideydi.

Nabızlarım hızlanmıştı.

Köşeyi döner dönmez Ritchie'nin evini hemen gördüm. Şaşırtıcı bir soru aniden yüzüme çarptı.

Ritchie'nin mutfağının ve oturma odasının ışıklarının yandığını görüyordum ama önümde engel oluşturan bir düşünce vardı ve bir türlü çekiliyordu.

Şimdi ne yapacağım? diyordu.

Diğer yerlerin hepsi kolaydı, çünkü o insanları gerçekten tanııyordum –annem dışında ve o zaman da onu beklediğimi bilmeden bir İtalyan restoranında oturuyordum– dolayısıyla çok fazla seçeneğim yoktu. Sadece bir fırsat doğmasını beklemiştim. Ama Ritchie, Marv ve Audrey'yle işler farklıydı. Hepsini evlerinin etrafında oyalanamayacak kadar uzun süredir tanıyordum. Bu yapmak isteyeceğim en son şeydi.

Yine de bir dakikaya yakın bir süre durumu değerlendirdim ve sonunda yolun karşı tarafına geçerek yaşlı bir meşe ağacının altına oturup beklemeye karar verdim.

Yaklaşık bir saattir oradaydım ve dürüst olmam gerekirse hiçbir şey olmuyordu. Ritchie'nin ailesinin tatilden

döndüğünü fark ettim – annesini bulaşıkları yıkarken gör-
müştüm.

Saat geç oluyordu ve kısa süre sonra tüm ışıklar ka-
pandı, sadece mutfağın ışığı açık kaldı. Sokaktaki bütün evle-
rin ışıkları söndü ve geride sadece sokak lambaları kaldı.

Sanchez'lerin evinde yalnız biri mutfığa girerek masaya
oturdu.

Ritchie olduğundan kesinlikle emindim.

Bir an için içeri girmeyi düşündüm ama ayağa kalkmaya
fırsat bulamadan birilerinin sokağın aşağısından bana doğru
geldiğini duydum.

Çok geçmeden iki adam tepemde dikildi.

Börek yiyorlardı.

Biri bana bakarak konuştu. Bana tanıdık, ilgisiz bir ta-
vırla bakıyordu. "Seni burada bulabileceğimiz söylendi, Ed."
Başını iki yana sallayıp yerel marketlerden birinden alındığı
belli olan bir böreği yere attı. Börek yere düşerken adam
devam etti. "Tam bir şaşkınlık kaynağısın, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek adama baktım.

"Eee, Ed?" Şimdi diğeri konuşuyordu. Kulağa ne kadar
gülünç gelse de, yün başlıkları olmadan onları tanımakta ger-
çekten zorlanmıştım.

"Daryl?" diye sordum.

"Evet."

"Keith?"

"Aynen."

Daryl yanıma oturarak bana bir börek verdi. "Eski gün-

lerin hatrına,” dedi.

“Doğru,” dedim, hâlâ şaşkın bir halde. “Teşekkürler.” Son ziyaretlerini hatırladım. Kan, konuşmalar ve pislik içindeki mutfak... Sormadan edemedim. “Siz...” Hâlâ konuşmakta biraz zorlanıyordum.

“Ne?” dedi Keith, diğer tarafıma otururken. “Seni biraz hırpalamak mı?”

“Şey,” dedim. “Evet.”

Daryl iyi niyet göstergesi olarak böreğimin naylonunu açıp bana geri verdi. “Ah, hayır, Ed. Bugün sana dokunmayacağız. Öyle bir şey yok.” Dudaklarından nostaljik bir kahkaha döküldü. Sanki eski savaş arkadaşlarıymışız gibi. “Ama bize ukalalık edersen...” İyice yerleşti. Beyaz tenliydi ve yüzünde kavgalardan kalma yara izleri vardı ama her nasılsa yakışıklı görünmeyi başarıyordu. Diğer yandan Keith’in eski bir sivilce izi, sivri bir burnu ve çarpık bir çenesi vardı.

Ona baktım. “Tanrım, dostum, sanırım maskenle daha sevimlisin.” Daryl bir kahkaha patlattı. Buna karşılık Keith yorumumdan hiç hoşlanmamıştı. Çok geçmeden sakinleşti ve aramızdaki dostluk havası belirginleşti. Sanırım gerçekten öyleydik, çünkü tamamen farklı açılardan olsa bile aynı şeyi yaşıyorduk.

Bir iki dakika sadece oturup börek yedik.

“Sos var mı?” diye sordum.

“Sana söylemiştim!” dedi Keith, Daryl’ı suçlayarak.

“Ne?”

“Biraz sos almamız gerektiğini söylemiştim, Ed,” diye

açıkladı Keith. "Ama bu pinti herif beni dinlemedi."

Daryl cevap vermeden önce başını arkaya attı.

"Bak," diye başladı. "Sos fazla tehlikeli." Gümleğini parmağıyla işaret etti. "Bak Ed ne giymiş, Keith, ha? Söyle bana, bu ne renk?"

"Ne renk olduğunu ben de biliyorum, Daryl. Yine beni aşağılamana gerek yok."

"Yine mi? Ben seni ne zaman aşağıladım ki?"

Ben yarı soğumuş börekten bir lokma daha ısırırken, ne-redeyse bana bağıyorlardı.

"Tam şu anda," dedi Keith. Beni de olaya katmaya çalışarak sordu. "Sen ne dersin, Ed? Sen ne dersin?" Gözle-riyle beni işaret ediyordu. "Daryl beni aşağılıyor mu?"

Daryl'ın ilk sorusuna cevap vermeyi tercih ettim.

"Beyaz bir gömlek giyiyorum," dedim.

"Aynen," dedi Daryl.

"Aynen ne?"

"Aynen, Keith, Ed'in şu anda böreğini sosla yemeyi düşünmesi bile fazlasıyla tehlikeli." Ses tonu şimdi gerçekten aşağılayıcıydı. "Sos damlar ve beyaz gömleğini mahveder. Bu zavallı da gömleğini yıkamak zorunda kalır. Ama şu anda bunu istemeyiz, değil mi?"

"Gömleğini yıkamak onu öldürmez ki!" Keith bu konuda çok ısrarcıydı. "O pis köpeğini yıkarken gömleğini de yıkayabilir; en azından birkaç saatini alır."

"Hey, Kapıcı'yı buna karıştırmanın hiç gereği yok." diye itiraz ettim. "O bir şey yapmadı."

“Aynen,” dedi Daryl. “Buna gerek yoktu, Keith.”

Keith bir an sakinleşerek hatasını kabul etti. Başını eğdi. “Biliyorum.” Özür bile diledi. “Affedersin, Ed.” Bu kez bana iyi şekilde davranma emri aldıklarını anlamıştım. Beki de bu yüzden birbirleriyle tartışmaları iki katına çıkmıştı.

Bir süre daha devam ettiler ve sonunda ikisi de özür diledi. Etrafımızı saran gecenin karanlığında bir süre sohbet ettik.

Hepimiz mutluyduk. Daryl barlara giren adamlar, pompalı tüfek taşıyan kadınlar, bir milyon dolar karşılığında sütçüyle yatan kadınlar, kız ve erkek kardeşlerle ilgili fıkralar anlattı.

Evet, hepimiz mutluyduk. Ta ki Ritchie’nin mutfağının ışığı sönene kadar.

O zaman ayağa kalkarak “Harika,” dedim. Karşılaştığım en iyi iki kavgacıya dönerek onlara fırsatı kaçırdığımı söyledim.

Umursamamış gibiydiler.

“Ne fırsatı?” diye sordu Daryl.

“Biliyorsunuz,” dedim.

Ama başını iki yana salladı.

“Hayır, Ed, aslını istersen bilmiyorum,” dedi. “Sadece bunun sıradaki mesajın olduğunu ve ne yapman gerektiğini hâlâ doğru düzgün düşünmediğini biliyorum.” Sesi doğaldı ama başka bir şey yansıtıyordu.

Gerçek, diye düşündüm.

Sesinde gerçek vardı.

Haklıydı. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum. Cevapların kendiliğinden gelmesini umarak tahminlerde bulunuyordum.

Daryl ve Keith ayağa kalkarak meşe ağacının altında durdular.

Son soruları soran Keith oldu.

Boğuk, nazik, bilgiç sesiyle kelimeleri kulağıma mırıldandı. Çok ama çok yakın durarak. "Burada ne işin var, Ed?" Sözler daha da yakındı. "Neden burada durmuş, bekliyorsun? Ne yapacağını bilmen gerekir..." Son sözlerini söylemeden önce bir an duraksadı ve hepsi sel gibi kulaklarıma aktı. "Ritchie senin en yakın dostlarından biri, Ed. Bir şeyi düşünmene, beklemene veya ne yapacağına karar vermene gerek yok. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorsun zaten. Değil mi?" Tekrarladı. "Değil mi, Ed?"

Sendeleyerek geri çekildim ve daha önce ağacın dibinde oturduğum yere ilerledim.

İkisi hâlâ ayaktaydı ve eve bakıyorlardı.

Sesim ağzımdan fırlayarak ayaklarının dibine düştü.

Ne yapacağımı biliyorsun, diye düşündüm.

"Evet," diye cevap verdim. "Biliyorum."

Gözümün önünde görüntüler belirliyordu.

Yerde parçalarım vardı.

Keith ve Daryl yürüyerek uzaklaştı.

"Yaşasın!" dedi biri ama hangisi olduğunu bilmiyordum.

Ayağa kalkıp peşlerinden gitmek ve onlara bütün bun-

ların arkasında kimin olduğunu, nedenini anlatmaları için yalvarmak istiyordum.

Ama yapamazdım.

Yapabildiğim tek şey orada oturmak ve gördüğüm her şeyin parçalarını toplamaktı.

Ritchie'yi gördüm.

Kendimi gördüm.

İnkâr etmeye ve ayağa kalkmaya çalıştım ama yapamayıp tekrar oturdum.

“Özür dilerim, Ritchie,” diye fısıldadım. “Ama mecburum.”

Midem bir renk olsaydı, diye düşündüm, bu gece gibi siyah olurdu. Kendimi toparlamaya çalıştım ve eve doğru bitmez gibi gelen bir yürüyüşe başladım.

Eve ulaşınca bulaşıkları yıkadım.

Lavaboda birikmişlerdi. Yıkadığım son şey, düz bir bıçaktı. Mutfak ışığında parlıyordu ve orada kendi yüzümü gördüm.

Oval ve çarpık görünüyordum.

Kenarlarım yoktu.

Gördüğüm son şey, Ritchie'yle konuştuğum son sözler oldu. Bıçağı bulaşık sepetindeki temiz tabakların üzerine bıraktım. Kayıp gürültülü bir şekilde yere düşerek saat kolu gibi döndü.

Yüzüm üç kez görünüp kayboldu.

İlkinde gözlerimde Ritchie'yi gördüm.

Sonra Marv'ı.
Sonra Audrey'yi.

Bıçağı alıp elimde tuttum.

Keşke o bıçağı kullanarak dünyayı kesip biçebilseydim.
O zaman kesiğin içinden çıkar ve bir sonrakine tırmanırdım.

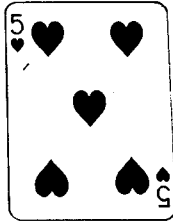
Yatağa girince bu düşünceye tutundum.

Çekmecemde üç, elimde bir kâğıt vardı.

Uyku yaklaşırken parmağımı nazikçe kupa asının kenarına bastırdım. Kâğıt soğuk ve keskindi.

Saatın tıkırtılarını duydum.

Her şey sabırsızca beni izliyordu.

ritchie'nin günahı

Adı: David Sanchez.

Diğer adı: Ritchie.

Yaşı: Yirmi.

İşi: Yok.

Başarıları: Yok.

Hedefleri: Yok.

Önceki üç sorunun cevaplarına ulaşma olasılığı: Yok.

Ritchie'nin Köprü Caddesi'ndeki evine bir dahaki gidişimde evin kapkaranlık olduğunu gördüm. Tam gidecekken mutfak lambasının yandığını gördüm. Birkaç kez titreşti ama sonra tamamen canlandı.

Biri mutfağa girip masaya oturdu. Kesinlikle Ritchie'ydi. Saçlarının biçimine ve hareketlerine bakarak anlamıştım bunu.

Yaklaşık pencereden baktığımda radyo dinlediğini gör-

düm. Çoğunlukla konuşmaydı ve arada birkaç şarkı çalı-
yordu. Sesleri belli belirsiz duyuyordum.

Yakalanmamak için olabildiğince yakın durup sindim
ve dinledim.

Radyodan gelen sesler belirsizdi. Ama sözler Ritchie'nin omuzlarına ağır bir şekilde dayanan kollar gibiydi.

Mutfaktaki sahneyi hayal edebiliyordum.

Etrafında ekmek kırıntıları olan bir ekmek kızartma ma-
kinesi.

Yarı kirli bir fırın.

Rengi atmış beyaz eşyalar.

Döşemeleri delinmiş kırmızı naylon kaplı sandalyeler.

Ucuz marley zemin.

Ve Ritchie.

Orada oturup dinlerken yüzünü hayal etmeye çalıştım.
Noel Günü'nü ve Ritchie'nin sözlerini hatırlıyordum. "Bu
gece eve gitmek istemiyorum." Bakışlarının zorlukla bana
döndüğünü hatırlıyordum ve şimdi yapılacak herhangi bir
şeyin mutfakta tek başına oturmaktan daha iyi olabileceğini
anılıyordum.

Ritchie'nin yüzünde acı dolu bir ifade hayal etmek
zordu, çünkü her zaman rahattı. Ama Noel günü bir şey ya-
kalamıştım ve şimdi onu tekrar hatırlamaya çalıştım.

Ellerini de hayal ediyordum.

Mutfak masasına dayanarak kenetlenmiş, nazikçe ileri
geri oynuyorlardı. Yapacak hiçbir şeyleri yoktu.

Işık onu boğuyordu.

Yaklaşık bir saat orada otururken, radyonun sesi arka plana gömülüyor gibiydi. Pencereden baktığımda başını mutfak masasına dayayarak uyuduğunu gördüm. Radyo da yanında duruyordu. Yürüyüp uzaklaştım; elimde değildi. İçeri girmem gerektiğini biliyordum ama bu gece pek doğru gelmiyordu.

Arkama bakmadan eve doğru yürüdüm.

Sonraki iki gece kâğıt oynadık. Bir kez Marv'ın evinde, bir kez de benimkinde. Benim evimdeyken Kapıcı gelip masanın altına oturdu. Bütün gece ayaklarımla sırtını okşarken bir yandan da Ritchie'yi inceliyordum. Önceki gece evinin önünde dururken aynı şey olmuştu. Uyanıp mutfığa girmiş ve radyo dinlemişti.

Ritchie maça kızını atıp beni mahvederken Hendrix dövmesi bana bakıyordu.

“Teşekkürler,” dedim.

“Üzgünüm, Ed.”

Son zamanlarda varlığı bu yalnız gecelerle, sabah on buçukta uyanmalarla, on ikiye kadar barda takılmalarla geçiyordu. Buna işsizlik maaşını ve bir iki kâğıt oyununu da eklerseniz, bütün hayatı buydu.

Audrey şehirde iş arayan bir arkadaşının hikâyesini anlatırken evimde kahkahalar yükseliyordu. İş bulma merkezlerinden birine girmişti ve iş buldukları kişilere küçük bir alarmlı saat vermek gibi bir kuralları vardı. Kız iş bulduğun-

da, aynı gün kendisini işe alanlara teşekkür etmek için gelmiş ama saati unutmuştu. Giderken saati ana ofisteki bankonun üzerinde bırakmıştı.

Saat orada bir kutuda duruyordu.

Tıkırdıyordu.

“Kimse dokunmak istememiş,” diye açıkladı Audrey. “Bomba sanmışlar.” Bir kâğıt attı. “Şirketin genel müdürünü çağırmışlar ve sekreterlerinden biriyle kırıştırırken nihayet karısına yakalandığı için rezil olmuş.” Dikkatimizi ona vermemiz için duraksadı. “Her neyse, sonuçta bütün binayı boşaltmışlar, bomba imha ekibini ve polisi çağırmışlar. Bomba imha ekibi gelip kutuyu açtığı anda saat çalmaya başlamış.” Audrey başını iki yana salladı. “Daha işe başlamadan kıızı kovmuşlar...”

Hikâye bittiğinde Ritchie’ye baktım.

Ona karşı harekete geçmek istiyordum.

Onu huzursuz etmek, olduğu yerden alıp sabahın birinde mutfağına sürüklemek istiyordum. Bunu yapabilir, nasıl göründüğünü daha uzun süre izleyebilirdim. Bu sadece zamanlama meselesiydi.

Birkaç gün sonra onun evinde kâğıt oynamayı önerdiğinde zamanı geldi.

“Sekiz iyi mi?” diye sordu.

Anlaştıktan sonra vedalaşmak üzereyken, “Belki bana orada hangi radyo istasyonunu dinlediğini gösterebilirsin,” dedim. Acımasız ama hesapçı davranmaya çalışıyordum. “Gece geç saatlerdeki programlar harika olmalı.”

Bana baktı. “Sen neden söz ediyorsun, Ed?”

“Hiçbir şey,” dedim. Orada bıraktım çünkü yüzündeki ifadeyi görmüş ve ne olduğunu anlamıştım. Ritchie’nin o mutfak lambasının altında otururken neler hissettiğini ve nasıl görüldüğünü artık biliyordum.

Gözlerinin siyahlığından süzülerek içine girdim ve isim-siz, boş bir labirentte arayarak onu derinlerde buldum. Tek başına yürüyordu. Koridorlar etrafında kıpırdanıp değişiyordu ama o asla adımlarını veya ruh halini değiştirmiyordu.

“Beni bekliyor,” dedi yanına yaklaştığımda.

Sormam gerekti. “Nedir o, Ritchie?”

Önce sadece yürümeye devam etti. Ancak aşağı baktığım zaman gerçekte hiçbir yere gitmediğimizi anladım. Hareket eden dünyaydı; sokaklar, hava ve gökyüzüydü.

Ritchie ve ben hareketsiz duruyorduk.

“Orada,” dediğini hayal ettim. “Bir yerde.” Şimdi daha kararlı bir şekilde yürüyordu. “Ona gelmemi istiyor. Onu almamı istiyor.”

O anda her şey durdu.

Ritchie’nin gözlerinde açıkça görüyordum.

İçlerinde, durduğumuz yerde, “Bekleyen nedir, Ritchie?” diye sordum.

Ama biliyordum.

Sormama gerek yoktu, biliyordum.

Sadece bulabilmesini umuyordum.

Herkes gittikten sonra Kapıcı’yla birlikte bir kahve daha

ıçtim. Yarın saat kadar sonra kapı vuruldu.

Ritchie, diye düşündüm.

Açmak için kapıya yürürken, Kapıcı başıyla onaylar gi. biydi.

“Hey, Ritchie,” dedim. “Bir şey mi unuttun?”

“Hayır.”

Onu içeri aldım. Birlikte mutfak masasına oturduk.

“Kahve?”

“Hayır.”

“Çay?”

“Hayır.”

“Bira?”

“Hayır.”

“Çok seçicisin, değil mi?”

Soruma sessizlikle cevap verdi ama çok geçmeden bana baktı. “Beni mi takip ediyordun?” diye sordu.

Gözlerinin içine bakarak cevap verdim. “Ben herkesi takip ederim.”

Ellerini ceplerine soktu. “Sapık falan mısın?”

Komikti, Sophie de sormuştu aynı şeyi. Omuz silktim. “Başkalarından daha fazla değil, sanırım.”

“Peki, kesecek misin?”

“Hayır.”

Yüzünü yaklaştırdı. “Nedenmiş?”

“Yapamam.”

Ona sarkıyormuşum gibi baktı. *Beni aydınlatsana. Ed.* diyen gözlerle bakıyordu. Ben de yaptım.

Yatak odasına girerek çekmecedan kâğıtları alıp mutfak masasına döndüm. Hepsini masanın üzerine, arkadaşımın önüne bıraktım. “Eylül ayında posta kutuma gelen ilk iskambil kâğıdını hatırlıyor musun? Sana fırlatıp attığımı söylemiştim ama yapmadım.” Her şey içimden hızla akıyordu. Onunla yüzleştim. “Ve şimdi sen de o kâğıtlardan birinde-sin, Ritchie. Mesajlardan biri sensin.”

“Emin misin?” Bir hata olabileceğini vurgulamaya çalıştım ama dinlemedim. Sadece başımı iki yana salladım ve koltukaltılarımda biriken teri hissettim.

“Sensin,” dedim.

“Peki neden?”

Ritchie bana yalvarır gibi bakıyordu, ama duygularımı işe karıştırmayacaktım. Gururunun gizli bir odanın bütün zeminine saçıldığı içindeki o karanlık yere kaçmasına izin vermezdim. Sonunda tamamen duygusuz bir şekilde konuştum.

“Ritchie, sen tam bir kepazesin,” dedim.

Bana köpeğini vurmuşum veya annesinin öldüğünü söylemişim gibi baktı.

Her gece o mutfakta oturuyordu ve radyodaki sesler ne söylerse söylesin, kelimeler hep aynıydı. Az önce söylediğim sözlerdi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Ritchie masaya baktı.

Omzunun üzerinden baktım.

İkimiz de az önce söylenenleri düşünüyorduk. Ritchie orada bir yara gibi oturuyordu.

Bu uzun süre devam etti. Ta ki belli bir koku gelene kadar; Kapıcı mutfğa girmişti.

“Sen iyi bir arkadaşsın, Ed,” dedi Ritchie sonunda ve her zamanki rahat tavrına döndü. Bu tutumunu korumaya çalışıyordu. “Ve sen,” dedi, Kapıcı’ya dönerek, “lağım gibi konuşuyorsun.”

Ayağa kalkıp çıktı.

Kawasaki’nin motoru dışarıda gürleyip karanlık sokakta uzaklaşırken sözler etrafımda kendi kendilerine tekrarlandı.

Bu biraz fazla sertti, Ed, dedi Kapıcı.

Bir süre sessizce durduk.

Ertesi gece tekrar Ritchie’nin evinin önünde durdum. Bir şey bana ona acımamam gerektiğini söylüyordu.

Onu yine mutfakta gördüm ama sonra bir elinde radyo, diğerinde bir şişeyle ön kapıdan çıktı. Bana seslendi.

“Hey, Ed.”

Gizlendiğim yerden çıktım.

“Haydi nehre gidelim,” dedi.

Nehir kasabadan geçiyordu. Ritchie’nin evinden yürüyüp nehir kıyısında oturduk. Şişeyi birbirimize veriyorduk. Radyo da sakince çalışıyordu.

“Biliyor musun, Ed,” dedi Ritchie, bir süre sonra. “Bende o kronik yorgunluk sendromundan olduğunu sanıyorum...” Ne diyeceğini unutmuş gibi duraksadı.

“Ve?” diye sordum.

“Ne?”

“Kronik yorgunluk...”

“Ah, evet.” Düşüncelerini topladı. “Evet, bende ondan olduğumu sanıyordum ama sonra asıl gerçeği anladım. Sa-dece dünyanın en tembel sersemlerinden biri olduğumu fark ettim.” Bu bir hayli komikti aslında.

“Bu konuda yalnız değilsin.”

“Ama çoğu insanın işi var, Ed. Marv’ın bile bir işi var. Senin bile var.”

“Ne demek, senin bile?”

“Şey, tanıdığım en istekli kişi sayılmazsın, biliyorsun.”

İtiraf etmeliydim. “Bu oldukça doğru.” İçkiyi yudum-ladım. “Ve taksi şoförlüğü gerçek bir iş sayılmaz.”

“Ne peki?” diye sordu Ritchie.

Konuşmadan önce bir an düşündüm. “Bir bahane.”

Ritchie bir şey söylemedi, çünkü haklı olduğumu bili-yordu.

İçmeye devam ettik. Nehir de akmaya devam ediyordu.

Yaklaşık bir saat olmuştu.

Ritchie ayağa kalkıp nehre doğru yürüdü. Su, dizlerinin üzerine çıktı. “Hayatlarımız böyle, Ed,” dedi. Her şeyin ya-nımızdan hızla akıp gittiğini anlatmaya çalışıyordu. “Yirmi yaşımıdayım ve...” Hendrix-Pryor dövme, ay ışığında bana göz kırptıyordu. “Bana bir bak... yapmak istediğim tek bir şey bile yok.”

Gerçeğin bazen ne kadar zalim olabildiğini görmek ina-

nılmazdı. İnsan sadece hayranlık duyuyordu.

Genellikle kendimize inanarak ortalıkta dolanıyorduk. “Ben iyiyim,” diyorduk. “İyiyim.” Ama bazen gerçek karşınıza dikiliyordu ve kurtulamıyordunuz. İşte öyle zamanlarda, bazen bunun bir cevap bile olmadığını, aslında bir soru olduğunu anlıyordunuz. Şimdi bile, hayatımın ne kadarının inanılır olduğunu merak ediyordum.

Ayağa kalkıp Ritchie’ye katıldım.

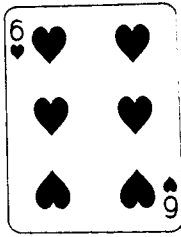
İkimiz de dizlerimize kadar suyun içine girmiş halde orada durduk. Gerçek, pantolonlarımızın paçalarını çekiştirip duruyor, nehir yanımızdan akıp gidiyordu.

“Ed?” dedi Ritchie, daha sonra. Hâlâ suyun içinde duruyorduk. “İstedğim tek bir şey var.”

“Nedir o, Ritchie?”

Cevabı basitti:

“İstemek.”

tanrı sakallı, eksik dişli ve yoksul adamı korusun

Ritchie ertesi gün barın yanından geçerken iş aramaya başlamıştı. Bana gelince; ben de önceki gece nehirde konuştuklarımızı uzun uzadıya düşünmüştüm.

Şehirde insanları taşıyor, bana ne yapacağımı ve nereye gideceğimi söylemelerine izin veriyordum. İnsanları izliyor, onlarla konuşuyordum. Bugün hava güzel.

Sızlanıyor muydum?

Şikâyet mi ediyordum?

Hayır.

Yapmayı seçtiğim şey buydu.

Peki istediğin bu mu? diye sordum kendi kendime.

Birkaç kilometre boyunca kesinlikle diye yalan söyledim. Hayatımın kesinlikle böyle olmasını istediğim konusunda kendimi ikna etmeye çalıştım ama öyle olmadığını biliyordum. Taksi kullanmanın ve kiralık bir kulübede oturmanın, hayatımın nihai cevabı olmadığını biliyordum. Olamaz-

dı.

Bir ara oturup “Evet, işte bu Ed Kennedy,” demişim gibi geliyordu.

Bir şekilde kendimi tanıtmak istiyordum.

Kendime.

Ve buradaydım.

“Hey, doğru yoldan mı gidiyoruz?” diye sordu takım elbiseli şişman müşterim, arka koltuktan konuşarak.

Dikiz aynasına bakıp cevap verdim: “Bilmiyorum.”

Sonraki birkaç gün sakın geçti. Bir gece kâğıt oynarken, Marv’la ilgili işe başlamam gerektiğini anladım. Ritchie kendini toparlamaya başlamıştı, sırada Marv vardı.

Göz ucuyla onu izlerken, *Marv’la ne yapacağım ben?* diye düşünüyordum. Çalışıyordu. Parası vardı. Canlı tarihin en kötü arabasını kullanıyor, ama bundan memnun görünüyordu; çünkü yeni bir araba almak için parasını harcamak zorunda kalmıyordu.

Marv’ın istediği şey ne olabilirdi?

Neye ihtiyacı olabilirdi?

Diğer mesajların hepsinde çözümün kendiliğinden gelmesini beklemiştim.

Marv’la ilgili konuda emin değildim. Onunla ilgili farklı hislerim vardı. Yaklaşıyor, sürekli yanından geçip gittiğim ama hiç fark etmediğim bir yerde kalıyordu. Her gün görüyor olmalıydım ama görmekle bulmak arasında büyük fark

vardı.

Marv'ın bana ihtiyacı vardı.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Bu mutlak kararsızlık yirmi dört saat daha devam etti. Yılbaşı gelip geçti. Havai fişekler bütün şehri aydınlattı. Sarhoşlar taksimi süsledi ve ertesi gün ancak bira kokusu sinmiş yataklarda sona erecek çılgınca mutluluklarını kustu.

Bu kez Ritchie'nin evinde toplanıyorduk, gece yarısı uğradım. Ailesi parti veriyordu. Marv, Ritchie ve Simon'la tokalaştım. Audrey'yi yanağından öptüm ve o gece izin almayı nasıl başardığını sordum. Anlaşılan sadece şanstı.

Sonra sabahın ilk saatlerinde işe ve sonra Kapıcı'nın yanına döndüm. Şimdi buradaydık ve birlikte kahve içiyorduk. "Senin şerefine, Kapıcı. Bir yıl daha yaşamam dileğiyle." Kahvesini içti, kapıya yürüdü ve yattı.

Yılbaşıyla ilgili kararsızdım. Sanırım bu yıl bir kutlama yapmak pek içimden gelmiyordu. Bunun bir nedeni babamı düşünmekti, çünkü bu tür günleri ve geceleri kutlamak için artık burada değildi. Gerçi asla bir iz bırakacak kadar ayık olmazdı ama yine de beni etkilemişti.

Banyodaki havluları indirdim; mutfaktaki kirli bulaşık havlusunu da. Bu, babamın batıl inançlarından biriydi. Yeni yılın ilk sabahında güneş yükselirken hiçbir şeyi asılı bırakmamak gerekirdi. Berbat bir miras olduğunu biliyordum ama hiç yoktan iyiydi.

Ruh halimin diğer bir nedeni, Marv'la ilgili ne yapmam gerektiğini düşünüp durmamdı.

Birçok şeyi, son zamanlarda söylediklerini ve yaptıklarını gözden geçirmiştım.

Kızak Oyunu'nu ve arabasının sefilliğini. Noel'de kendi evinde kâğıt oyunu düzenlemektense Kapıcı'yı öpmeyi tercih etmesini.

Bankada kırk bin papeli vardı ama konu paraya geldiğinde hep geri duruyordu.

Her zaman, diye düşündüm ve birkaç gece sonra eski bir filmi izlerken bu soru aklıma geldi:

Marv'ın kırk bin dolarla yapmayı planladığı şey ne?

Evet.

Ona sahibim.

Paraya.

Marv parayla ne yapmayı planlıyordu?

Mesaj buydu.

Daryl ve Keith'in bana Ritchie'yle ilgili söylediklerini hatırladım. Bilmem gerektiğini, çünkü onun en iyi dostlarımdan biri olduğunu söylemişlerdi. Dolayısıyla Marv'ın neden paraya ihtiyacı olduğunu da bilmem gerekirdi. *Belki de tam gözümün önünde*, diye düşündüm ama hiçbir şey o kadar belirgin değildi ve konu Marv olduğunda, onun hakkındaki bilgim, mesajı ona ulaştırmak için kullanmam gereken şeydi.

Mesajı bilmeyebilirdim ama Marv'ı tanıyordum ve bu yolda devam etmeliydim.

Ön verendamda Kapıcı'yla birlikte otururken güneş batıyordu. Marv için üç taktik düşündüm.

Birinci taktik: Onunla tartışmak.

Arabasından söz ederek ve neden yeni bir araba almadığını sorarak bunu kolayca yapabilirdim.

Buradaki tehlike şuydu: Marv çok öfkelenebilir, odadan çıkıp gidebilirdi ve ben hiçbir şey öğrenemezdim. Bu da kesinlikle felaket olurdu.

Bu seçeneğin avantajı, her şeyden önce eğlenceli olabilir ve ona gerçekten yeni bir araba aldırabilirdi.

İkinci taktik: Onu zilzurna sarhoş edip fark ettirmeden mesajı ağzından almak.

Tehlikeler: Marv'ı sarhoş etmek için kendim de aynı duruma girmek zorunda kalabilirdim. Bu da, ne yapacağımı hatırlamak bir yana, beni onu anlayamayacak hale sokardı.

Avantajları: Aslında hiçbir mesaj koparma girişimi yoktu. Sadece kendiliğinden dökülmesini bekleyecektim. Bunun pek olası olmadığını anlıyordum ama denemeye değirdi.

Üçüncü taktik: Doğrudan sormak.

Bu en tehlikeli seçenektir çünkü Marv tamamen inatçılık edebilir, –bunun olabileceğini gayet iyi biliyordum– bana herhangi bir şey söylemeyi reddedebilirdi. Marv ona duydu-

ğum endişe için huzursuz olursa —eh, bunu da kabul edelim; genellikle onu hiç umursamıyormuş gibi davranıyordum— diğer bütün şanslarımı kaybedebilirdim.

Avantajları, bu taktiğin dürüstçe, açık olması ve belirgin ölçüde düşük çaba gerektirmesiydi. İşe yarayıp yaramaması zamanlamaya bağlıydı.

Önce hangi taktiği deneyecektim?

Bu zor bir soruydu ve ancak birkaç kez evirip çevirdiğim zaman doğru cevabı bulabildim.

Düşünülemez şey oldu.

Önümde dördüncü bir yol açıldı.

Nerede?

Süpermarkette.

Ne zaman?

Perşembe gecesi.

Nasıl?

Şöyle;

İçeri girdim ve on beş gün yetecek kadar alışveriş yapıp, ellerimde torbalarla dışarı çıktım. Kapılardan çıkarken çoktan ellerimi acıtmaya başladıklarından, biraz dinlenmek için yere bıraktım.

Yaşlı bir evsiz adam, sakalı, eksik dişleri ve yoksulluğuyla sessizce karşıma dikildi.

Yüz ifadesi acıklıydı.

Çekingen bir tavırla bana bozukluğum olup olmadığımı

sordu. Çok utandığı belliydi.

Sözünü bitirir bitirmez bakışlarını utançla yere dikti. Beni etkilemişti ama ben cüzdanımı çıkarmak için ceketimin ceplerini karıştırmaya başlayana kadar bunu anlamadı.

Tam o anda, parmaklarım paraya dokunduğunda bir cevap buldum. Tam önüme düşmüştü.

Elbette, tabii ya!

İç sesim aniden yükselerek, bana mükemmel bir düşünceyle cevap vermişti. Hatta inanmak için yüksek sesle söyledim. Hatırlamak için.

“Ondan para iste.” Bu sözleri kendi kulaklarımla duyup tekrar içeri atacak kadar kısık bir sesle söylemişim.

“Pardon?” dedi adam, hâlâ o alçakgönüllü, sakin sesiyle.

“Ondan para iste,” diye tekrarladım ama bu kez yüksek sesle söyledim. Kendimi tutamıyordum.

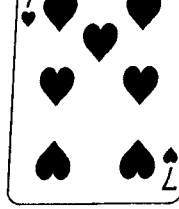
Yaşlı adam alışkanlıkla “Özür dilerim, efendim,” dedi. Yüzü asıldı. “Sizden bozukluk istediğim için özür dilerim.”

Cebimden beş dolarlık bir banknot çıkarıp eline tutuşturdum.

Parayı kutsal kitapmış gibi tuttu. Ona nadiren banknot veriyor olmalıydılar. “Tanrı sizi korusun.” Ben torbaları tekrar elime alırken adam paraya büyülenmiş gibi bakıyordu.

“Hayır,” diye karşılık verdim. “Tanrı asıl seni korusun.” Ve evin yolunu tuttum.

Torbalar elimi kesiyordu ama umurumda değildi. Hayır, hiç umurumda değildi.

marv'ın gizli yüzü

Çalışıyordu. İçi yordu. Kâğıt oynuyordu. Bütün yıl Kızak Oyunu'nu bekliyordu.

Buydu.

Marv'ın hayatı buydu.

Ve bir de şu kırk bin dolar.

Salı günü nasıl olduğunu görmek için Milla'nın evine gittim. *Uğultulu Tepeler* artık biraz bıkkınlık vermeye başlasa da, Jimmy olmaktan hiç sıkılmıyordum. Sorun şuydu ki Heathcliff tam bir piçti ve Catherine de beni sürekli öfkelen-diriyordu. Ama en büyük nefretim hedefi Joseph'ti; sefil, alçak hizmetkâr. Bütün bunlara sızlanmalarını ve öğütlerini de ekleyince, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamak zorlaşıyordu.

Bütün hikâyenin en iyi yanı Milla'ydı. Benim gözümde, sayfalarda o vardı. O kitabı düşündüğüm her an Milla'yı da

düşünüyordum. Kitabı okuyuşumu dinlerken, yaşlı ve nemli gözlerinin beni izlediğini düşünüyordum. Kitabı kapadığımda yaşlı kadını koltuğunda dinlenirken görmek hoşuma gidiyordu. Sanırım en sevdiğim mesajım oydu.

Ama bir de Sophie, Peder O'Reilly ve Tatupu ailesi vardı. Hatta Rose kardeşler.

Tamam, tamam.

Rose kardeşler biraz zorlama kalıyordu.

Son zamanlarda Kapıcı'yı sık sık yürüyüşe çıkarıyordum ve bunu yaparken şimdiye kadarki bütün mesajları düşünüyordum. Bir açıdan hile yapıyormuşum gibi geliyordu. Bu tür hatırlamaların sonunda olması gerekir ve benim işim henüz bitmemişti. İletmem gereken iki mesajım daha vardı. En iyi arkadaşlarımdan ikisi.

Belki de bu yüzden önceki mesajları hatırlamak hoşuma gidiyordu.

Marv ve Audrey için korkuyordum.

Kendim için korkuyordum.

Onları yüzüstü bırakamazsın, diyordum kendime, geçen her an.

Korku. Korku.

Ama buraya kadar uzun zamandır tanıdığım ve en çok değer verdiğim insanları hayal kırıklığına uğratmak için gelmemiştim.

Edgar Caddesi'nden Ritchie'ye kadar mesajları tekrar gözden geçirdim.

Korku. Korku.

Mesajlar bana cesaret veriyordu.

“İş arayışın nasıl gidiyor?” diye sordum Ritchie’ye, pazar gecesi evimde toplandığımızda.

Başını iki yana salladı. “Henüz bir şey yok.”

“Sen mi?” dedi Marv hayretle bağırarak. “İş mi arıyorsun?” İsteri krizine tutuldu.

“Bunun nesi komik?” diye sordu Audrey. Ritchie sessiz kaldı, biraz kırıldığı belliydi. Marv bile fark etmişti. Artık kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu.

Boğazını temizledi.

“Affedersin, Ritchie.”

Ritchie acısını derinlere gömüp her zamanki rahat tavrına döndü. “Sorun yok,” dedi. Aslında Marv’ın onu biraz dürtüklemesine sevinmişim. Hiçbir şey değilse bile, artık sadece Marv’ın çenesini kapamak ve bir iş bulduğunda yüzündeki ifadeyi görmek için çabalarını sürdürecekti. Marv’ın çenesini kapamasını sağlamak kesinlikle tatmin ediciydi.

“Kâğıtları dağıtıyorum,” dedi Audrey.

Oyun bittiğinde saat on bire geliyordu. Ritchie gitmişti. Marv, Audrey’yi eve bırakmayı teklif etti. Tahmin edilecek nedenlerle Audrey teklifi geri çevirdi.

“Neden ki?” diye sordu Marv.

“Yürüyerek daha çabuk giderim, Marv.” Audrey onunla anlaşmaya çalışıyordu. “Gerçekten, Marv, dışarıdaki sivrisi-

nekler, içeridekinden daha az.” Yolda duran muhteşem arabayı işaret etti.

“Çok teşekkürler.” Marv yüzünü astı.

“Marv, birkaç hafta önce beni son kez bıraktığında ne olduğunu hatırlıyor musun?”

Marv istemese de hatırlıyordu.

Audrey ona yine de hatırlattı.

“Sonunda arabayı evine kadar itmek zorunda kalmıştık.” Audrey’nin aklına bir fikir geldi. “Bence arka koltuğa bir bisiklet koy.”

“Neden?”

İlginçleşiyordu.

Neredeyse eğlenceli hale geliyordu.

“Ah, haydi, Marv,” dedi Audrey. “Eve giderken bunu düşün; özellikle de araba bozulursa.”

Audrey el salladı ve yürüyerek uzaklaştı.

“Hoşça kal, Audrey,” diye fısıldadım. Ama gitmişti bile.

Marv arabasına bindiğinde kaçınılmaz olanı umdum ve gerçekten oldu.

Motor yedi sekiz kere tekledi. Çimenlikten geçerek yolcu tarafına dolaşıp arabaya bindim.

Marv bana baktı.

“Ne yapıyorsun, Ed?”

Sakince.

İçtenlikle.

Konuştum.

“Yardıma ihtiyacım var, Marv,” dedim.

Arabayı tekrar çalıştırmayı denedi. İşe yaramadı.

“Hangi konuda?” diye sordu. Tekrar denedi. “Onarılması gereken bir şeyin mi var?”

“Hayır, Marv.”

“Kapıcı’yı kırpmamı mı istiyorsun?”

“Kırpmak mı?”

“Evet, bilirsin; senin için ortadan kaldırmak.”

“Nesin sen, Capone mu?”

Marv kendi mizah duygusunu takdir ederken hâlâ kontakla uğraşıyor ve bu beni tarifsiz bir şekilde öfkeliyordu.

“Marv,” dedim, “şu anahtarı bırakıp bir iki dakikalığına ciddi olabilir misin? Benim için bunu yapar mısın?”

Tekrar deneyecekti ama uzanıp anahtarı kontaktan aldım.

“Marv,” diye fısıldadım, bağırır gibi. “Yardıma ihtiyacım var. Paraya ihtiyacım var.”

Zaman yavaşladı ve nefeslerimizin sesini duydum.

Bir dakika sessizlik.

Bu Marv’ın ve her zamanki rahat ilişkimin sonuydu.

Gerçekten bir şey ölmüş gibiydi.

Marv’ın ilgilenmesi uzun sürmedi. Para sözünü duyması yetiyordu. Kaşları kalktı ve bana içimi görmeye çalışır gibi baktı. Pek açık davranmıyordu.

“Ne kadar, Ed?” diye sordu.

Ve patladım.

Arabanın kapısını sertçe açtım.

Çarparak kapadım.

Geri çekildim ve direksiyonda oturan arkadaşşıma parmağımı salladım.

“Bunu bilmeliydim!” Parmağımla onu dürttüm. “Sen tanıdığım en cimri pisliksin, Marv...” Elimden geldiğince sert davranıyordum. “Buna inanamıyorum!”

Sessizlik.

Cadde ve sessizlik.

Ben dönüp arabaya yaslanırken Marv inip yanıma geldi.

“Ed?”

“Özür dilerim.” *İyi gidiyorum*, diye düşündüm. Başımı iki yana salladım.

“Hayır, özür dileme,” dedi.

“Marv, ben sadece...”

Sözümü kesti.

“Ed, ben...” Sözünü tamamlayamadı.

“Ben sanmıştım ki... sen...”

“Ed, benim param yok.”

Bu tam bir sürprizdi.

“Neden, Marv?” Ona dönüp baktım. “Neden yok?”

“Harcadım.”

Sesi uzaklarda gibiydi. Sanki ağzından çıkmıyordu. Sanki başka bir yerden geliyordu.

“Neye harcadın, Marv?”

Şimdi sinirlenmeye başlamıştım.

“Şey, hiçbir şeye.” Sesi geri gelmeye başlamıştı. Yine kendisi olmuştu. “Bir fona yatırdım, en azından birkaç yıl çekemem. Faiz almak için.” Şimdi çok ciddiymi. “Çekemem.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Acil durumda bile mi?”

“Sanmıyorum.”

Yine sesimi yükselttim. Saldırganlığım bütün mahalleyi kaplamış gibiydi. “Bunu ne diye yaptın, Marv?”

Marv nihayet çözüldü.

Hızlı adımlarla arabanın etrafından dolaşarak tekrar direksiyona geçti. Kendini zor tutuyordu.

Marv sessizce ağlamaya başladı.

Direksiyonu iki eliyle sımsıkı tutuyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyor, boynuna kayıyordu.

Onun tarafına dolaştım.

“Marv?”

Bekledim.

“Neler oluyor, Marv?”

Başını çevirip üzgün gözlerle bana baktı.

“Bin,” dedi. “Sana bir şey göstereceğim.”

Dördüncü girişimde Ford çalıştı ve Marv beni bir yere götürdü. Edgar Caddesi’nden geçtik. Gözyaşları artık daha serbest bir şekilde akıyordu. Hiç durmayacak gibi görünüyorlardı.

Küçük bir kulübenin önünde durduk, Marv indi. Ben de

indim.

“Bunu hatırlıyor musun?” diye sordu.

Hatırlıyordum.

“Suzanne Boyd,” dedim.

Kelimeler Marv’ın ağzından zorlukla döküldü. Yüzün yarısı karanlığa gömülmüştü ama dış çizgilerini hâlâ seçebiliyordum.

“Ailesi kasabadan taşındığında,” dedi, “gitmelerinin bir nedeni vardı...”

“Ah, Tanrım,” dedim ama sesim düzgün çıkmadı.

Marv son kez konuştu.

Kıpırdadığında, sokak lambasının ışığı onu aydınlattı ve sözleri kan gibi döküldü.

“Çocuk iki buçuk yaşında,” dedi.

Arabaya bindikten sonra uzun süre sessiz kaldık ve Marv kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. Açık havada çalıştığı için bronz bir yüzü vardı ama o anda teni kâğıt kadar beyazdı.

Şimdi her şey anlaşılıyordu.

Anlıyordum.

Kelimeler yüzüne kazınmış gibiydi.

Beyaz üzerine siyah.

Evet, hepsi anlam kazanıyordu.

Bu gülünç araba.

Parayla ilgili aşırı takıntı.

Kavgacı tutumu.

Marv acı çekiyordu, yapayalnızdı ve bütün bunları, içindeki suçluluk duygusunu her gün gizlemek için yapıyordu.

“Çocuğa bir şey vermek istiyorum, anlıyor musun? Büyüdüğünde.”

“Erkek mi, kız mı olduğunu bilmiyor musun?”

“Hayır.”

Cüzdandan eski bir defter parçası çıkardı. Açtığında, silinmemesi için birkaç kez üzerinden geçerek yazılmış adresi gördüm.

“Cabramatta Yolu, No: 17, Auburn.”

“Bazı arkadaşları,” dedi Marv. “Aile ortadan kaybolduktan sonra arkadaşlarına gittim ve nereye gittiğini bana söylemeleri için yalvardım. Tanrım, berbat. Tanrı aşkına, Sarah Bishop’ın evinin önünde ağladım.” Şimdi sözler, kıpırdamıyormuş gibi görünen ağzından çıkıyordu. Uyuşmuş gibiydi. “O kız, Suzanne. O tatlı Suzanne.” Alaycı bir kahkaha attı. “Babası tam bir baskıcı pislikti; ama haftada birkaç gece şafaktan bir saat önce kaçardı ve birlikte bir adamın eskiden mısır yetiştirdiği eski bir tarlaya giderdik.” Şimdi neredeyse gülümsüyordu. “Bir battaniyemiz vardı. Oraya gidip haftada birkaç gece... çok zekiydi, Ed.” Dönüp yüzüme baktı çünkü bunu birine anlatacaksa, düzgün şekilde yapmak istiyordu. “Çok tatlıydı.” Umutsuzca gülümsemeye devam etti. “Bazen şansımızı zorlar ve güneş yükselene kadar kahr-dık...”

“Bu çok güzel gibi görünüyor, Marv.”

Bu sözleri ön cama bakarak söylemiştim; Marv'la bunları konuştuğumuza inanamıyordum. Arkadaşlığımızı göstermek için genellikle tartışırdık.

“Turuncu gökyüzü,” diye devam etti Marv, “ıslak çimenler... ve onun sıcaklığını hep hatırlıyorum. Onun içindeyken, teninde...”

Hayal edebiliyordum ama Marv aniden derin bir nefes alarak kesti.

“Sonra bir gün ev boşaldı. Tarlaya gittim ama mısırlardan başka bir şey bulamadım.”

Kız hamile kalmıştı.

Bu civarlarda sıra dışı bir durum değildi ama anlaşılan Boyd ailesinde yasaktı.

Aile kasabadan ayrılmıştı.

Hiçbir şey söylenmemiş ve Boyd ailesi hiç özlenmemişti. İnsanlar buralara sürekli gelip giderdi. Para kazanırlarsa daha iyi bir yere taşınırlardı. Zorlanırlarsa, şanslarını bir kez daha denemek için aynı ölçüde berbat başka bir yere giderlerdi.

“Sanırım,” dedi Marv, bir süre sonra, “babası on altı yaşındaki kızının özellikle benim gibi biri tarafından hamile bırakılmasından utanmıştı. Sanırım sert davranmakta haklıydı.”

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Kasabadan ayrıldılar,” dedi Marv. “Tek kelime bile etmedim.” Dönüp bana baktı. Bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. “Üç yıldır bununla yaşıyorum.”

Arnk değil. diye düşündüm ama emin olamazdım.
Bu daha çok umut gibiydi... ya da umutsuzluk.

Şimdi daha sakindi ama hâlâ koltuğunda kaskatı bir halde oturuyordu. Bir saat geçti. Bekledim. Sordum.

“Oraya hiç gittin mi?”

Daha da kasıldı. “Hayır. Denedim ama yapamadım.” Hi-
kâyesini anlatmaya devam etti. “Bishop’ların evindeki o gün-
den yaklaşık bir hafta sonra, Sarah çalıştığım yere geldi.
Bana bir mesaj getirdi. ‘Kimseye söylemeyeceğime söz ver-
miştin; özellikle de sana. Ama bunun doğru olduğunu san-
mıyorum,’ dedi. ‘Ama dikkatli ol, Marv,’ diye uyardı, ‘Suzie’
nin babası ona bir daha yaklaşırsan seni öldüreceğini söylü-
yordu.’ Ve gitti.” Marv’ın yüzünde boş bir ifade belirdi. “O
gün yağmur yağıyordu, hatırlıyorum. Çiseliyordu.”

“Sarah,” diye sordum, “şu uzun boylu, güzel, kumral
olan mıydı?”

“Evet, o,” dedi Marv. “Ondan sonra birkaç kez şehre git-
tim. Bir defasında cebimde on bin dolar vardı; yardım etmek
için. İstedğim tek şey buydu, Ed.”

“Sana inanıyorum.”

Ciddi bir tavırla yüzünü sildi. “Biliyorum. Teşekkür ede-
rim.”

“Yani çocuğu hiç görmedin mi?”

“Hayır. Sokağa girecek cesareti bile bulamadım; ben za-
vallının tekiyim.” Şarkı söyler gibi tekrarladi: “Zavallı, za-
vallı.” Sonra nazikçe ama öfkeyle direksiyonu yumrukladı.

Patlamasını bekliyordum ama Marv duygularını gösterecek gücü bulamıyordu. Üç yıldır, o kız gittiğinden beri dış görünüşü kusursuzdu. Şimdi deri değiştiriyor, arabanın direksiyonuna gerçeği boşaltıyordu.

“Bu...” Titredi. “Sabahın üçünde böyle görünüyorum işte, Ed. Her sabah. O kızı görüyorum; o yoksul, muhteşem kızı. Bazen o tarlaya gidip diz çöküyorum. Kendi kalp atışlarımı duyuyorum ama istemiyorum. Kalp atışlarımdan nefret ediyorum. O tarlada çok yüksek çıkıyor. Düşüyor. Tam önüme. Ama sonra tekrar yükseliyor.”

Duyuyordum.

Hayal edebiliyordum.

Dizleri bükülmüş.

Pantolonu toprağa gömülmüş.

Göğsünden fırlayıp yere düşen kalbi.

Sertçe.

Çarpıyor. Çarpıyor.

Çarpıyor.

Durmayı veya soğumayı reddediyor ve her seferinde Marv'ın vücuduna geri dönüyor. Ama bir gece hiç şüphesiz öyle kalacaktı.

“Elli bin,” dedi Marv. “Elli binde duracağım. Başlangıçta ondu, sonra yirmi oldu ama duramadım.”

“Suçunun bedelini ödüyorsun.”

“Doğru.” Birkaç kez uğraştıktan sonra arabayı çalıştırdı ve yola çıktık. “Ama beni iyileştirecek olan şey para değil.” Yolum ortasında durdu. Lastikler öterken Marv’ın yüzü parladı. “O çocuğa dokunmak istiyorum...”

“Mecbursun.”

“Bunu yapmanın birçok yolu var,” dedi.

“Ama sadece biri,” diye cevap verdim.

Marv başıyla onayladı.

Beni eve bıraktığında hava soğumuştı.

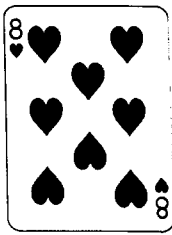
“Hey, Marv,” dedim, arabadan inmeden önce.

Bana baktı.

“Seninle gelebilirim.”

Gözlerini kapadı.

Konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Düşüncelerinin söze dökülmemesi daha iyiydi.

baş başa

Ertesi gün yapacaktık.

İçeri girdikten sonra oturma odasına çekildim ve bitkin bir halde kanepeye oturdum. Beş dakika kadar sonra Marv arayıp söyledi. Merhaba bile dememişti.

“Yarın gidiyoruz.”

“Altı civarı?”

“Seni alırım.”

“Hayır,” dedim. “Seni taksiyle götürürüm.”

“İyi fikir. Ölesiye dayak yersem, ilk seferinde çalışacak bir arabaya ihtiyacımız olabilir.”

Saat altıda benim evimden yola çıktık ve saat yediye yaklaşırken Auburn’e ulaştık. Trafik yoğunlu.

“Umarım çocuk hâlâ ayaktadır,” dedim yüksek sesle.

Marv cevap vermedi.

Cabramatta Yolu’na girdiğimizde, Boyd’ların eski ev-

lerine benzer köhne bir yerde oturduklarını fark ettim. Tipik elçi tarzıyla yolun diğer tarafındaydık.

Marv saate baktı.

“Yediyi beş geçe içeri gireceğim.”

Saat 7.05 oldu ve geçti.

“Peki, yediyi on geçe.”

“Endişelenme, Marv.”

7.46. Marv arabadan inip orada durdu.

“İyi şanslar,” dedim. Tanrım, Marv’ın kalp atışlarını arabanın içinden duyabiliyordum. Zavallı arkadaşımın kalp krizi geçirmemesi mucizeydi.

Öylece durdu. Üç dakika.

Yolun karşı tarafına geçti. İki kez denedi.

Bahçe farklıydı. İlk deneme... şaşkınlık.

Sonra büyük olanı...

Kapıyı vurmak için on dört kez denedi. Sonunda bunu başardığını duyduğumda, kulağıma yumruk gibi geldi.

Kapı açıldı. Marv kot pantolonu, güzel gömleği ve çizmeleriyle duruyordu. Bir şeyler söylendi ama ne dendiğini duyamıyordum elbette. Marv’ın kalp atışlarını unutamıyordum.

İçeri girdi. Bu kez duyduğum kendi kalp atışlarımdı. *Bu hayatımın en uzun bekleyişi olabilir, diye düşündüm.* Yanılmışım.

Yaklaşık yarım dakika sonra Marv geri geri koşarak kapıdan fırladı ve bahçeyi geçti. Suzanne’ın babası Henry

Boyd, Marv'a unutamayacağı bir dayak atıyordu. Marv'ın kanı akarak çimenlere damlıyordu. Taksiden indim.

Henry Boyd iriyarı bir adam değildi ama çok güçlüydü. Kısa boylu ama ağırdı.

Ve saldırgandı. Edgar Caddesi mesajımdaki adamın küçük bir türevi gibiydi. Ayrıca ayıktı ve elinde silah vardı.

Caddenin karşı tarafına geçtim. Marv donmuş bir denizyıldızı gibi ön bahçeye serilmişti.

Tekmeleniyordu.

Sözlerle.

Aşağılanıyordu.

Henry Boyd'un işaret eden parmağıyla.

"Şimdi defol git buradan!"

Tıknaz ve güçlü adam Marv'ın tepesine dikilmiş, elle-rini ovalamaya başlamıştı.

"Bayım," diye yalvardığını duydum Marv'ın. Sadece dudakları oynuyordu. O kadar. Gökyüzüne bakarak konuşuyordu. "Yaklaşık elli bin dolarım va..."

Ama Henry Boyd umursamıyordu. Yaklaşıp Marv'ın tam tepesinde dikildi.

Bir çocuk ağlıyordu. Komşular dışarıda toplanmaya başlamıştı. Gösteriyi izlemeye gelmişlerdi. Henry onlara dönerek koca kıçlarını içeri sokmalarını söyledi.

"Ve sen!" Yine Marv'ı sesiyle cezalandırıyordu. "Bir daha asla ama asla buraya gelme, anladın mı?"

Marv'ın yanına gelip çömeldim. Üstdudağı balon gibi şişmişti ve kan süzülüyordu. Bilinci pek yerinde değildi.

“Sen de kimsin?”

Sanet olsun, diye düşündüm, gergin bir şekilde, sanırım benim. Hemen ve saygıyla cevap verdim. “Arkadaşımı yerden kaldırıyorum sadece.”

“İyi fikir.”

Ve Suzanne’ı gördüm. Kapıda durmuş, küçük bir çocuğun elini tutuyordu. Bir kız. *Küçük bir kızın var!* diye bağırarak istedim, Marv’a. Ama sonra fikrimi değiştirdim.

Suzanne’a bakarak başımla selam verdim.

“Gir içeri, Suzie!”

Suzanne selamıma karşılık verdi.

“Hemen!”

Çocuk tekrar ağlamaya başladı.

Suzanne gittikten sonra Marv’ın ayağa kalkmasına yardım ettim. Gömleğine kan damlıyordu.

Henry Boyd’un gözlerinden öfke gözyaşları süzölmeye başlamıştı. “O alçak ailemi rezil etti.”

“Kızınız da öyle.” Kendi ağzımdan çıkan sözlere inanmıyordum.

“Çekip gitsen iyi olur, evlat, yoksa eve ikiz gibi gidersiniz.”

Güzel.

Marv’a ayakta durup duramayacağını sordum. Durabildi. Ben de Henry Boyd’a yaklaştım. Bunun sık karşılaştığı bir şey olduğunu sanmıyordum. Kısa boyluydu, yakından bakınca daha da güçlü görünüyordu. Ama şimdi afallamıştı.

Ona saygıyla baktım.

“Orada çok güzel bir çocuk var,” dedim. Sesim hiç titremiyordu. Bu beni şaşırtmış ve devam etmem için cesaret vermişti. “Öyle değil mi, efendim?”

Adam zorlandı. Zihninde kendi kendine tartıştığını biliyordum. Beni boğmak istiyordu ama söylediğim şeylerdeki tuhaf güveni hissediyordu. Sonunda cevap verdi. Konuşurken, uzun favorileri hafifçe oynuyordu. “Evet, doğru, güzel bir çocuk.”

Sonra elimden geldiğince dik durarak Marv’ı işaret ettim. Bay Boyd’un kolları sarkmıştı. Kısa ve kaslıydılar. “Arkadaşım sizi utandırmış olabilir,” dedim. “Kasabadan bu yüzden taşındığınızı biliyorum.” Tekrar Marv’a baktım. “Ama az önce sizinle yüzleşirken yaptığı şey... saygıydı. Bundan daha saygın veya gururlu olunamaz.” Marv ürperdi ve kanını hafifçe emdi. “Bunun olacağını bilmesine rağmen buraya geldi.” Şimdi bakışlarımı adamın gözlerinin içine dikmiştim. “Onun yerinde olsaydınız, aynısını yapabilir miydiniz? Sizle yüzleşebilir miydiniz?”

Adamın sesi sakinleşmişti.

“Lütfen,” diye yalvardı. Bu adam için içimde beliren üzüntüyü hissediyordum. Çok acı çekmişti. “Gidin. Buradan gidin.”

Onu dinlemedim.

Biraz daha içinde kalarak bakışlarımla *Bunu düşünün*, dedim.

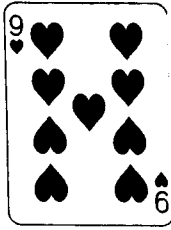
Arabaya döndüğümde yalnız olduğumu fark ettim.

Yalnızdım, çünkü fazladan birkaç adım atmış, ağzından

kan süzülen genç bir adam vardı. Eve doğru yürümüştü ve tarlada buluşup şafağa kadar seviştiği kız verandada duruyordu.

Birbirlerine bakıyorlardı.

salıncaklar

Bir hafta geçmişti.

O gece Cabramatta Yolu, Auburn'deki takside, Marv öylece yolcu koltuğunda oturmuştu. Ağzına dokunduğunda dudağı açılmış, kanı dışarı süzölmüştü. Kan koltuğa damladığında üzerinde durmamasını söylemişim elbette.

Buna tek bir sözle cevap vermişti:

“Teşekkürler, Ed.”

Sanırım aynı şekilde davranılmak hoşuna gitmişti; bir daha eskisi gibi olamayacağımızı bilse bile. Artık bu olay anılarımıza katılmıştı.

Bir sabah Boş Taksiler otoparkına girerken Marge beni durdurdu. Elini sallayarak telaşla dışarı koştu. Durup camı indirdiğimde soluklanarak konuştu. “Seni yakaladığıma sevindim; dün gece sana bir iş geldi, Ed. Özel gibi görünüyordu.” Bugün Marge'ın çok fazla kırıışığı olduğunu fark ettim. Her nasılsa, dostça tavırlarına katkısı olmuştu. “Tel-

sizden bildirmek istemedim...”

“Nerede?” diye sordum.

“Bir kadındı, Ed veya bir kız. Özellikle seni istedi. Bugün saat on ikide.”

Anlamıştım.

“Cabramatta Yolu mu?” diye sordum. “Auburn?”

Marge başıyla onayladı.

Teşekkür ettim. “Endişelenme, hayatım,” dedi Marge. Önce Marv’ı arayıp ona söylemeyi düşündüm ama yapmadım. Müşteri önce gelirdi. Sonuçta bir profesyoneldim. Bunun yerine, son zamanlarda çalıştığı yerin önünden geçtim; Görkem Yolu’na yakın yeni bir şubeydi. Babasının arabası oradaydı ve bilmem gereken tek şey de buydu. Yola devam ettim.

Öğle olduğunda Suzanne Boyd’un Auburn’deki evinin önüne yanaştım. Kızı ve özel bir araba koltuğuyla birlikte hemen dışarı çıktı.

Bir an duraksadık.

Suzanne’in bal rengi uzun saçları, kahverengi gözleri vardı ama benimkinden çok daha koyuydu. Sütü değildi. Cılız bir kızdı. Kızının saçları da aynı renkteydi ama bir hayli kısaydı. Bana bakarak gülümsedi.

“Bu Ed Kennedy,” dedi annesi, ufaklığa. “Merhaba de, hayatım.”

“Merhaba Ed Kennedy,” dedi küçük kız.

Yere çömeldim. “Senin adın ne?” Gözlerini Marv’dan

almıştı.

“Melinda Boyd.” Çocuğun muhteşem bir gülümsemesi vardı.

“Harika,” dedim, Suzanne’a.

“Teşekkürler.”

Suzanne arka kapıyı açarak Melinda’yı yerleştirdi. Suzanne’ın gerçekten anne olduğunu görünce etkilendim. Melinda’yı güvenli bir şekilde bağlamasını izledim. Her zamanki kadar güzeldi.

Suzanne yarım gün çalışıyordu. Babasından, mücadele etmediği için kendisinden de nefret ediyordu. Her şey için pişmandı.

“Ama Melinda’yı seviyorum,” dedi. “Bütün bu çirkinliğin ortasında tek güzel şey o.” Suzanne kızının yanında oturuyor, benimle dikiz aynasından konuşuyordu. “Her şeye değer, biliyor musun?”

Arabayı çalıştırdım ve yola çıktık.

Melinda uyurken arabada sadece motor sesi duyuluyordu. Sonra uyandığında oynamaya, konuşmaya ve elleriyle dans etmeye başladı.

“Benden nefret ediyor musun, Ed?” diye sordu Suzanne, kasabaya yaklaşırken. Audrey’nin de bana aynı soruyu sorduğunu hatırladım.

Dikiz aynasından arkaya baktım. “Neden edeyim ki?”

“Marv’a yaptıklarım için.”

İçimden gelen sözler aslında oldukça kısa ve özlüydü. Belki de bilinçaltımda prova yapmıştım. “Henüz çocuktun, Suzie. Marv da çocuktı. Ve baban, babandı. Bir açıdan,” dedim, “onu anlıyorum. Çok kırılmış.”

“Evet, ama Marv’a yaptığım şey affedilmezdi.”

“Ama şimdi buradasın, değil mi?” Yine ona baktım.

Biraz düşündükten sonra, bana takdirle baktı. “Biliyor musun, Ed?” Başını iki yana salladı. “Daha önce hiç kimse babamla senin gibi konuşmamıştı.”

“Ya da Marv’ın yaptığı gibi yüzleşmemişti.”

Suzanne başıyla onayladı.

Onu Marv’ın çalıştığı yere götürebileceğimi söyledim ama yakınlardaki bir çocuk parkına bırakmamı istedi.

“İyi düşündün,” dedim ve beklemeye başladı.

Marv’ın çekiç darbeleri arasında bir boşluk oldu. Yukarıdaydı ve ağzında birkaç çivi vardı. Fırsatı değerlendirerek ona seslendim. “Benimle gelsen iyi olur, Marv.”

Yüz ifademdeki kararlılığı görünce duraksadı, çivileri tükürdü, alet kemerini bırakıp bana yaklaştı. Arabadayken, geçen gece olduğundan daha gergindi.

Çocuk parkına ulaştığımızda indik. “Bekliyorlar,” dedim ama beni duyduğunu sanmıyordum. Arabamın motor kapığının üzerine oturdum ve Marv’ın tereddütle ilerleyişini izledim.

Otlar kuruyup sararmış ve bakımsız kalmıştı. Eski bir parktı. Büyük demir kaydıraklı, zincir salıncaklı ve pırl pırl tahterevallili bir park olmalıydı. Her yerde plastik kuskuk vardı.

Hafif bir rüzgâr çimenleri okşadı.

Marv dönüp bana baktığında gözlerindeki korkuyu gördüm. Suzanne Boyd'un yanında beklediği oyun aletlerine doğru yavaşça yürüdü. Melinda salıncaklardan birinde oturuyordu.

Marv çok büyük görünüyordu.

Yürüyüşüyle, elleriyle, endişesiyle.

Bir şey duyamıyordum ama konuştuklarını görebiliyordum. Marv'ın dev gibi eli kızıninkileri sıkı. Kızını kucağına almak, sımsıkı sarılmak istediği belliydi ama yapmadı.

Melinda tekrar salıncağa bindi Marv izin almak için Suzanne'a baktıktan sonra salıncağı nazikçe itti.

Birkaç dakika sonra Suzanne onlardan uzaklaşarak yanıma geldi.

"İyi anlaşıyorlar," dedi.

"Öyle." Arkadaşım için mutlu bir şekilde gülümsedim.

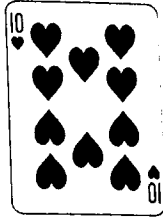
Melinda'nın neşeli çığlıklarını dinliyordum. "Daha yükseğe Marvin Harris! Daha yükseğe lütfen!"

Marv yavaş yavaş itişini hızlandırdı. İki eliyle kızının sırtına dokunuyor, küçük kız kahkahalarla gülüyordu.

Melinda sıkılınca Marv durdu. Kız salıncaktan inip Marv'ın elini tuttu ve babasıyla birlikte yanıma geldi. Marv

'ın yanaklarındaki yaşları uzaktan bile görebiliyordum.

Marv'ın gülümsemesi ve yüzündeki gözyaşları, hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden ikisiydi.

audrey, birinci bölüm: üç gecelik bekleyiş

O gece, parktaki günün gecesi uyuyamadım.

Geçen her an, Marv'ın o kızı sallayışını veya onunla el ele yanımıza gelişini görüyordum. Gece yarısına doğru kapıda Marv'ın sesini duydum. Açtığımda onu karşımda buldum.

“Dışarı gel,” dedi. Dışarı çıktım. Arkadaşım Marv Harris bana sarıldı. O kadar sıkı sarıldı ki kokusunu ve her yerinden yayılan mutluluğu hissettim.

Böylece Ritchie ve Marv bitmişti. Mesajları elimden gelen en iyi şekilde iletmiştim.

Şimdi geriye sadece bir tane kalmıştı.

Audrey.

Zaman kaybetmek istemiyordum. Banka soygunundan beri çok yol almıştım. On bir mesaj iletmiştim; bu sonuncusu

ve en önemlisiydi.

Ertesi gece doğruca Audrey'nin evine giderek izledim. Bir süre Daryl ve Keith'in ortaya çıkmasını bekledim ama gelmediler. Ne yaptığımı biliyordum, böyle zamanlarda beni rahat bırakıyorlardı.

Audrey'nin evinin tam karşısına oturmadım; sokağın biraz aşağısında küçük bir parktaydım. Yeni bir çocuk parkıydı. Her şey plastik ve küçüktü. Çimenler bakımlı ve düzgündü.

Oturduğu mahallede sekiz dokuz ev daha vardı ve hepsi birbirlerine zımbalanmış gibi görünüyordu. Arabalar sıra halinde park edilmişti.

Üç gece boyunca oraya gittim. Her seferinde Simon'u gördüm ama parkta kurduğum kampta o beni görmüyordu. Kafasında sadece Audrey ve yapacakları şey vardı. Parktan baktığımda bile, arabasıyla yanaşırken ne kadar arzulu olduğunu görebiliyordum.

Simon içeri girdiğinde posta kutusuna yaklaşarak içeri bakıyordum.

Yemek yiyorlardı.

Sevişiyorlardı.

İçki içiyorlardı.

Yine sevişiyorlardı.

Ben orada dururken sesler kapının altından süzülüyor,

Noel'de beni Milla'nın evinden aldığı zaman Simon'la yaptığımız konuşmayı hatırlatıyordu.

Audrey'ye ne vermem gerektiğini biliyordum.

Audrey kimseyi sevmiyordu.

Reddediyordu.

Ama beni seviyordu.

Beni seviyordu ve bir an için buna izin vermesi gerekiyordu. Ona tutunmalıydı. Tamamen tanımalıydı. Sadece bir kez.

Üç gece de sabaha kadar bekledim. Simon güneş doğmadan önce gidiyordu. Mesaisi erken başlıyor olmalıydı.

Üçüncü gece düşündüm.

Yarın.

Evet.

Yarın yapacağım.

marv'ın aklına sonradan gelen fikir

Ertesi gece Audrey'nin evine gitmeden önce, Marv tekrar kapımı çaldı. Bu kez bir sorusu vardı.

Dışarı çıktım, beni takip etmek istemedi.

Verandadan konuştu. "O paraya hâlâ ihtiyacın var mı, Ed?" Endişeli gözlerle bana bakıyordu. "Özür dilerim, karışada unuttum."

"Endişelenme," dedim. "Artık ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Kolumun altında eski bir kasetçalar ve içinde bir kaset vardı.

Ben yürürken, Marv arkamdan seslenerek beni ona bakmaya zorladı.

Bana düşünceli gözlerle baktı. "İhtiyacın olmuş muydu peki?" diye sordu.

Arkadaşıma yaklaştım.

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Hayır, Marv, olmamıştı."

“O zaman neden...” Önümde durabilmek için basamakları indi. “O zaman neden sen...”

“Posta kutuma gelen o kâğıdı sakladım, Marv.” Ritchie gerçeği duymayı hak ettiyse, Marv da hak ediyordu. Her şeyi açıkladım. Hepsini. “Marv, karolar, sinekler, maçalar bitti ve sadece tek bir kupam kaldı.”

“Yani ben de...”

“Evet, Marv,” diye cevap verdim. “Kupalardan biri sendin.”

Sessizlik.

Şaşkınlık.

Marv çimenliğimde duruyordu ve ne diyeceğini bilemiyordu, ama mutlu görünüyordu.

İyice uzaklaştığımda arkamdan seslendi. “Sonuncusu Audrey mi?”

Dönüp ona bakarken geri geri yürüdüm.

“İyi şanslar!” dedi.

Bu kez gülümseyerek el salladım.

audrey, ikinci bölüm: üç dakika

Her şey her zamanki gibiydi ama bu gece, ay yükselip alçalırken ve sabaha karşı gözden kaybolurken, yanımda getirdiğim kasetçalar terliyordu. Bir an için neden saatimin a-larmını kurup buraya şafakta gelmediğimi merak ettim, ama bunu doğru yapmam gerektiğini biliyordum. Bunu olması gerektiği şekilde yapabilmek için geceye dayanmak zorundaydım.

Bacaklarımı uzatmıştım ama gece daha da uzamıştı. İlk ışık beni korkuttu.

Bir kapının çarptığını ve Simon'un arabasının çalıştığını duyduğumda parkta uykuya dalmak üzereydim. Sessiz, hantal bir manevrayla caddeye döndü. Bir dakika geçti ve artık zamanının geldiğini anladım. Her şey yerli yerindeydi.

Kasetçalar. Işık.

Şimdi Audrey'nin kapısına yaklaşıyordum.

Kapıyı vurdum.

Cevap yoktu.

Yine yumruğumu sıkarak vurmaya hazırlandım ama tam bunu yapacakken kapı aralandı ve Audrey'nin yorgun sesi dışarı süzüldü. "Bir şey mi unu..." Sustu.

"Benim," dedim.

"Ed?"

"Evet."

"Senin burada ne..."

Gömleğim beton gibiydi. Tahta kot pantolon, zımpara kâğıdı çorap ve örs ayakkabılar giymiştim.

"Buraya," diye fısıldadım, "senin için geldim."

Audrey, kız, kadın, pembe geceliğiyle karşımda duruyordu.

Kapıyı açtı ve yumruğuyla gözlerini ovalayarak yalın ayak kapıda durdu. Bana o küçük kızı, Angelina'yı hatırlatmıştı.

Yavaşça elini tutarak onu patikaya çektim. Artık ağırlıktan kurtulmuştum; sadece o ve ben vardık. Kasetçaları çimenlerin üzerine koydum, çömeldim ve çalma tuşuna bastım.

Önce bir parazit hışırtısı duyuldu. Sonra müzik başladı ve ikimiz de adını vermeyeceğim bir şarkının yavaş, sakın, tatlı melankolisini duyduk. Bildiğiniz en yumuşak, en sert, en güzel şarkıyı düşünün; işte o. Şarkıyı solumaya başladığımızda Audrey'nin gözlerine baktım.

Yaklaşıp ellerini tuttum.

"Ed, sen ne..."

“Şişş.”

Onu belinden sararak kendime çektim, o da bana sarıldı. Ellerin ensemeye koyup başını omzuma dayadı. Üzerindeki seks kokusunu alabiliyordum; tek umudum, onun da bende sevgi kokusunu alabilmesiydi.

Müzik dibe vurdu.

Ses tavana çıktı.

Yine kalplerin müziğiymiş ama bu kez çok daha iyiydi. Audrey’nin nefesini boynumda hissederken birlikte salınıp dönüyorduk. “Hımm,” diye inledi nazikçe ve dansımıza devam ettik. Birbirimize sarılmıştık. Bir ara onu bırakıp, yavaşça olduğu yerde döndürdüm. Tekrar kendime çektim ve döndüğünde boynuma küçük, çok küçük bir buse kondurdu.

Seni seviyorum, demek istedim ama buna gerek yoktu.

Gökyüzü ateş doluydu ve ben Audrey’yle dans ediyordum. Şarkı sona erdiğinde bile birbirimize sarılmaya devam ettik ve sanırım üç dakika kadar dans etmiştik.

Onu sevdiğimi söylemek için üç dakika.

Onun da beni sevdiğini itiraf etmesi için üç dakika.

Ayrıldığımızda bana bunu söyledi ama ağzından sevgi sözcükleri çıkmadı. Sadece bakışlarındaki yakınlıktı. “Eh, Ed Kennedy, ha?”

Gülümsedim.

Parmağını bana doğru salladı. “Ama sadece sen, tamam mı?”

“Tamam,” dedim. Audrey’nin çıplak ayaklarına, ayak bileklerine, baldırlarına baktım ve bakışlarımı oradan yukarı,

yüzüne kadar kaldırdım. Zihnimde onun yorgun gözlerinin, saman sarısı sabah saçlarının ve dudaklarındaki nazik gülümsemenin fotoğrafını çektim. Küçük kulaklarının, biçimli burnunun ve aşkın son kalıntılarının...

O da üç dakikalığına beni sevmek için kendine izin verdi.

Üç dakika sonsuza dek sürebilir mi? diye sordum kendi kendime ama bunun cevabını zaten biliyordum.

Muhtemelen hayır, diye cevap verdim. Ama belki yeterince uzun sürer.

son

Kasetçaları aldım, bir süre daha orada durduk. Beni içeri davet etmedi, ben de istemedim.

Yapılması gereken yapılmıştı. “Eh, görüşürüz, Audrey. Belki bir dahaki kâğıt oyununda. Belki daha önce.”

“Yakında,” dedi ve kasetçaları kolumun altına sıkıştırarak evime doğru yürümeye başladım.

On iki mesaj da teslim edilmişti.

Dört as tamamlanmıştı.

Bu, hayatımın en harika günü gibiydi.

Hayattayım, diye düşündüm. Kazandım. Aylardır ilk kez özgür olduğumu hissediyordum ve eve dönerken çok mutluydum. Kapıdan girip Kapıcı'yı öperken ve mutfakta bize kahve hazırlarken bile mutluydum.

Kahvelerimizi yarılamaştık ki içimde başka bir his belirdi.

Neden öyle hissettiğimi bilmiyordum ama Kapıcı bana baktığı anda bütün mutluluğum uçup gitti. Dışarıda bir kapı mandalın açılıp kapandığını ve birinin hızla uzaklaştığını duyduk.

Yavaşça kapıdan çıktım, verandanın basamaklarını inip ön bahçeye yürüdüm.

Posta kutusu oradaydı. Hafifçe çarpılmıştı ve suçlu görünüyordu.

Kalbim hopladı.

Yürüdüm ve posta kutumu açarken ürperdim.

Ah, hayır, diye düşünüyordum. Hayır, hayır. Hayır!

Elimi posta kutuma soktum, parmaklarıma bir zarf geldi. Üzerinde adım vardı ve içinde... görebiliyordum.

Son bir kâğıt vardı.

Son bir adres.

Gözlerimi kapayarak çimenlikte dizlerimin üzerinde çöktüm.

Düşüncelerim allak bullaktı.

Son bir kâğıt.

Hiç düşünmeden zarfı yavaşça açtım. Adresi gördüğümde bütün düşüncelerim tek bir noktaya toplandı:

Shipping Caddesi, No: 26

Adres benim adresimdi.

Son mesaj banaydı.

BEŞİNCİ KISIM

JOKER

kahkaha

Cadde boş ve sessizdi.

Joker bana gülüyordu.

Elimdeki palyaçonun kahkahası dışında her yer sessizdi.
Gülüyordu.

Çimenler terle kapıydı ve parmaklarımın arasındaki jokerle tek başıma dikiliyordum. Başından beri izleniyordum ama daha önce kendimi hiç o kadar savunmasız hissetmemiştim.

İçeride, diye düşündüm, panikle. Beni içeride ne bekliyor?

“Gir oraya,” dedim ve ter kaplı çimenlikte yürüdüm. Elbette içeri girmek istemiyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? İçeride biri varsa bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Ayaklarım ıslak bir halde verandanın betonuna mihanmıştı.

Mutfağa doğru yürüdüm.

“Kimse var mı?” diye seslendim.

Ama.

Kimse.

Yoktu.

Mutfağımda.

Aslında evde benden, Kapıcı’dan ve Joker’den başka kimse yoktu. Olanların tarzına uymayacağını bilmeme rağmen yatağın altını bile kontrol ettim. Biri olsa kahvemi içiyor, tuvaletime işiyor, küvetimde banyo yapıyor vs. olurdu. Evde hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Kapıcı esneyip dudaklarını yalayana kadar sessizlik her yere sinmişti.

Saatler geçti ve sonunda işe gitmem gerekti.

“Nereye?”

“Martin Place, lütfen.”

Her müşteride biraz daha uyuşuyordum ve ilk kez, bütün gün hiç kimseyle konuşmadım. Havadan bahsetmiyordum. Hafta sonu kimin kazandığından, yolların durumundan veya taksinin içindeki boşluğu dolduracak başka türde önemsiz ıvır zıvırdan bahsetmiyordum.

İlk gün böyleydi.

İkinci gün de öyle.

Üçüncü gün bir şey oldu.

Eve dönerken bir kavşakta neredeyse kaza yapıyordum. Önümdeki bir kamyonet hareket etti ama ben ona bakmak yerine sağıma baktım. Frenlerini öttürerek aniden durdu ve kamyonetin plakasından birkaç santim ötede zorlukla durabildim.

Joker yolcu koltuğunun üzerinde duruyordu.

Öne doğru savruldu.

Yere düştü.

Ve güldü.

haftalar

Hiç bacaklarınızı esnettiniz, ayak parmaklarınıza dokundunuz veya bunu birçok defa denediniz mi? Şimdi çalışırken ve Joker'in gizemini açıklamasını beklerken, günler ve haftalar öyle geliyordu.

Shipping Caddesi No: 26'daki kulübemde ne olacaktı?
Kim gelecekti?

7 Şubat'ta bir el kapıma uzandı. Yarı koşar halde oraya gittim. Oluyor muydu?

Gelen Audrey'ydi.

İçeri girdi. "Son zamanlarda sesin soluğun çıkmıyor, Ed. Marv sana ulaşmaya çalıştığını ama evde bulamadığını söyledi."

"Çalışıyordum."

"Ve?"

"Bekliyordum."

Kanepeye oturdu. “Neyi?” diye sordu.

Acele etmeden ayağa kalkıp yatak odamdaki çekmeceye gittim ve kâğıtları aldım. Döndüğümde her birini tek tek açıklayarak önüne koydum. “Karolar,” dedim, “bitti.” Kâğıdı bıraktım ve yere düşüşünü izledim. “Sinekler, bitti.” O da yere düştü. “Maçalar ve kupalar... ikisi de bitti.”

“Eee, şimdi ne var?” Audrey, yüzümün solgunluğunu ve gerginliğimi görebiliyordu.

Cebimden Joker’i çıkardım.

“Bu,” dedim. Ve ona yalvaran gözlerle baktım. Konuşurken neredeyse ağlayacaktım. “Söyle, Audrey, lütfen bana sen olduğunu söyle. Bu kâğıtları bana senin gönderdiğini söyle.” Ona yalvardım. “Bana sadece insanlara yardım etmemi istediğini ve...”

“Ve ne, Ed?”

Gözlerimi kapadım. “Kendimi daha iyi yapmamı, değerli kılmamı.”

Sözlerim yere, kâğıtların üzerine düştü, Audrey gülümsedi. Gülümsedi. İtiraf etmesini bekledim.

“Söyle!” dedim. “Söy...”

Açıldı.

Gerçeği söyledi.

Sözler ağzından neredeyse istem dışı dökülüyordu.

“Hayır, Ed,” dedi, yavaşça. “Ben değilim.” Başını iki yana sallayarak bana baktı. “Üzgünüm, Ed. Çok üzgünüm. Keşke ben olsaydım ama...”

Cümlesini tamamlamadı.

son, son değildir

Sonunda geldi.

Kapım tekrar çalındığında, bu kez o olduğunu biliyordum. Saat geçti, el kararlıydı. Kapıyı açmaya gitmeden önce ayakkabılarımı giydim.

Derin nefes al, Ed.

Aldım.

“Orada kal,” dedim Kapıcı’ya, koridorda karşılaştığımızda ama yine de benimle birlikte kapıya geldi.

Kapıyı açtığımda, takım elbiseli bir adamla karşılaştım.

“Ed Kennedy?” Keldi ve uzun bir bıyığı vardı.

“Evet,” dedim.

Kapıya yaklaştı. “Sana bir şey getirdim, girebilir miyim?”

Dostça görünüyordu. İçeri girmek istiyorsa izin vermem gerektiğini düşündüm. Yana çekildim, adam içeri girdi. Uzun boylu, orta yaşlı bir adamdı ve kibar, kendinden emin bir ta-

vırıla konuşuyordu.

“Kahve?” diye sordum ama istemedi. “Hayır, teşekkür ederim.” O anda elinde bir evrak çantası olduğunu gördüm.

Oturdu ve çantayı açtı. İçinde peçeteye sarılmış bir öğle yemeği, bir elma ve bir zarf vardı.

“Sandviç?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler.”

“İyi tercih. Karımın sandviçleri berbattır. Bugün yemeye bile tahammül edemiyorum.”

Hemen işe odaklanarak zarfı bana uzattı.

“Teşekkürler,” dedim tereddütle.

“Açacak mısın?”

“Sizi kim gönderdi?”

Gözlerinin içine dik dik bakınca adam bir an afalladı.

“Açsana.”

“Sizi kim gönderdi?”

Kendimi daha fazla tutamadım. Parmaklarım zarfı açtı ve o tanıdık elyazısıyla karşılaştım.

Sevgili Ed,

Son yaklaştı.

Mezarlığa gitsen iyi olur.

“Mezarlık mı?” diye sordum. Ertesi gün babamın ölüm yıldönümü olduğunu biliyordum.

Babam.

“Babam,” dedim adama. “Söyleyin bana, o muydu?”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Neden?” Neredeyse adamı ele geçirmiştım.

“Be-ben...” diye başladı.

“Ne?”

“Buraya gönderildim.”

“Kim tarafından?”

Adam sadece başını eğdi. Dikkatli bir şekilde konuştu.

“Bilmiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum...”

“Bunların arkasındaki kişi babam mıydı?” Adamla konuşuyordum. “Bütün bunları ölmeden önce o mu planladı? O...”

Annemin önceki yıl bana söylediklerini hatırladım.

Sen de tıpkı onun gibisin.

Babam birine bunu düzenlemesi için talimat mı vermişti? Geceleri çalışırken sokaklarda yürüdüğünü görürdüm. Bunu ayılmak için yapıyordu. Bir defasında onu bardan eve dönerken almıştım.

“Adresleri bu sayede biliyordu,” dedim, yüksek sesle.

“Pardon?”

“Hiç,” dedim ve başka bir şey söylemedim, çünkü kapıdan çıkmıştım. Sokaklarda koşarak mezarlığa gidiyordum. Gece lacivert-siyahtı. Bulutlar gökyüzünün bazı yerlerinde beton gibi görünüyordu.

Mezarlığa girip babamın mezarının bulunduğu kısma ilerledim. Yakınlarda bekçiler vardı.

Gerçekten bekçi miydiler?

Hayır.

Daryl ile Keith'ti.

Yavaşlayarak durdum. Beni izliyorlardı. Konuşan Daryl oldu.

"Tebrikler, Ed."

Soluklandım.

"Babam?" diye sordum.

"Sen onun gibiydin," diye açıkladı Keith, "ve tıpkı onun gibi, muhtemelen sen de aynı şekilde ölecektin; gerçekte olabileceğinin çeyreği bir adam olarak..."

"Yani sizi o mu gönderdi? Bunları ölmeden önce o mu düzenledi?"

Daryl yaklaşarak sorumu cevapladı. "Görüyorsun ya, Ed, her zaman tam bir umutsuzdun; tıpkı zavallı baban gibi. Lütfen alınma."

"Alınmadım."

"Biz seni sınamak için işe alındık; bu hayattan kaçıp kaçmayacağını görmek için." Mezarı işaret etti.

"Tek sorun," dedi Keith, araya girerek. "Bizi gönderen kişi baban değildi."

Bunu hazmetmem biraz zaman aldı.

Audrey değildi. Babam da değildi.

Kafamda pek çok soru vardı; bir st veya konserden çıkan insanlar gibi zihnimde akıyorlardı. Birbirlerini itip kakarak ilerliyorlardı. Bazıları etraftan dolaşıyor, bazıları yer-

lerinde kalıyor, fırsat doğmasını bekliyorlardı.

“O halde burada ne işiniz var?” diye sordum. “Tam şu anda burada olacağımı nereden bildiniz?”

“Bizi patron gönderdi,” diye cevap verdi Daryl.

“Bize burada olacağını söyledi,” diye araya girdi Keith. Bu gece iyi çalışıyorlardı. “Biz de geldik.” Neredeyse sempatik bir tavırla gülümsedi. “Henüz yanılmadı.”

Düşünmeye, bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalıştım.

“Eh,” diye başladım ama görünüşe bakılırsa cümleyi uzatmak için başka kelimem yoktu. Bulmam gerekti. “Patronunuz kim?”

Daryl başını iki yana salladı. “Bilmiyoruz, Ed. Sadece bize söyleneni yapıyoruz.” Bir şeyleri açıklamaya başladı. “Evet, Ed, bu gece babanla aynı şekilde ölmek istemediğini hatırlaman için buraya gönderildin. Anladın mı?”

Başımınla onayladım.

“Ve şimdi, sana söyleyecek son bir şeyimiz kaldı. Sonra hayatından sonsuza dek çıkıp gideceğiz.”

Kendimi hazırladım. “Nedir?”

Uzaklaşmaya başlamışlardı bile. “Sadece biraz daha beklemen gerekecek, tamam mı?”

Orada durdum.

Durmaktan başka ne yapabilirdim ki?

Daryl ile Keith’in gecenin karanlığında gözden kaybolmalarını izledim sakince. Gittiler. Onları bir daha görmeyecektim.

“Teşekkür ederim,” dedim ama beni duymadılar. Asla duymayacak olmaları çok üzücüydü.

Birkaç gün geçti ve beklemekten başka yapabileceğim bir şey olmadığını anlamaya başladım. Bir sabah, şafak vakti işten eve dönerken neredeyse vazgeçmişim. Kot pantolon, ceket ve kasket giymiş bir adam el etti.

Arka koltuğa bindi.

Her zamanki gibi.

Ona nereye gideceğimizi sordum.

Her zamanki gibi.

Ve cevabı aldım.

“Shipping Caddesi, No: 26.”

Her zamankinin aksine.

Aldığım cevap beni felç etti, neredeyse arabayı durduracaktım.

“Sadece sürmeye devam et,” dedi ama başını kaldırıp bana bakmadı. “Sana dediğim gibi, Ed. Shipping Caddesi, No: 26.”

Sürdüm.

Kasabaya ulaşana kadar sessizce yolumuza devam ettik. Gergin gözlerimi ayırmadan, kalbim deli gibi atarak arabayı kullanıyordum.

Sokağa dönüp evimin önüne yanaştım.

Arka koltukta oturan kişi sonunda kasketini çıkarıp bana

baktı. Onu dikiz aynasından ilk kez gördüm.

“Sen!” diye bağırdım.

“Evet.”

Şaşkınlıktan çok daha büyük bir şok, verebileceğim bütün tepkileri veya aklımdan geçebilecek bütün düşünceleri silip süpürdü, çünkü arabamın arka koltuğunda oturan kişi, hikâyemin başındaki beceriksiz banka soyguncusuydu. Kirli sakalı hâlâ yerindeydi ve her zamanki gibi çirkindi.

“Altı ay doldu,” diye açıkladı. Bu kez sesi dostçaydı.

“Ama...”

“Soru sorma,” diyerek sözümü kesti. “Sadece sürmeye devam et. Beni Edgar Caddesi, No: 45’e götür.”

Dediğini yaptım.

“Burayı hatırlıyor musun?” diye sordu.

Hatırlıyordum.

“Şimdi Harrison Caddesi, No: 13.” Beceriksiz banka soyguncusu beni tek tek adreslerin hepsine götürdü. Milla’ya, Sophie’ye, pedere, Angie Carusso’ya ve Rose kardeşlere.

“Hatırladın mı?” diye soruyordu her seferinde.

Takside her yeri, her mesajı tekrar ziyaret ediyordum.

“Evet,” diyordum, “hatırlıyorum.”

“Güzel, şimdi Görkem Yolu.”

“Palyaço Caddesi ve annenin evi.”

“Sırça Sokak.”

“Ve son üçünü biliyorsun.”

Biz kasabanın sokaklarında dolaşırken, güneş gökyüzünde yükseliyordu. Ritchie’nin evine, bakımsız çocuk par-

kına ve Audrey'nin evine gittik. Arabayı sürerken bütün bunları sırayla hatırlıyordum. Bazen durup kalmak istiyordum.

Sonsuza dek kalmak.

Ritchie'yle nehirde.

Marv'la salıncaklarda.

Ve o sabah Audrey'yle dans ederken.

"Şimdi nereye?" diye sordum evime döndüğümüzde.

"İn," dedi. Bu kez kendime engel olamadım.

"Sendin, değil mi?" dedim. "Daha bankayı soyarken..."

"Ah, kapa çeneni, Ed."

Sabah güneşinde taksinin yanında durduk.

Sistemli bir hareketle ceket cebinden bir şey çıkardı.

Küçük ve düz bir aynaydı.

"Sana duruşmadayken söylediklerimi hatırlıyor musun, Ed?"

"Hatırlıyorum," dedim ve her nedense bakışlarımda bir sıcaklık hissettim.

"Söyle."

"Aynaya her baktığımda, ölü bir adama baktığımı hatırlamam gerektiğini söylemiştin."

"Bu doğru."

Beceriksiz hırsız geri çekilerek önümde durdu. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve aynayı yüzüme doğru kaldırdı. Kendime baktım.

"Şimdi ölü bir adama bakıyor musun?" diye sordu.

İçimde coşan bir selde bütün o yerleri ve insanları tekrar gördüm. Verandadaki o çocuğa sarıldım, Jimmy adıyla harikulade bir yaşlı kadına gittim. Dünyanın en muhteşem kanlı ayaklarıyla koşan genç bir kızı izledim.

Dindar bir adamın yüzündeki heyecana güldüm. Angie Carusso'nun dondurma bulaşmış dudaklarını gördüm ve Rose kardeşlerin sadakatini hissettim. Bir ailenin güç ve görkemle aydınlanışını izledim. Annemin gerçek hayatını, aşkını ve hayal kırıklıklarını açıklamasına izin verdim. Yalnız bir adamın sinemasında oturdum.

Aynaya bakarken, arkadaşım ile birlikte bir nehirde durdum. Marvin Harris'in kızını salıncakta sallayışını izledim. Ve Audrey'yle üç dakika boyunca dans ettim.

"Eee?" diye sordu tekrar. "Hâlâ ölü bir adama bakıyor musun?"

Bu kez cevap verdim.

"Hayır." Ve adam konuştu.

"Eh, o zaman buna değmiş..."

O insanlar için hapse girmişti.

Benim için hapse girmişti. Ve şimdi son birkaç kelime-den sonra yürüyerek uzaklaşıyordu.

"Hoşça kal, Ed, sanırım içeri gersen iyi olur."

Ve gitti.

Tıpkı Daryl ve Keith gibi, onu da bir daha asla görmeyecektim.

dosya

Elimden geldiğince sakın bir şekilde içeri girdim. Ön kapım açıldı.

Kanepemin üzerinde Kapıcı'yı mutlu bir şekilde okşayan genç bir adam oturuyordu.

"Sen de kim..."

"Selam, Ed," dedi. "Nihayet karşılaştığımıza sevindim."

"Sen..."

Başıyla onayladı.

"Sen..."

Yine başıyla onayladı.

Ayağa kalktı. "Bu kasabaya bir yıl önce geldim, Ed." Kısa kumral saçlıydı. Orta boydan biraz kısaydı. Gömlek, siyah kot pantolon ve mavi spor ayakkabı giymişti. Geçen her dakika, bir adamdan çok bir çocuğa benziyordu ama konuştuğunda sesi hiç de çocuk sesi gibi çıkmıyordu.

“Evet, yaklaşık bir yıl önceydi. Babanın gömülüşünü izledim. Seni, kâğıt oyunlarını, köpeğini ve anneni gördüm. Geri gelmeye, izlemeye devam ettim; tıpkı senin o adreslerde yaptığın gibi...” Bir an için neredeyse mahcup bir tavırla arkasını döndü. “Babanı ben öldürdüm, Ed. Orada olacağın bir zamanı hesaplayarak bir banka soygunu planladım. O adama karısını dövüp tecavüz etmesini söyledim. Daryl ve Keith’ten sana o şeyleri yapmalarını istedim. Ve bir de seni şu taşlara götüren adam...” Bakışlarını yere indirdi, sonra yüzüme kaldırdı. “Hepsini ben yaptım. Seni beceriksiz, değersiz bir taksî şoförü yaptım ve yapamayacağını sandığın bütün o şeyleri sana ben yaşattım.” Şimdi karşılıklı durmuş, birbirimize bakıyorduk. Daha fazlasını duymayı bekliyordum. “Neden mi?” Duraksadı ama geri çekilmedi. “Çünkü sen sıradanlığın en mükemmel örneğiydin, Ed.” Bana ciddi bir ifadeyle baktı. “Ve senin gibi biri bütün o insanlar için kalkıp o kadar şeyi yapabildiyse, belki de herkes yapabilir. Belki de herkes yapabileceklerinin ötesine geçebilir.” Şimdi yoğunlaşmıştı. Duygusallaşmıştı. Bu her şeydi. “Belki ben bile...”

Tekrar kanepeye oturdu.

Kasabanın etrafımda aydınlandığını hissediyordum. Bunlar gerçekten oluyor muydu?

Oluyordu ve karşımda oturan genç adam eliyle saçlarını sıvazlıyordu.

Sessizce ayağa kalkkanepeye baktı. Minderlerden birinin üzerinde rengi solmuş sarı bir dosya duruyordu. “Hepsi

orada,” dedi. “Her şey. Senin için yazdığım her şey. Kazıdığım her fikir. Yardım ettiğin, incittiğin veya karşılaştığın her kişi.”

“Ama...” Konuşmakta zorlanıyordum. “Nasıl?”

“Bu bile,” diye cevap verdi, “orada, bu konuşmamız.”

Şaşırmış, afallamış, aptallaşmıştım.

Sonunda tekrar konuşabildim. “Ben gerçek miyim?”

Bunu düşünmedi bile. Gerek yoktu. “Dosyaya bak,” dedi. “Sonuna. Gördün mü?”

Büyük bir mukavvanın boş bir tarafına büyük harflerle yazılmıştı. Cevabı siyah mürekkeple karşımda duruyordu: *Elbette gerçeksins; her düşünce veya her hikâye gibi. Eğer içindeysen gerçektir*

“Artık gitmem gerek,” dedi. “Muhtemelen o dosyayı incelemek ve tutarlılığını görmek istersin. Hepsi orada.”

Bir an için paniğe kapıldım. Düştüğünüzü, arabanızın kontrolünü kaybettiğinizi veya onarılamayacak bir hata yaptığınızı şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiğiniz anda hissettiğiniz gibi.

“Şimdi ne yapacağım?” diye sordum, umutsuzca. “Söyle! Şimdi ne yapacağım?”

Hâlâ sakindi.

Bana dikkatle baktı. “Yaşamaya devam edeceksin, Ed... Orada biten tek şey sayfalar.”

Muhtemelen açıkça belli olan travmam yüzünden, sanı-

rım on dakika kadar daha kaldı. Olduğum yerde duruyor, az önce duyduklarımı hazmetmeye, kendimi toparlamaya çalışıyordum.

“Gerçekten gitsem iyi olur,” dedi tekrar, bu kez sesinde tam bir kesinlik vardı.

Zorlukla onu kapıya kadar geçirdim.

Ön verandada vedalaştık, yeniden sokaklara döndü.

Adını merak ediyordum ama yakında öğreneceğimden emindim.

Bunu da yazdığını biliyordum, lanet olasıca. Hepsini yazmıştı.

Sokakta yürürken cebinden küçük bir defter çıkarıp bir şeyler yazdı.

Belki bütün bunları benim de yazmam gerekiyordu. Sonuçta bütün bunları yapan bendim.

Banka soygunuyla başlayabilirdim.

“Soyguncu işe yaramazın tekiydi,” gibi bir şey.

Ama büyük olasılıkla beni gerçeğe döndürmüştü.

Bütün o sözlerin kapağında onun adı olurdu, benimki değil.

Bütün takdirleri o toplardı.

Ya da kötü bir iş çıkarırsa, eleştirileri.

Ama bu sayfalara can veren kişi bendim; o değil. Ben...

Ah, sızlanmayı kes, Ed, dedi iç sesim.

Tanıdık geliyordu.

Yapmamaya çalışmama rağmen gün boyunca birçok şey düşündüm. Dosyayı karıştırdım ve söylediği her şeyi orada buldum. Yazılmış olan bütün fikirler, tasarlanmış bütün karakterler. Taslaklar bir araya getirilerek zımbalanmıştı. Başlangıçlar, sonlar, birleşmeler, değişiklikler.

Saatler hızla geçti.

Günler onları izledi.

Kulübeden çıkmıyor, telefona cevap vermiyordum. Neredeyse hiçbir şey yemiyordum. Dakikalar geçiyor, Kapıcı hâlâ yanımda oturuyordu.

Uzun bir süre ne beklediğimi merak ettim ama her şey söylediği gibi oluyordu.

Sanırım bu sayfaların ötesinde bir hayatı bekliyordum.

mesaj

Bir gün öğleden sonra kapım son kez vuruluyormuş gibi hissettim ve orada, çatlaklarla dolu ön verandamda duran Audrey'yi gördüm.

Bir an tereddütle baktı, sonra içeri girmek için izin istedi.

İçeri girdiğinde sırtını kapıya yasladı. "Kalabilir miyim, Ed?"

Yanına gittim. "Elbette kalabilirsin," dedim. Ama başını iki yana sallayıp gözlerimin içine baktı. Audrey bana yaklaşıp yanına geldi.

"Bu gecelik değil," dedi. "Sürekli."

Birlikte yere çöktük ve Audrey beni öptü. Dudakları benimkilerle birleşti. Nefesinin tadını aldım, yuttum, hissettim ve sindirdim. Güzelliği içimde nehir gibi aktı. Sarı saçlarını tuttum. Ensесinin pürüzsüz tenine dokundum. Beni öpmeye devam etti. Bunu istiyordu.

Öpüşmemiz bittiğinde Kapıcı gelerek yanıma yerleşti. “Selam, Kapıcı,” dedi Audrey ve gözleri tekrar nemlendi. Mutlu görünüyordu.

Kapıcı ikimize baktı. O bir bilgeydi. *Artık zamanı gelmişti, sizi aptallar*

Bir saate yakın bir süre koridorda kaldık ve Audrey’ye her şeyi anlattım. Bir yandan Kapıcı’yı okşarken beni ilgiyle dinledi ve bana inandı. Audrey’nin bana hep inandığını o zaman fark ettim.

Tam iyice rahatlamak üzereyken, aklıma son bir soru geldi. Neredeyse zihnimden kaçıp gidecekti ama engelledim.

“Dosya,” dedim.

Ayağa kalkıp hızlı adımlarla oturma odasına girdim. Dizlerimin üzerine çökerek dosyayı heyecanla karıştırdım. Orada oturup hepsini taradım. Her şeyi altüst ettim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Audrey. İçeri girip arkamda durdu.

Dönüp ona baktım.

“Bunu arıyorum,” dedim. Elimi sallayarak ikimizi işaret ettim. “Seni ve beni arıyorum. Birlikteliğimizi.”

Audrey çömeldi. Dizlerinin üzerine çökerek elini benimkinin üzerine koydu ve kâğıtları bıraktırdı.

“Orada olduğunu sanmıyorum.” Bunu yumuşak bir sesle söylemişti. “Bence, Ed...” Elleri nazikçe yüzüme kaydı. Akşamüstünün turuncu ışığı onu aydınlatıyordu. “Bence bu sadece bize ait.”

Akşam olmuştu. Ön verandada Audrey'yle birlikte kahve içerken Kapıcı da orada yatıyordu. Kahvesini bitirince bana gülümsedi ve kapının yanındaki her zamanki uykusuna döndü. Kafein artık onu etkilemiyordu.

Audrey'nin parmakları benimkilere kenetlendi, ılık biraz daha kaldı ve bu sabahki sözleri tekrar duydum.

Senin gibi biri bütün o insanlar için o kadar şeyi yapabiliyseyse, belki de herkes yapabilir. Belki de herkes yapabileceklerinin ötesine geçebilir

İşte o zaman anladım.

Tatlı, zalim, güzel bir netlik anında betondaki bir çatlağa bakarak, Audrey'yle ve uyuyan Kapıcı'yla konuşarak gülümsedim. Onlara söylediğim şeyi size de söyleyeyim:

Ben elçi değildim.

Mesajın kendisiydim.

**www.webcanavari.net /
orppersephone**